

သော်တာဆွေ ချစ်အလ္လာဝါကြောဝယ်

ဟာသဝတ္ထုရှည် စ-ဆုံး

mgyoe.com

tts0006

3000.00 Ks

mgyoe.com

ချစ်အဏ္ဏဝါကြောယ်
သော်တာဆွေ

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၁ ၁၉၄ ၁၀၁၁
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၁ ၄၅၃ ၁၂၁၁
ထုတ်ဝေသူ	-	ဦးစန်းဦး
ပုံနှိပ်သူ	-	ဒေါ်ဝင်းမာ
မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း	-	အမ်အက်စ်အို
ကွန်ပျူတာဖလင်	-	အီးဂဲလ်
လက်ခွဲဖလင်	-	အေဇက်
စာအုပ်ချုပ်	-	ကိုမြင့်၊ ညီဝင်းမြင့်

၀ ၉ ၅ . ၀ ၃

သော်တာဆွေ
ချစ်အဏ္ဏဝါကြောယ် /
သော်တာဆွေ- ရန်ကုန်၊
စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၂၊
စာမျက်နှာ ၂၉၅ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀ .၅ စင်တီ
(၁) ချစ်အဏ္ဏဝါကြောယ်

[Redacted]

၂၀၁၂ မတ်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀
ရောင်းစျေး ၃၀၀၀ ကျပ်

စာဖတ်သူသို့ ပန်ကြားချက်

လွန်ခဲ့သော မေလအတွင်း တစ်ခုသော နေ့လယ်ခင်း၌ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏ အိပ်ခန်းထဲတွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာထုတ် လုပ်သားပြည်သူ့နေ့စဉ်သတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ် ဦးခင်မောင်လတ်၊ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းသည် အင်္ဂလိပ် စာရေးဆရာများနှင့် ၎င်းတို့၏ ရေးသားဟန်များကို ဝေဖန် ဆွေးနွေး ကြရာတွင် ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းက...

“ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်တော့ အင်္ဂလိပ်လို စာရေးဆရာ ဖြစ် မယ်ဆိုရင် ပီ-ဂျီ-ဝုဒ်ဟောက်စ်လို ရေးတတ်ချင်စမ်းပါဘိဗျာ၊ တယ် ပြီးတော့ အရေးအသား မြိုင်ဆိုင်ပြီး စကားလုံးကြွယ်ဝတဲ့လူဗျ” ဟု...

ပြောသည်၌ ပီ-ဂျီ-ဝုဒ်ဟောက်စ်၏ စာအုပ်များထဲ၌ ပျော်မွေ့ ခဲ့ကြသော ဇနီးမောင်နှံက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ထောက်ခံလိုက်ကြသည်။

ဆရာကြီးက ဆက်လက်၍...

“ဇာတ်အိမ်ဇာတ်လမ်းလည်း တယ်နိုင်တယ်တဲ့ လူဗျ”

အစ်မကြီးက ...

“ဇာတ်ကောင်မွေးတဲ့ နေရာမှာရော အများကြီး မွေးနိုင်တယ်၊ နည်းတာတွေ မဟုတ်ပါဘူး”

ဤတွင် ကိုလတ်က ကျွန်တော့်အား ကြည့်၍...

“ဒီအကောင်တောင် ပေါ်အူးနဲ့ ပတ္တမြားထိန်ဝင်းဆိုပြီး ဂျိပ်စံနဲ့ အတ်ဂရစ်ချ်ကို ယူထားလိုက်သေးတယ်”

“ဒါနဲ့ ဝုဒ်ဟောက်စ်ရဲ့ဝတ္ထု အတိုနဲ့အရှည်မှာ ဘယ်သင်းက ပိုဖတ်ကောင်းသလဲဟေ့” ဟု...

ဆရာကြီးက မေးသည်၌ ကျွန်တော်က ...

“ဟာ... ဦးကြီးနယ် အတိုလည်း အတိုလို ကောင်းတာပဲ၊ အရှည်လည်း အရှည်လို ကောင်းတာပဲ၊ သူ့ဝတ္ထုတွေက ရှည်ရင် ရှည်သလောက် အလှည့်အပတ် အချိတ်အဆက်တွေ များတာပဲ၊ တချို့ဝတ္ထုတွေများ အလှည့်ကို နှစ်ဆယ်အစိတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အခုပဲ အဲဒီ ဝတ္ထုရှည်မျိုးတစ်ပုဒ်ကို ပြန်ရေးနေပါတယ်”

“ကျွန်တော် ပြန်ရေးနေတယ်” ဆိုသည်မှာ... ယခု စာဖတ်သူ လက်ထဲ ရောက်နေသော... ဤ“ချစ်အတ္ထဝါကြောဝယ်”ဝတ္ထုပါ P.G. WODEHOUSE ပီဂျီဝုဒ်ဟောက်စ်၏ LUCK OF THE BODKINS ဝတ္ထုကို မိုးရေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာ၌ မိုးရေးခြင်း အကြောင်းကို အစီရင်ခံပါရစေ။

အချို့သော စာပေပုဂ္ဂိုလ်တို့က ဘာသာခြားစာကို တိုက်ရိုက် သာ ပြန်သင့်သည်။ မိုးရေးခြင်းသည် ခိုးခြင်းပဲ ဖြစ်သည်ဟု ရိုးစွဲ ကြသည်။ ကျွန်တော့် စိတ်တွင်ကား ယခုလက်ရှိ မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ် အခြေအားဖြင့် တိုက်ရိုက် ပြန်သင့်သော ဝတ္ထုလည်း ရှိသည်။ မိုးပြီး မြန်မာဟန် ဆန်နိုင်သမျှ ဆန်အောင် ရေးသင့်သော ဝတ္ထုလည်း ရှိသည်ဟု ယူဆမိသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အချို့ဝတ္ထုများမှာ သူ့မူရင်းဝတ္ထု မည်မျှပင် ကောင်းနေစေကာမူ တိုက်ရိုက် ပြန်လိုက်သောအခါ၌ အင်္ဂလိပ်စာပေ မကျွမ်းကျင်သော မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်အဖို့မှာ နားမလည်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ အကြောင်းမှာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် တစ်ပုဒ်တွင် မူရင်းစာရေးဆရာလူမျိုး၏ ရာဇဝင် အခြေခံ၊ စာပေ ယဉ်ကျေးမှု ထုံးတမ်းစေလေ့ကိုက အနည်းနှင့်အများ ပါမြဲဖြစ်သည်။

တစ်ကြိမ်သောအခါက ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ကျွန်တော်သည် “ဆာအာဂရာဗိန်း” မည်သော ဝတ္ထုကို တိုက်ရိုက်ပြန်၍ ထည့်လိုက် သည်။ ပီဂျီဝုဒ်ဟောက်စ်၏ ဟာသဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့မူရင်းမှာ ဥရောပတိုက်၏ သူ့ရဲကောင်းခေတ်ကို သရော်ထား သော ဝတ္ထုဖြစ်ပေရာ ယင်းသူ့ရဲကောင်းခေတ်အကြောင်းကို နားလည်

ထားသော အင်္ဂလိပ်တတ် စာဖတ်ပရိသတ်မှာ အလွန်သဘောကျ၍ ဥရောပသူရဲကောင်းခေတ်ကို မသိသူအဖို့မူ နားမလည်အောင် ရှိပေ တော့သည်။

ထို့ပြင် ဝတ္ထုအမျိုးမျိုး ရှိသည့်အနက် ဟာသဝတ္ထုအမျိုးသည် ‘ဂါလီဗာ၏ ခရီးစဉ်’ ဝတ္ထုမျိုးမှလွဲ၍ တိုက်ရိုက်ပြန်၍ ကောင်းခဲ လှသည်။ အကြောင်းမှာ လူတို့တွင် မည်သည့်လူမျိုးမဆို ချစ်တာ လွမ်းတာနှင့် သည်းထိတ်လှိုက်ဖို့ ခံစားမှုတို့ တူညီတတ်ကြသော် လည်း ရယ်မောပုံခြင်းက မတူတတ်ကြချေ။

လူတစ်ယောက်သည် ငါးကလေးတစ်ကောင်ကို မွေးထား၏။ ကြာလတ်သော် ငါးကလေးသည် ကုန်းပေါ်၌ လမ်းလျှောက်နိုင်၍ သူ့သခင်နောက် တကောက်ကောက်လိုက်လေ့ရှိရာ တစ်နေ့သ၌ မြစ်ဆိပ်က ဘောတံတားပေါ် အရောက်တွင် ငါးကလေးသည် တံတားပေါ်မှ ချော်ကျ၍ ရေနစ်ပြီး သေဆုံးသတဲ။

ဤကား အင်္ဂလိပ်လို ရယ်စရာဖြစ်သည်။ မြန်မာက ရယ်ချင်မှ ရယ်ပေလိမ့်မည်။ အို... ယုတ္တိမရှိတာကြီးဟု ဆိုသူက ဆိုပေမည်။

ကဲ... မြန်မာလို ပြောဦးမည်။

တောအုပ်တစ်ခုထဲတွင် မြန်မာက ဆန်အိတ်ကို ထမ်း၍ သွား ရာ နောက်မှလိုက်လာသော ရှမ်းက ဆန်အိတ်ပေါက်နေတာမြင်၍ ‘ဟေ့... မြန်မာ၊ ဆင်အီးပေါက်နေတယ်’ ဟု မြန်မာလို မပိဘဲ ပြောသည်၌ အတွေးခေါင်သော မြန်မာက ‘ဟာ... ဆင်အီး ပေါက်တာတောင် သိနေရရင်ဖြင့် ဆင်နဲ့နီးနေလို့ပဲ’ ဟု ယုဆပြီး တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလေရာ ရှမ်းကလည်း နောက်မှ ဘာမသိ ညာ မသိနှင့် ပြေး၍ လိုက်လေသတဲ။

ဤမြန်မာရယ်စရာကို မြန်မာစာ မြန်မာစကား မတတ်သူအား ရယ်ရအောင် သင်မည်သို့ ပြောမလဲ၊ မည်သို့ ပြန်ဆိုမလဲ။

ထို့ကြောင့် ဟာသဝတ္ထုကို ယူရာ၌ တိုက်ရိုက်ပြန်ဆိုခြင်းထက် မိုးခြင်း (ဝါ) ဆီလျော်အောင် ဘာသာပြန်ခြင်းက ပို၍ သင့်တော် သည်ဟု ယုဆသည်။

မိုးသည် ဆိုရာ၌ သူ့မူရင်း ဇာတ်သွား ဇာတ်အိမ် အလိမ် အလှည့်တို့ကိုသာ ယုရ၍ အဆာတည်း ဟူသော အရေးအသား

အဖွဲ့အနွဲ့မှာ ကိုယ့်လူမျိုး ကျွမ်းကျင်သော အကြောင်းအရာ၊ နား
လည်သော စကားလုံးများ ဖြစ်ရပေမည်။

ယခု... ဤ “ချစ်အဏ္ဏဝါကြောဝယ်” ဝတ္ထု၏ မူရင်းဝတ္ထုမှာ
အင်္ဂလန်မှ အမေရိကသို့သွားသော သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် ဖြစ်ပျက်
ခဲ့၍ ကျွန်တော်ကမူ ကိုယ့်အရှေ့တိုင်းသားများ ကျွမ်းကျင်ရာ ဂျပန်
ပြည်မှ မြန်မာပြည်သွားသင်္ဘောကြီး လုပ်ပစ်လိုက်ရပါသည်။ ဒါမှ
ကိုယ့်မြန်မာဇာတ်လိုက်များနှင့် ဟတ်မိပါကိုး။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်က
ကိုယ့်မြန်မာပြည်တွင် မွေသွားသော ဂျပန်ကင်ပေမှ ကပ္ပတိန် ခေဆမိ
တစ်ယောက်ပင် ဇာတ်အိမ်ထဲ ဆင့်ကဲ၍ သွင်းပစ်လိုက်ပါသေးသည်။
သူ့မူရင်းမှာ ကမ္ဘာကျော် အင်္ဂလိပ်ဟာသ စာရေးဆရာကြီး၏ ကမ္ဘာ
ကျော် အင်္ဂလိပ်ဟာသဝတ္ထုကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဒါကို စာဖတ်သူ
စိတ်ကြိုက်မတွေ့ဘူး ဆိုပါက ကျွန်တော်၏ ညံ့ဖျင်းမှုသာ ဖြစ်ပါ
ကြောင်း။

အထူးသိစေလိုသည်မှာ ဤဝတ္ထု၌ အေသုံးလုံးရပ်ရှင်ဟု ပါနေ
လေရာ ယင်းကုမ္ပဏီ ရှိနေကြောင်း ရေးပြီးမှ သိရပါသည်။ အမှုမဲ့
အမှတ်မဲ့ ရေးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါ၍ မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်ပါ
ကြောင်း။

သော်တာဆွ
(၁၆-၆-၆၅)

အခန်း (၁)

ဂျပန်ပြည် ကိုဘိမြို့ ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်း လှသော ရေချိုးဆိပ်ကလေးတစ်ခုဝယ် ထိုနေ့ နံနက်ခင်းတွင် နွေဦးရာသီ၏ နေခြည်နုမှာ ထွက်ပြူစရှိသေး၍ လည်းကောင်း၊ တိုင်းရင်းသား နိပွန်များ၏ အလုပ်အားလပ်ရက် မဟုတ်၍ လည်းကောင်း ညီညာပြန်ပြူးသော သဲသောင်ပြင် ပေါ်မှာ နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်တော်အချို့သာလျှင် ရောင်စုံထီးကလေးများ အောက်၌ ဟိုတစ်ယောက် ဒီတစ်ယောက် ပြောက်ကျားပြောက်ကျား အနားယူ ဇိမ်ခံနေကြ၍ အေးဆေးငြိမ်သက်စွာ ရှိလေသည်။

ကမ်းခြေမှ မလှမ်းမကမ်းရှိ မကြီးလွန်း မငယ်လွန်းသော ရွက်ထည်မိုး ဗျစ်ဆိုင်ကလေးတစ်ခု အတွင်းတွင် အပျော်စီးလှေ နဝလီသမား နိပွန်သုံးလေး ယောက်သည် ထိုနေ့အဖို့ ဈေးဦးပေါက်ကြသေးပုံမပေါ်ဘဲ 'အောကျ'ခေါ် နိပွန် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို သောက်ကြရင်း ကွကျိ၊ ကွိကျ၊ ကွကျိ၊ ကွိကျနှင့် လေပန်းလျက် ရှိကြသည်။

ဆိုင်အပြင် မကျတကျ တစ်နေရာတွင် ကြီးမားသော ပက်လက်ကုလား ထိုင်ကြီး တစ်ခုပေါ်၌ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် သားသားနားနား ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသော လူဝကြီးတစ်ဦးမှာ လက်တွင်းမှ စာရွက်စာတမ်းများကို စူးစူး စိုက်စိုက် ဖတ်၍နေလေသည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီ ကြယ်သီးများမှာ လုံးဝတပ်၍ မထားဘဲ လည်စည်းမှာလည်း လျော့ရဲလျက် ရှိသည်။

ဆိုင်ထောင့်တစ်နေရာရှိ စားပွဲကလေးတစ်လုံးတွင်မူ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို အနောက်တိုင်း လူကုတ်ထံတစ်ဦးနှင့်မခြား သားနားစွာ ဝတ်ဆင်ထား သော အသက်အစိတ်ကျော် သုံးဆယ်အတွင်းရှိ ကျစ်လျစ်သန်မာ၍ ဖျတ်လတ်

ပုံရသော ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့် လူရွယ်တစ်ဦးသည် အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားစွာ ဖြင့် စာတစ်စောင်ကို ရေး၍ နေပေသည်။

၎င်းလူရွယ်ကား မိမိ၏ အရေးကြီးလှသော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကြီး တစ်ခုကို ဖြေရှင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် ဝေးကွာလှသော မြန်မာနိုင်ငံမှ ဂျပန်ပြည် ကိုဘိုမြို့သို့ မကြာမီကမှ ရောက်ရှိလာခဲ့သော ခင်မောင်လင်းပင် တည်း။

ခင်မောင်လင်း၏ စားပွဲပေါ်တွင် စိတ်နှင့် တွေ့ပုံမရသဖြင့် လုံးခြေ၍ ပစ်ထားသော စာရွက်များ ပြန့်ကျဲနေသည်။ စာရွက်များပေါ်၌ ‘မောင့်ချစ် သက်လျာ သိတာလေး’ ‘မောင့်ပူတူတူးလေး’ ‘မောင့်ရဲ့အသည်းနှလုံးအတွင်းမှ သိတာ’ ‘မောင့်ရဲ့ အိပ်မက်တွင်းမှ မင်းသမီးလေး သိတာ’ စသည်ဖြင့် ခေါင်းစဉ် များ တပ်ထားပြီး သဘောမကျသေးသဖြင့် လုံးခြေ၍ ပစ်ပြီးရင်း အသစ်ပြန် ရေးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေရှာပေသည်။

သိတာ၏စိတ်ကို သိရှိပြီးသူ တစ်ယောက်မို့သာ ခင်မောင်လင်း ဤမျှ ချွေးဒီးဒီးကျအောင် ကြိုးစားအားထုတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ခင်မောင်လင်းအဖို့ ယခုအချိန်၌ သိတာ၏ ခွင့်လွှတ်ချက်ကို ရရှိရန် အရေးမှာ ကမ္ဘာ့ပြဿနာတွင် ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဗုံးကိစ္စထက်ကို အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်၍ နေပေသည်။

မြန်မာပြည်ရှိ စာပေလောကနှင့် အားကစားလောကတို့တွင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်မှု နာမည်ကြီးခဲ့သော အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ဒေါ်ချစ် အမှူးပြုခဲ့သည့် အ,က,မ,သ အဖွဲ့ချုပ် (အမရာ၊ ကိန္နရီ၊ မဒ္ဒိ၊ သမ္ဘူလများအဖွဲ့ချုပ်) မှ အမျိုးသမီး ဘတ်စကတ်ဘော အသင်းတစ်သင်းသည် မနေ့က ဂျပန်ပြည်မှ ဖိတ်ကြားချက်အရ တိုကျိုမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ၎င်း ဘတ်စကတ် ဘောအဖွဲ့တွင် ခင်မောင်လင်း၏ အချစ်ဖူး သက်လျာလောင်းဖြစ်သူ သိတာလည်း ပါ၍လာခဲ့သည်။

ဤသို့ လာရောက်ကြမည့် အကြောင်းနှင့် တိုကျိုလေဆိပ်တွင် လာရောက် ကြိုဆိုရန် ဂျပန်ပြည်သို့ ရောက်နှင့်နေသော ခင်မောင်လင်းထံသို့ သိတာက ကြိုတင်၍ ကြေးနန်းဖြင့် အကြောင်းကြားပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သိတာတို့ ဂျပန်မြေနှင်းပြီး ယခုအချိန်အထိ ခင်မောင်လင်းကတော့ အကြောင်း မညီညွတ် သဖြင့် သိတာရှိရာ တိုကျိုမှ မိုင်ပေါင်း သုံးရာကျော်ဝေးသည့် ကိုဘိုမြို့တွင် ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။

သိတာ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလျှင်ဆင်းချင်း မိမိကိုယ်စား ဆီး၍ ကြို
နေမည့် စာကလေးတစ်စောင်နှင့် ဂျပန်ရောက်မှ ရိုက်ထားခဲ့သည့် မိမိ၏
ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုသာ ကြိုတင်ပို့ပေးနိုင်ခဲ့သည့် အဖြစ်အတွက် သိတော့ထံသို့
ဖြေရှင်းချက် စာတစ်စောင်ကို မနက်ဖြန် မိမိတို့ကျိုသို့ မရောက်မီအတွင်း
အချိန်မီ ပို့ပေးနိုင်ရန်မှာ လွန်စွာမှ အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်ရမည်ကိစ္စကြီး ဖြစ်၍
နေပေသည်။

ဤမျှ စာအရေးအသားညံ့၍ စိတ်ကူးစိတ်သန်း မထုတ်တတ်သော မိမိ၏
အဖြစ်ကို ခင်မောင်လင်းက ဒေါအပူကြီး ပွနေမိသည်။

မိမိ၏မိတ်ဆွေ ကိုဘလုရီန်းကြီးသာ ဆိုလျှင်ဖြင့် ယခုလို ကိစ္စမျိုးတွင်
ထာမ်ထိုင်တည်းနှင့် စာရွက်တစ်ထပ်ကြီး ပြီးသွားမည် ဖြစ်၏။

အကြောင်းမှာ ဘလုရီန်းသည် နာမည်ကျော် စာရေးဆရာတစ်ဦးပင်
ဖြစ်၍နေပြီ။

ဪ... ဟုတ်သည်။
ဘလုရီန်းဆိုခါမှ တိုကျိုတွင် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ကစ၍ လာရောက်အလုပ်လုပ်
ဆနသော သူ၏ကျောင်းနေဖက် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည့်အပြင် သိတာနှင့်
ဆမင်နှမဝမ်းကွဲလည်း တော်စပ်သော ဘလုရီန်းနှင့် တင်လှတို့ ညီအစ်ကို
နှစ်ယောက်ကို သတိရမိသည်။

သူ ဂျပန်ပြည်ပြန်ရောက်သည့်နေ့က လေဆိပ်တွင် လာရောက်ကြိုဆိုသော
ကိုဘလုရီန်းနှင့် ခဏမျှသာ တွေ့ခဲ့ရပြီး ရုတ်တရက် အရေးတကြီး ခရီးထွက်ခဲ့
ရသဖြင့် စကားမျှဝအောင် မပြောနိုင်ခဲ့သည်ကို ခင်မောင်လင်းက စိတ်မကောင်း
ဖြစ်လိုက်သေး၏။

သူ့ညီတော်မောင် တင်လှတစ်ယောက်လည်း ဂျပန်ပြည်သို့ ရောက်နေ
ကြောင်း ထုံးစံအတိုင်း ရှုပ်ရပွေရ၍ ခရီးလွန်နေသဖြင့် လေဆိပ်သို့ ရောက်
လာဟန် မတူကြောင်းနှင့် ဘလုရီန်း ပြောခဲ့သဖြင့် တင်လှပါ ဂျပန်ပါ ရှိနေ
ကြောင်း သူ သိလိုက်ရ၍ ဝမ်းသာခဲ့ရသေး၏။

ယခု သိတော့ကိစ္စအတွက်လည်း တစ်ဝမ်းကွဲ ယောက်ဖလောင်း ငတိ
နှစ်ယောက်ထံမှ အကူအညီ ရယူရမည် ဖြစ်ကြောင်း ခင်မောင်လင်းက တေး
ဘားလိုက်သည်။

ယခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် တိုကျို၌ သူတို့မောင်နှမတွေ တွေ့ဆုံကြပြီး
ဖြစ်နေပေရောမည်။

သို့နှင့် ခင်မောင်လင်းက ဦးနှောက် အရည်ထွက်လှစေမန်း ကြိုးစားပမ်းစား စိတ်ကူးထုတ်လျက် သူ၏သိတာထံသို့ စာတစ်စောင် ရေးရန်အတွက် သူသဘော ကျသော ခေါင်းစဉ်ကလေးတစ်ခုကို ရရှိသွားတော့၏။

“ခွင့်ပန်ရမယ့်သူကတော့ မောင်ပါ သီတာ”

ဟုတ်ပြီ။ ဒီလိုအရေးအသားမျိုး ခုတလော မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုများတွင် တော် တော်စားစားနေကြသဖြင့် သီတာ ကြိုက်မည်အမှန် ဖြစ်သည်။

ငင်းနှောက် စာကို ဆက်လက်ရေးသားရန်အတွက် မြန်မာပြည်မှာကဲ့သို့ ကိုးကားရန် အထူးသဖြင့် ထုတ်နုတ်သုံးစွဲရန် စာအုပ်စာတမ်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ အနားတွင် မရှိသည့် မိမိ၏အဖြစ်ကို ခင်မောင်လင်းက အားငယ်၍ သွားချေ သေး၏။

သို့သော် မတတ်နိုင်။ လက်ရှိအခြေအနေမှာပဲ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ရေးရပေတော့မည်။

ဆက္ကရတည်းခိုစခန်း
ကိုဘီမြို့
ဂျပန်ပြည်
မတ်က (၁၈) ရက်နေ့

ခွင့်ပန်ရမယ့်သူကတော့ မောင်ပါ သီတာ။

အခုဆိုရင်လေ ပင်လယ်ကြီးဟာ ပြာလဲ့နေပြီ ကမ်းစပ်က သဲသောင်ပြင်ကြီးကတော့ အဝါရောင်တောက်လို့နေတယ် သီတာ။ နေရောင်ခြည်လေးလည်း ယှက်ဖြာလာပြီဖြစ်လို့ အခုဆိုရင် မောင်ဟာ လေ ထွေးထွေးနွေးနွေးနဲ့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ပြီး သီတာ့ဆီကို သဝဏ်လွှာရေးနေရာက မောင်တို့နှစ်ယောက် အခုလို အချိန်ကလေးမှာ အတူမရှိနေရတဲ့ အဖြစ်ကိုပဲ ဝမ်းနည်းလို့မဆုံး ဖြစ်နေရတယ် သီတာ။

ဒါပေမယ့် အရင်ကလို ရေမြေသမုဒ္ဒရာ ခြားမနေတော့ဘဲ မောင်နဲ့ သီတာဟာ မြေကြောဆက်နေတဲ့ ဟွန်ရှုကျွန်းမကြီးတစ်လျှောက်အပေါ် အတူ ရောက်နေကြပြီဆိုတာ တွေးမိလို့သာ ဖြေနိုင်တော့တယ် သီတာ။ မနေ့က အကြိုမရောက်ခဲ့တဲ့ မောင့်အတွက် အကြောင်းမှန်ကို သိရင်ဖြင့် သီတာ ခွင့်လွှတ်ပြီး ဖြစ်မှာပါ။ ဒါကြောင့် မနက်ဖြန်ညနေ သီတာ့ဆီ

မောင်အခစား မရောက်ခင်အတွင်း ဒီစာလေးနဲ့ ကြိုတင်ပြီး သိတာ သိရအောင် ရှင်းပြမယ် သိတာ။

မောင်ဟာလေ မြင်းမိုတောင်ကြီး ကာဆီးနေဦးတော့...

မဟာသမုဒ္ဒရာကြီး ခြားနေဦးတော့...

သိတု့ဆီ အရောက်လာမယ့်သူပါ။

ဒါပေမယ့် မနေ့က ရုတ်တရက် ရာသီဥတုအခြေအနေ မကောင်းလို့ ကိုဘီကနေပြီး တိုကျိုကို လေယာဉ်တစ်စင်းမှ မထွက်နိုင်ခဲ့ဘူး သိတာ။

“ဟင်း... ဂျူး”

ခင်မောင်လင်းက လေးပင်လှသော သက်ပြင်းတစ်ခုကို မှုတ်ထုတ်လိုက် မိသည်။

ဟုတ်သည်။

မြင်းမိုရ်တောင်တွေ သမုဒ္ဒရာတွေ ခြားနေစေဦးတော့ သိတု့ဆီ အရောက် သွားမည့် သူ့လိုလူတစ်ဦးက ရာသီဥတု မကောင်းလို့ မိနစ်လေးဆယ်ခန့်သော လေကြောင်းခရီးကို မသွားနိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း ဖြေရှင်းချက်ထုတ်နေရသည့် အဖြစ် အတွက် အသည်းနာစရာ ကောင်းနေတော့သည်။

သို့နှင့် မကျေမနပ်ဖြင့် စာကို တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟိုက်”

ခင်မောင်လင်း၏ မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ ခုန်ပေါက်၍ ထွက်လာကြတော့မည့် အလား ပြူးကျယ်၍ သွားသည်။ သူ ရေးထားသော စာကြောင်းများ၌ မှားယွင်း၍ နေသော သတ်ပုံတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

အသက် (၂၁) နှစ်တွင် ဘီအေအောင်၍ သူဌေးသမီးပီပီ ဘာအလုပ်မှ ဆက်လုပ်စရာ မရှိသဖြင့် အပျင်းပြေ ဘီအီးဒီသို့ ဆက်တက်နေသော ပညာ တတ်မကလေး သိတာသည် ဤပြစ်မှုမျိုးအတွက် သူ့ကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ သက်ညှာခြင်းပြုမည် မဟုတ်တာ သေချာလှသည်။

ဒီချွတ်ယွင်းချက်ကိုသာ သိတာ တွေ့သွားပါက နာရီဝက်တိတိ သူနှင့် စကားမပြောဘဲနေရမည်။ သို့မဟုတ် ရုပ်ရှင်အတူ ကြည့်နေစဉ်အတွင်း သူ့ လက်ပွေ့အိတ်ကလေးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် မြဲမြဲကိုင်ထားလိမ့်မည် ဟူသော အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရမည်မို့ ခင်မောင်လင်းအဖို့ လမ်းကြိုတ်စက် အနင်းခံရမည် ထက်ပင် တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသော ပြစ်ဒဏ်များဖြစ်၍ နေပေတော့သည်။

‘မြင်းမိုတောင်’မှာ သတ်ပုံများ၍ နေကြောင်းကိုတော့ မြန်မာစာ ရုံးသုံးဖြစ် နေသောခေတ်မှ သူ့လို ဘီအက်စ်စီတစ်ယောက် အနေနှင့် ကောင်းကောင်းကြီး သိ၏။ သို့သော် သတ်ပုံအမှန်မှာ သူ့အဖို့ မသေမချာ ဇေဝဇေဝါ ရှိလှသည်။

‘မြင်းမို’ သို့မဟုတ် ‘မြင်းမို’ သို့မဟုတ် ‘မျက်မိုလား’။

ဦးနှောက် ပွက်ပွက်ဆူလောက်အောင် စဉ်းစားသော်လည်း အဖြေမှန်ကို မရ။ သတ်ပုံကလေးတစ်လုံး မှားလို့မှ မေးစရာမရှိလောက်အောင် တိုင်းတစ်ပါး တွင် တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာ ဖြစ်နေရသည့် သူ့အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိသော ခင်မောင်လင်းမှာ မျက်စိသူငယ် ကြောင်လည်လည်နှင့် ဖြစ်နေရာမှ တစ်စုံတစ် ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါတွင်ကား သဲကန္တာရတွင် အိုအေစစ်ကို တွေ့ရ ဘိသကဲ့သို့ ဝမ်းသာအားရ ထခုန်လိုက်မိပါတော့သည်။

ခင်မောင်လင်း တွေ့လိုက်ရသူကား စောစောကတည်းက ဆိုင်တစ်ဖက် ထောင့်ရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေသော လူကြီးဖြစ်၍ ယခု သူ သတိပြုမိသော အချိန်တွင် အတော်ဖြိုးသော မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်နှင့် စကားလက်ဆုံကျနေပေသတည်း။

*

ဦးဘသော်

ဟောင်ကောင်မှ ဘဏ်သူဌေးကြီး သော်လည်းကောင်း၊ အင်ဒိုနီးရှား ကြံခင်းပိုင်ရှင်ကြီးသော် လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် တိုကျိုမှ စက်မှုလုပ်ငန်းရှင် မိလျံနာကြီး တစ်ဦးအဖြစ်သော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်ဟု မြင်သူအပေါင်းက ထင်မှတ်စရာရှိသော အဆိုပါ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ အခြားသူမဟုတ်၊ သူ့အမည်မှာ ဦးဘသော် ဖြစ်သည်။

မြန်မာပြည်ကုန်သည်ကြီးလောကတွင် မသိသူမရှိလေအောင် ကျော်ကြား ၍ ကြွယ်ဝလှသော ကုမ္ပဏီအတော်များများမှ အစုရှင် ဒါရိုက်တာနှင့် မြန်မာပြည် တွင် အထင်ရှားဆုံးသော အေသုံးလုံး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဦးဘသော်သည် နိုင်ငံရေးအစိုးရခေတ်တွင် လည်သလို ကြီးပွားကောင်း စားနေလျက် အလုပ်တွင် စည်းကမ်းကြီးသလောက် အလှူအတန်းပေးရာ၌ လည်းကောင်း၊ ပါတီရန်ပုံငွေ ထည့်ရာ၌လည်းကောင်း၊ လက်ကြီးသူ ဖြစ်ခဲ့သည့် အားလျော်စွာ သူ့ဓာတ်ပုံများမှာ သတင်းစာမျက်နှာဖုံးတွင် မကြာခဏ ထည့်သွင်း ဖော်ပြခြင်းခံရသူ ဖြစ်သည်။

မြန်မာကုန်သည်ကြီးများအသင်းမှ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တစ်ခုအနေဖြင့် ဂျပန်ပြည်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရသော ဦးဘသော်သည် ကျန်အဖွဲ့ဝင်များ လုပ်ငန်း ပြီးဆုံး၍ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်နှင့်ကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့အနေနှင့် ဂျပန်ပြည် အတွင်း အသေးစား စက်မှုလုပ်ငန်း၊ အိမ်တွင်း စက်မှုလုပ်ငန်းတို့မှ မြန်မာပြည် အတွက် အကျိုးရှိစေမည့် အချက်အလက်များကို ဆက်ပြီး လေ့လာရန် အတွက်ဆို၍ ဂျပန်ပြည်တွင် ရက်အနည်းငယ် ထပ်မံ၍ နေထိုင်ရစဉ်အတွင်း ယခု ကိုဘိမြို့သို့ ရောက်ရှိလာရခြင်း ဖြစ်သည်။

ယနေ့နံနက် သာသာယာယာ ရှိလှသဖြင့် ဦးဘသော်သည် မိမိတည်းခို ခန်းမှ လျှောက်လာလျက် အဆိုပါ ဗျစ်ဆိုင်အတွင်း တအောင့်တနား လေညင်းခံ ရန် ရောက်၍လာသည်။ သူ့လက်တွင်း၌ ဖတ်ရှုလေ့လာရန် ခရီးသွားဟန်လွှဲ ဆွဲခဲ့သော စာရွက်စာတမ်းအချို့ ပါခဲ့သော်လည်း အမှန်စင်စစ် ဗျစ်ဆိုင်မှ ပက်လက်ကုလားထိုင်ကြီးနှင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး၏ အတွေ့ကြောင့် ဖတ်နိုင်သည် မရှိ။ ဆောင်းဦးပေါက် နံနက်ခင်းတွင် လျှောက်ရောင်းရန် လုပ်ပြီးစ မုန့်စိမ်း ပေါင်းကြီးလို အငွေတထောင်းထောင်းနှင့် ထလျက် ဇိမ်ယစ်၍ နေလေသည်။

သို့သော်လည်း ဦးဘသော်မှာ ကြာရှည်စွာ ဇိမ်မယစ်နိုင်။ မိမိနှာဝတွင် ယဉ်ပါးခဲ့ဖူးသော ရေမွှေးနံ့တစ်ခု တိုးဝင်လာသဖြင့် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်ကာ မျက်လုံးများကို အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်ကား ကိုယ်လုံးကိုယ် ပေါက် ပြည့်ဖြိုးလျက် အစွမ်းကုန်လှ၍နေသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက် သူ့ရှေ့တွင် ရွှင်ပြုံးစွာ ရပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့ကိုယ်လုံးကြီးမှာ မှိုင်းပြည့်သော မီးပုံးပျံကြီးအလား ယိမ်းထိုးတုန်လှုပ်၍ သွားပေတော့သည်။ သူ့မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာလည်း ကျားသူငယ်ကို တွေ့ရသော ဂျီ (ချေ)မကြီးသဖွယ် မနှစ်မြို့သောအသွင်ကို ဆောင်၍နေသည်။ သူ့ရှေ့မှ မိန်းမပျိုကား သူ၏ခယ်မ အရင်းခေါက်ခေါက် ခင်ခင်မြူး ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

လူမနီးသူမနီး (ဆိုလိုသည်မှာ) ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဘာဖြစ်ဖြစ် အတင်း အဖျင်း ဂရုစိုက်ပြောမည့်သူပင် မရှိသော၊ တိုင်းတစ်ပါးတွင်လည်း ဖြစ်သော၊ အလွန်လည်း ချောမောလှပ၍ မိမိ၏ခယ်မ အရင်းခေါက်ခေါက် ဖြစ်သော၊ အပျိုစင်လည်း ဖြစ်သော ခင်ခင်မြူးကို ယခုလို တွေ့လိုက်ရုံမျှဖြင့် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် ရွံရှာမုန်းတီးနေသည့် ခဲအိုကြီး ဦးဘသော်၏အဖြစ်ကို

အကြောင်းမသိသူများက အံ့သြကြမည်ဖြစ်ပေရာ ဤအတွက် အတိတ်ကို ဆောင် ပြရန်လို၏။

အိမ်ထောင်ဟောင်း ပျက်စီးခဲ့သည်တွင် ဦးဘသော်သည် တက်သစ်စ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်၍ ချောမောလှပသော ခင်ခင်ကြူးဆိုသူကလေးကို ဇနီးသစ် အဖြစ် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်း ပြုခဲ့သည်။

ဦးဘသော်နှင့်သာ လက်ထပ်ခြင်း မပြုခဲ့ပါက ခင်ခင်ကြူးအဖို့ မြန်မာ့ ရုပ်ရှင်လောကမှ ကြယ်တစ်ပွင့် ဖြစ်လာမည် မလာသည်ကို အသေအချာ မပြောနိုင်သော်လည်း ယခု သူဌေးကတော်ကလေး ခင်ခင်ကြူးအဖြစ်နှင့်ကား အသုံးလုံး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးအတွင်း၌ အတော်ပင် တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် ရှိလာ သည်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

ရုပ်ရှင်မင်းသမီးအဖြစ်သို့ မရောက်မီပင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးအဖြစ်မှ ပင်စင် ယူလိုက်သော ခင်ခင်ကြူးမှာ အလှပြင်ခြင်း၊ ပိုကာဒေါင်းခြင်း၊ ပစ်ကနစ်ထွက်ခြင်း အမှုတို့ကို မှန်မှန်ပြုရာမှ တစ်ခါတစ်ရံ အပျင်းပြေကလေးအဖြစ် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ အတွင်း ဝင်ရောက် စွက်ဖက် ခြယ်လှယ်လေ့ရှိသည်။

သူ့သဘောအတိုင်း မဖြစ်လျှင်ကား မီးခိုးကြွက်လျှောက် အကြီးအကျယ် လောင်မီးကျတော့သဖြင့် ဦးဘသော်ကပင်လျှင် ချစ်မယားချောကလေး လက်ကိုင် ထားရသော ဘူတာကြီးများ ထုံးစံအတိုင်း လိုက်လျောခြင်း ပြုရလေ၏။

ဤနည်းအားဖြင့် နာမည်ရပြီးသား ဒါရိုက်တာကြီးများ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးများအဖို့ မထောင်းသာလှသော်လည်း ဤအသုံးလုံး ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သား များအနေနှင့်မူကား ရှေးခေတ် ပင်လယ်ခရီးထွက်သူတို့သည် မိမိတို့ သွားလိုရာ အရပ်ကို သိရှိနိုင်ရန်အတွက် မြောက်စူးစူးမှ ဓူဝံကြယ်ကို ကြည့်ရဘိသကဲ့သို့ ခင်ခင်ကြူးသို့သာလျှင် အာရုံမပြတ် ကြည့်ရှုခြင်း ပြုနေကြရသည့်အခြေသို့ ရောက်နေရလေတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် ခင်ခင်ကြူးက သူ၏တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးဖြစ်သူ မက်ထရစ်စာမေးပွဲကို နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါမျှ ဖြေဆိုခဲ့ပြီးနောက် လက်လျှော့လိုက်ဟန်တူ သော ခင်ခင်မြူးအား ဇာတ်ဆောင်မင်းသမီးအဖြစ် ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားရိုက်ရန် အရေးဆိုလာသောအခါတွင် ဦးဘသော်မှာ အပြင်းအထန် ငြင်းဆန်လျက် ခင်ခင်မြူးအနေနှင့် မက်ထရစ် အခါတစ်ရာ ကျသည့်တိုင်အောင် အကောင်း ဆုံးသော ပရိုက်ဗိတ်ကျောင်းတွင် သူထူးဖို့ တာဝန်ယူနိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း

ဤလို အခွင့်အရေးမျိုး ပေးရန်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ မျက်နှာကလေးလှ၍ အမူအရာ အသင့်အတင့် ကြွယ်ဝသည်မှန်သော်လည်း သူ့ညီမလို ပဲတောင့်ရှည်ကို ကျပ်စည်းထားသကဲ့သို့သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မျိုးမှာ ယခုခေတ် ရုပ်ရှင် ပရိသတ်အဖို့ လားလားမျှ အပ်စပ်မည်မဟုတ်ကြောင်း ပြောလေတော့သည်။

ဤတွင် ခင်ခင်ကြူးမှာ သူ့ညီမအတွက် ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားလျက် ဦးဘသော်၏ နံနဲ့သော အသိဉာဏ်အတွက် အပြင်းအထန် ပုတ်ခတ်ပြောဆိုကာ ယခုခေတ် ရုပ်ရှင်လောကတွင် မျက်နှာပေါက်၊ အရပ်အမောင်းနှင့် အမူအရာသာ အဓိက အရေးကြီးကြောင်း၊ ဟိုဟာ ဒီဟာတွေမှာ တု၍ ခု၍ ရကြောင်း၊ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်လှ၍ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်လာသည့် မယ်အချို့ပင်လျှင် ကြာတော့... အဲ... လုပ်သက်ရင့်လာတော့ ပင့်ရရစ်ရသေးကြောင်း၊ ဘာ အကြောင်း ညာအကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြန်လည်ချေပပြန်တော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခင်ခင်ကြူးက ဒီလောက် ပြောမရဆိုမရ ရှိလှမှ သူ့အဖို့ မထူးတော့ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ ဦးဘသော်နှင့် အေသုံးလုံး ရုပ်ရှင်အတွက် သူ ဘာမှ တာဝန်မယူတော့ဘဲ စိတ်အေးလက်အေး ပြင်ဦးလွင်မှ မိဘများထံသို့သာ ပြန်နေတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အထုပ်အပိုး ပြင်တော့ခါမှ ဦးဘသော်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ရုပ်ရှင်တစ်ကား ရိုက်ဖြစ်သွားခဲ့၏။

အဖြေကား... ငွေတစ်သိန်းကျော် ရှုံးခြင်းက အဖတ်တင်သော်လည်း ခင်ခင်ကြူးတို့အနေနှင့်တော့ မလျှော့ခဲ့ကြ။ ခင်ခင်မြူးအနေနှင့် ဇာတ်ဆောင် ကောင်းခဲ့သလောက် အတုအခုတွင် မပီရီလိုသော ပရိသတ် မစွဲမက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း။ ဒီတော့... ဒီတော့...

ခင်ခင်ကြူး အထုပ်အပိုး နှစ်ခါပြင်၍ ဆန္ဒပြပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ခင်ခင်မြူးကို ဂျပန်သို့ ပို့ရသည့်အခြေသို့ ရောက်ခဲ့ပေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ခါက လူတစ်ကိုယ်လုံးကို ဖွဲ့အိတ်တမျှ ဖြစ်လာအောင် အရိုက်အပုတ်သန်ခဲ့ကြသော ကိုရွှေနိပွန်မာစတာတို့သည် ယခု ခေတ်တွင် ဘာဂျီရီဆိုလား၊ ညာဂျီရီဆိုလား၊ လိုအပ်သောနေရာတွင် ပကတိ အသားစိုင်ဖြစ်လာအောင် ခွဲစိတ်ကုသခြင်း၊ ဆေးဝါးထိုးနှံခြင်း အတတ်တွင် တစ်ဖက်ကမ်းခတ်လျက် ကမ္ဘာကျော်နေပြီ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပါတည်း။

သို့ကြောင့်ပင်လျှင် ကျပ်စည်းထားသော ပဲတောင့်ရှည်ကို နတ်ရေကန်ထဲ ပစ်ချပြီးခါမှ အရည်ရွမ်းသော ကန်စွန်းဥကြီး ဖြစ်လာသကဲ့သို့ ခင်ခင်မြူးကို

ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသော ဦးဘသော်မှာ မိန်းမချော ခယ်မပျိုလေးအနေနှင့် မမြင်။ သူ့စရိတ်အတွက် အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် မီးကျွမ်းပြာကျ၍ သွားကြ လေကုန်သော ငွေစက္ကူများအဖြစ်နှင့်သာ မြင်နေမိသဖြင့် ဤမျှ အဖြစ်သည်း ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဒီလောက်လည်း ကြည့်မနေပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရ၊ ဒီမနက် ဆေးရုံက ဆင်းဆင်းချင်း အစ်ကိုကြီးနဲ့ တွေ့ရအောင် လေယာဉ်နဲ့အမီ မြူး လာခဲ့ရတာ၊ ဘာလဲ မြူး ကိုများ မိုးပေါ်က ကျလာတယ် မှတ်လို့လား၊ မမကို ပြောလိုက်မယ် နော်... ဟင်း”

ခင်ခင်မြူးက ပြောပြောဆိုဆို အနီးရှိ ခုံလေးတစ်ခုတွင် သွက်လက် ဖျတ်လတ်စွာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်တွင် ဦးဘသော်မှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လျက် ခြေခါခါ လက်ခါခါ ဖြစ်သွားပြီး...

“အမယ်လေး မလုပ်ပါနဲ့ မယ်မင်းကြီးမ၊ ငါက အမိကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလို့ အံ့ဩနေတာပဲ၊ ကဲ... လာတဲ့ကိစ္စ ပြောစမ်း”

“မမကြူးအတွက်ပေါ့”

“ဘာလဲ၊ မင်းအစ်မဆီက စာလာလို့လား”

“ဟာ... အစ်ကိုကြီးက တယ်ခက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် မမကြူး အဆူ ခဏခဏ ခံရတာ၊ သူမှာလိုက်တဲ့ ပုလဲနက်တစ်ကုံး ဝယ်ဖို့လေ”

ဤတွင် ဦးဘသော်၏ ပါးစပ်မှာ ဟလျက်မျက်လုံးများ ပြူး၍သွားပြီး “ဟဲ့...ငါမထွက်လာခင်တည်းက ဒီကိစ္စ ပြောပြီးပြီပဲ၊ အကောက်ငွေဆောင်ရ မှာက တန်ဖိုးထက်တောင်ကြီးနေလို့ မဝယ်ခဲ့တော့မယ့်အကြောင်း ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား”

“အစ်ကိုကြီးကလည်း တယ်ခက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် မမကြူး အဆူ...”

“ဟေ့တော်စမ်း၊ ဒီဆူခံထိတာ အသာထား၊ အဲဒီကိစ္စ ဘယ်လို ပြန်ဖြစ် လာသလဲဆိုတာသာပြော”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရမလဲ၊ အစ်ကိုကြီး ဒီဂျပန်ကို ရောက်နေကတည်းက မမက ပုလဲနက်တစ်ကုံးကို ဝယ်ထားပြီးနေပြီ၊ ငွေကို မြန်မာပြည်က သူတို့ ကိုယ်စားလှယ်ဆီမှာပဲ ချေလိုက်ရသလို့ နှစ်သောင်းရှစ်ထောင်ပဲ ကျတယ်။ ပုလဲကတော့ ဒီက မြူးတို့အပြန် အစ်ကိုကြီး ယူသွားရမယ်လေ၊ အခု မြူး လက်ထဲရောက်နေပြီ”

ဦးဘသော်မှာ အဏုမြူဖုံး ထိပ်တည့်တည့် မှန်သည်ဟု ရုတ်တရက် ထင်မှတ်ကာ သတိလစ်လုမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီပုလဲကုံးကြီးကို ငါက ယူသွားရမယ် ဟုတ်လား၊ မြန်မာပြည်ကျတော့ အကောက်ဘက်က လူတွေနဲ့ ဘယ်လိုစကားပြောမရလဲ၊ ငွေကြေးလဲလှယ်တဲ့ကိစ္စ တွေပါ မီးခိုးကြွက်လျှောက် လိုက်မလာဘူးတဲ့လား”

“အစ်ကိုကြီးက တယ်ခက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် မမကြူး... အဲ အဲ ... မြူး ဆက်မပြောတော့ပါဘူး၊ နားပိတ်မနေပါနဲ့ဦး”

ခင်ခင်မြူးက လက်ကလေး လှုပ်ယမ်းပြလိုက်မှ ဦးဘသော်မှာ စိတ်သက် သာရာ ရဘိသည့်အလား နားနှစ်ဖက်အတွင်းမှ လက်မကြီးများကို ပြန်၍ ထုတ် လိုက်၏။

“အစ်ကိုကြီးကို လူတစ်ယောက်အတွက် ခက်တာလိုက်လို့၊ ဒီအတိုင်း ဝှက်ယူသွားရင် ပြီးတဲ့ဟာပဲ၊ ပုလဲလေး တစ်ကုံးပဲဟာ”

“ဟေ့... ငွေနှစ်သောင်းရှစ်ထောင်တန်တဲ့ ပစ္စည်းကို ပုလဲလေးတစ်ကုံး တဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မြူးတို့အားလုံး စိစဉ်ပြီးထားပြီ၊ မြူးတို့အပြန်ကျရင် သင်္ဘောနဲ့ ပြန်မယ် မဟုတ်လား၊ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းရောက်တော့ ကိုကိုကျော်က သင်္ဘောပေါ်အထိ လာဆင်းကြိုလိမ့်မယ်။ သူက အစ်ကိုကြီးကို ဝမ်းသာအားရ ဖက်လဲတကင်းလုပ်တဲ့အခါမှာ အစ်ကိုကြီး ဆောင်းထားတဲ့ သက္ကလတ် ဦးထုပ် ဟာ မတော်တဆ ကျွတ်ကျသွားမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ကိုကိုကျော်က ဦးထုပ် ကောက်ပြီး အစ်ကိုကြီးကို ပြန်ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီဦးထုပ်ဟာ ပထမ အစ်ကိုကြီး ဆောင်းထားတဲ့ ဦးထုပ် ဟုတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဟင်း... ဒီအကြံမကောင်းဘူးလား”

“ဒီတော့ မင်းအစ်ကို မောင်ကျော်က သင်္ဘောပေါ်က အကောက်အရာရှိ တွေနဲ့အတူ ပြန်ဆင်းသွားရော ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား၊ မောင်ကျော်လို အကောင် လက်ထဲကို ငါက ဒီနှစ်သောင်းကျော်တန်တဲ့ ပုလဲကုံးကြီး ဒီအတိုင်း ထည့်ပေး လိုက်ရမှာပေါ့ ဟုတ်လား... ထို့”

ဤတွင် ခင်ခင်မြူးက နှုတ်ခမ်းကလေး ပစ်စူလိုက်ပြီး...

“အမယ် ကိုကိုကျော်က ဘာလုပ်ဝံ့မှာတဲ့လဲ၊ သူ့ကို မမကြူးက အရေပါ ဆုတ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့”

ခင်ခင်ကြူး၏အစွမ်းကိုတော့ သူက သံသယမရှိ။

သို့သော် ကိုကိုကျော်ဆိုသူမှာကား ခင်ခင်ကြူးတို့၏ အစ်ကိုအရင်းဖြစ်၍ အလုပ်လက်မဲ့ ဆိုးသွမ်း တေပေ လေလွင့်နေရာမှာ ခင်ခင်ကြူးက ရုပ်ရှင်ထဲ လူကြမ်းအဖြစ် သုံးနိုင်သည်ဆိုကာ အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး ဆန္ဒပြပေးမှုကြောင့် အေသုံးလုံးတွင် တစ်လ (၆၀၀) စားအဖြစ် အလုပ်ခေါ်ပေးထားခဲ့ရသည်။

ရုပ်ရှင်အတွင်း လူကြမ်းအဖြစ် စွဲ မစွဲကား မသိ။ မကြာခဏ အာမခံ နှင့် လိုက်လံ တောင်းပန် ရွေးနုတ်ယူရလောက်အောင်တော့ ဦးဘသော်အား အပြင်တွင် ဒုက္ခပေးသောင်းကျန်းလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ဦးဘသော်သည် အမျိုးမျိုးတွေးပူကာ...

“တော်တော်... ဒီလို ဥပဒေမဲ့ အလုပ်မျိုး ငါလိုလူတစ်ယောက်အနေနဲ့ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒီကိစ္စ မိများမိသွားရင် ငါ့လိုလူမျိုး ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်မလဲ၊ အခုဆိုရင် အကောက်ဌာနက အင်မတန် ဂရုစိုက် တင်းကျပ်နေတယ်လို့ ကြားရ တယ်။ သူတို့အနေနဲ့ ကမ္ဘာတိုင်းပြည်ကြီးတွေနဲ့ ကွင်းဆက်လုပ်ပြီးတော့ သူတို့ လူတွေကို အသုံးချနိုင်တယ်၊ မင်းတို့ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး”

“အို... ဒါက အစ်ကိုကြီးက တွေးကြောက်နေတာကိုး၊ ခါတိုင်းဆိုရင် ဒီလောက်ပစ္စည်းလေးတောင် မကဘူး၊ ကားတစ်စီးလုံးတောင် ခိုးသွင်းနေကြတာ အဆန်းမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကားမကလို့ သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းလုံး ဖြစ်ဖြစ်ကွ၊ ငါ့အနေနဲ့တော့ ဥပဒေမဲ့သာဆိုရင် အပ်တစ်ချောင်းတောင် မယူသွားနိုင်ဘူးဟေ့”

“ဒါဖြင့်လည်း အစ်ကိုကြီး ဒီကိစ္စတာဝန်မယူနိုင်လို့ ဒီပစ္စည်းကို ဒီက သူတို့လူတွေဆီ ပြန်အပ်ပြီးတဲ့နောက် ငွေပြန်ယူလိုက်ဖို့ မမကြူးဆီကို ကြေးနန်း ရိုက်လိုက်ရမလား”

ဤမည်သော ခင်ခင်ကြူးအသံကို ကြားပြန်တော့လည်း သူ့အဖို့ ရုတ် တရက် ဆုံဆိုနာပေါက်သကဲ့သို့ မရှုကယ် မရှိက်ကယ် ဖြစ်သွားရပြန်သည်။ သူ့ဇနီးကလေးအကြောင်း သူ သိသည်။

လိုချင်တာရမှ၊ မရရင်တော့လား...

“ကဲ... ဒါထက် အမိဆေးရုံတက်တာ သုံးလပဲ ရှိသေးတယ် ဟုတ်လား၊ တယ်နေရာကျပါလား၊ ငါ ရုတ်တရက် ကိုယ့်မျက်စိတောင် ကိုယ် မယုံဘူး၊

ဒီတိုင်းပြည်က ပညာရှင်တွေများ တယ်လက်မြောက်တာပဲ၊ ဘုရားပွဲက ပူဖောင်း သည် အတိုင်းပဲဟေ့”

ဦးဘသော်က စကားကို လှီးလွဲလို၍ ခင်ခင်မြူးအား စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပြီးပြောလိုက်ရာ ခင်ခင်မြူးမှာ ရုတ်တရက် ဆတ်ဆတ်ခါသွားပြီး သူ့ကိုယ် လေးကို ထလျက် ဟိုဘက်ဒီဘက် လှည့်ပြလျက်...

“ဘာလဲ... အတုတွေ မှတ်လို့လား၊ အစစ်တွေ ဖြစ်လာပြီရှင့်၊ မြူး ကိုယ်၌ ကိုယ်ကလည်း အခြေခံရှိလို့ ဒီလောက်မြန်မြန် လုပ်ပေးလိုက်နိုင်တာပေါ့။ အခုဆိုရင် မယ်တွေနဲ့ ပြိုင်ချင်တဲ့ဘက်က ပြိုင်ပြီးတောင် ကားရိုက်နိုင်ပြီ။ ယင်းအခိုက်...”

“အဟမ်း... မြန်မာပြည်က လူကြီးမင်းပါလား ခင်ဗျာ”

သူတို့အနီးသို့ ညင်သာစွာ ရောက်ရှိလာလျက် ကိုယ်ကိုယ့်စွာ ပြောလိုက် သူကား ခင်မောင်လင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဦးဘသော်မှာ ဂျပန်ပြည် ယခုလိုနေ့ လေးမျိုးတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ မြန်မာစကားပြောသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် သရဲခြောက် ခံရဘိသည့်အလား မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် စကားပင် မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ သည်။ ခင်ခင်မြူးကမူ ယခုလို တိုင်းတစ်ပါးတွင် ရုပ်ရည်ချောမောသိမ်မွေ့သော ကိုယ့်နိုင်ငံသားတစ်ယောက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ဆွေ့ဆွေ့ခုန် ဝမ်းသာသွားကာ...

“အိုး...ကြည့်စမ်း၊ မြန်မာပြည်ကရောက်တာ ကြာပြီလားဟင်၊ ဒါကြောင့် မြန်မာနဲ့တူတယ်လို့ စောစောက မြူး အကဲခတ်ကြည့်နေတာ၊ ဒါက မြူးတို့ ဘုရားသားအင်လော ဝဏ္ဏကျော်ထင် ဦးဘသော်လေ၊ ကြားဖူးမှာပေါ့၊ အခု ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်နေတာလဲဟင်၊ အလည်ပဲ ထင်ပါရဲ့”

တရစပ် ပြောချလိုက်သော ခင်ခင်မြူး၏ စကားသံကြောင့် ခင်ခင်မြူးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်မိသော ခင်မောင်လင်းမှာ သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးနှင့် ရိုက်လျက် ဘုရားမတမိသွားစေရန် အတော်စိတ်ထဲမှာ ထိန်းယူလိုက်ရသည်။

အမှန်က စောစောထဲက ထိုင်လျက် မိန်းမပျိုတစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေ သော ဦးဘသော်ကို သူ အကဲခတ်နေခဲ့သည်။ သတင်းစာထဲ၌ မကြာခဏ သူ တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် အေသုံးလုံး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင် သူဌေးကြီး ဦးဘသော် ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစဟု သူက သံသယ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် သူ့အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းနိုင်ရန်အတွက်

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စွန့်၍ မေးမည်။ အခြားတိုင်းရင်းသား လူကုံထံတစ်ဦးဖြစ်နေလည်း ကြည့်ရှုတောင်းပန်မည်ဟု သူက ဆုံးဖြတ်ကာ လာမေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုတစ်ချိန်လုံးတွင် မြန်မာအဝတ်အစားကို ကျကျနန ဝတ်လျက် ဦးဘသော်နှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသော ခင်ခင်မြူးကို သူက တွေ့သော်လည်း မြန်မာမလေးအနေနှင့် ဘယ်လိုမှ သူ့စိတ်ကူး မပေါက်ခဲ့။ အခု ခင်ခင်မြူးက သူ့အား ကရားရေလွတ်သလို ပြောဆိုလိုက်ခါမှ သူ့အနေနှင့် မွန်ထူပြီး တစ်ချိန်လုံး မျက်စိမှောက်ကာ အတွေးချော်နေခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်သွားမိခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရယ်စရာလည်းကောင်း၊ စိတ်ပျက်စရာလည်းကောင်းလှသော မိမိအဖြစ်ကြောင့် မနည်းပင် မူမှန်အောင် ဣန္ဒြေဆယ်လိုက်ပြီး...

“အဲ...အဲ... ရောက်တာ မကြာသေးပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မေးစရာလေး တစ်ခုရှိလို့၊ အခက်အခဲမရှိဘူးဆိုရင် တစ်ဆိတ်လောက်”

ဒီတော့မှ ဦးဘသော်မှာလည်း သတိပြန်လည်ပုံရလျက်...

“မေးပါ မောင်ရင် မေးပါ”

“မြင်းမိုတောင်ဆိုတာ ဘယ်လို စာလုံးပေါင်းပါသလဲခင်ဗျာ”

“အိုး... ဟင့်ဟင့်ဟစ်၊ မြူးက ဘာများလဲလို့ရှင်... မရရစ်သတ် ဝစ္စနှစ်လုံးပေါက်မြင်း၊ မလုံးတင်ချောင်းငင်ရသတ်မိုရ်၊ မြင်းမိုရ်ပေါ့ရှင်၊ မြူးက အင်တာမှာ အိုဘီ ယူခဲ့တာကလား၊ နောက်ပြီးတော့ နဂိုဆိုရင် ရသတ် မထည့်ရဘူးနော်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူက... နဂဆိုတဲ့ ပါဠိက လာတာ မဟုတ်လို့၊ နောက်ပြီးတော့၊ နောက်ပြီးတော့...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

စာရွက်တွင် ရေးမှတ်လျက် သူ့စားပွဲဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသော ခင်မောင်လင်းကို ခင်ခင်မြူးက မကျေမနပ်နှင့် စွေစောင်းကာ မဲကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ မကြားတကြား...

“လူကိုက ပေါကြောင်ကြောင်နဲ့၊ ဘယ်နှာပါလိမ့်၊ စိတ်မှကောင်းရဲ့လား မသိဘူး၊ ဒီလောက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က စကားလက်ခံပြောနေတာတောင် အဖက်မလုပ်တတ်တာ၊ မြန်မာပြည်မှာလည်း တံတားကလေးဆေးရုံ ရှိရက်သားနဲ့၊ ဘယ်နှယ် ဒီဂျပန်အထိ ဒုက္ခလာခံနေရတာပါလိမ့်၊ ဟွန်း...”

သို့သော်...

ဦးဘသော်မှာမူ ကတုန်ကယင်ဖြင့် မျက်နှာတွင် စော့ချေးများ ပြန်လျက် ရှိပြီး...

“ဟေ့... ငါ မင်းပြောတဲ့ဟာ ယူသွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်တော့ဘူး မြူး၊ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

ခင်ခင်မြူးမှာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားကာ...

“အို... အစ်ကိုကြီးကလည်း ဘယ်နှယ်ဖြစ်သွားရပြန်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ အခုနလာတဲ့လူ တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ သူ့ကို ဘာထင်သလဲ”

“ဘာထင်ရမှာလဲ ကိုကြီးရ၊ ဒီလူဟာ အရူးသော်လည်းကောင်း၊ စိတ္တဇ ရောဂါသည်သော်လည်းကောင်း၊ ကျပ်မပြည့်တဲ့ လူသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမှာ ပေါ့”

“ရှူး... တိုးတိုးဟ၊ မင်းတို့ အဲဒါတွေကြောင့် ခက်တာ၊ ဒီလူဟာ စုံထောက်ကွ... စုံထောက် သိလား၊ မင်းအစ်မ မရွှေကြူးရဲ့ ပုလဲနက်တစ်ကုံး ဝယ်လိုက်တဲ့ကိစ္စကို အနံ့ရသွားလို့ မြန်မာပြည်အကောက်ဌာနက လွှတ်ထား တဲ့ စုံထောက်ဖြစ်ရမယ်၊ အခုလို နိုင်ငံခြားနဲ့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်း တွေမှာ ကလိမ်ကျမှုတွေ များခဲ့လို့ ဒီလိုလူတွေကို တို့မြန်မာပြည် အကောက်ခွန် ဌာနက အတော်များများ အသုံးချနေတယ်လို့ ငါသိထားတယ်ဟ”

“ဟင်... ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ စောစောက ဘယ်သူမှ ဘယ်သူမှ နားလည်မယ့်လူ မရှိဘူးဆိုပြီး တို့ပြောနေတဲ့ စကားတွေလည်း သူကြားပြီး ဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် မို့သာ ဒီလူက တို့ကို သတိပေး ဟန့်တားချင်လို့ အခုလို မရေမရာ ပေါက် ကရတွေ လာပြောသွားတာ ဖြစ်မှာ”

“ဟင်...”

“ကဲ... ဟင်မနေနဲ့ မချော၊ သွားမှဖြစ်မယ်၊ ဒီကိစ္စ အမြန်စီစဉ်ရအောင်”

ခင်ခင်မြူးနှင့် ဦးဘသော်တို့က မိမိစားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်လျက် မည်သူ့ ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ရေးမှတ်နေသော ခင်မောင်လင်းအား တစ်ချက်မျှကြည့်လျက် ဗျစ်ဆိုင်ရွက်ထည်တဲလေးမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေတော့သည်။

* * *

မြင်းမိုရ်တောင် သတ်ပုံအမှန်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးသွားသော ခင်မောင်လင်းက သိတာသို့ ပေးရန်စာကို စိတ်ပါစွာ ဆက်ရေးနေသဖြင့် ဤအချက်ကို မသိ။

သူ့အနေနှင့် ဤကိစ္စကြီး ပြီးစီးသွားတော့မှပဲ ကျေးဇူးရှင်နှစ်ဦးနှင့် တစ်ဖန် သွားရောက်တွေ့ဆုံ အသိအကျွမ်းဖွဲ့ပြီး ထွေရာလေးပါး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောတော့မည်ဟု စဉ်းစားထားခဲ့သည်။

စာရေးပြီးပြီးချင်း ယနေ့ တိုကျိုသို့ အမိရောက်ရေးအတွက် စာထည့်ရန် စီစဉ်ရဦးမည် မဟုတ်လော။

မနက်ဖြန် ညနေ (၆) နာရီအရောက် သိတာတည်းခိုရာ အင်ပီရီရယ်ဟိုတယ်သို့ သူ လာရောက်မည့်အကြောင်း၊ ယခုလို ကြိုဆိုရန် ပျက်ကွက်ခဲ့သည့် အခြားသော အရေးကြီးသော အကြောင်းတစ်ရပ်မှာလည်း သိတာနှင့်သူ နီးရဖို့ အတွက် အရေးအကြီးဆုံး ဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စကြီးကို ယနေ့ သူ ကိုဘီမြို့တွင် လုပ်ကိုင်စရာ ရှိသေး၍လည်း ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြည့်စုံအောင် ရေးလိုက်ရသည်။

“ဘီရမာဂျင်အု ခင်းမွန်းရင်းနော်တဲဂို ဂုရမ်မုငဆစ်တော့ ဂိုဇိုက်အိမရှိတ”

ပဲကြီးလှော်ပုံးထဲ ကြွက်တိုးဝင်သော အသံမျိုးကို ဘေးမှ ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသဖြင့် ခင်မောင်လင်းက လန့်ဖျပ်ကာ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ကြေးနန်းစာကို လှမ်းပေးနေသော နိပွန်စာပို့လုလင်ကို တွေ့ရသည်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသော ကြေးနန်းစာကို လျင်မြန်စွာ ဖောက်ဖတ်လိုက်သည့်အခါတွင်ကား ခင်မောင်လင်းမှာ ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲလုဆဲဆဲ အမေရိကန်အာကာသ ဒုံးပျံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်ရဘိသည့်အလား သတ္တလောကကြီးတစ်ခုလုံး ချာလပတ်လည်၍ သွားတော့သည်။ ကြေးနန်း၏အဓိပ္ပာယ်မှာ...

သိတာ့ အသည်းနှလုံးထဲမှာ ရှိခဲ့တဲ့... ကိုခင်မောင်လင်းဆိုတဲ့ နာမည်ကို အခုအချိန်ကစပြီး လုံးဝထုတ်ပယ်လိုက်ပြီလို့သာ မှတ်ပါတော့။

သိတာ

အခန်း (၂)

ခရီးသည်နှင့် ကုန်များကို တင်ဆောင်လျက် အာရှတောင်ပိုင်းနိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာသွားမည့်ဆဲဆဲ “ဟိနောမာရ” ဇိမ်ခံပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးမှာ ဂျပန် ပြည်ယိုကိုဟားမား ဆိပ်ကမ်း၌ ခုံညားစွာ ဆိုက်ကပ်၍ ထားသည်။

ဆိပ်ကမ်းအဆောက်အုံထဲ၌ အရောင်အသွေး မျိုးစုံသော နိုင်ငံခြားခရီး သည်များ ၃၃ဟို လူးလာခတ်လျက် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည်။ အနီရောင် ဦးထုပ် ကိုယ်စီ ဆောင်းထားကြသော ဂျပန်ဆိပ်ကမ်း ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ် သမားများ၊ သေသပ်သောဝတ်စုံကို ဆင်ယင်ထားသည့် အကောက်အရာရှိများ သည်လည်း ဟိုမှသည်မှ အလုပ်များလျက် ရှိနေကြသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၇ ရက်ခန့်မှ သီတာထံမှ ကြေးနန်းကို ရပြီးကတည်းက ကိုဘိမှ တိုကျိုသို့ထွက်လာခဲ့သော ခင်မောင်လင်းမှာ ယနေ့နံနက် ယိုကိုဟားမားမှ သင်္ဘောဖြင့် ထွက်ခွာ၍ မသွားမီတွင် ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ ညှိုးနွမ်းသော အသွင်ဖြင့် ဆိပ်ကမ်း အဆောက်အုံအတွင်း ယောင်လည်လည်ဖြင့် လျှောက် သွား၍ နေမိသည်။

“ဟေ့ ...ခင်မောင်လင်း”

“ဟာ... တင်လှ၊ သူငယ်ချင်း”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ကြရသဖြင့် ဝမ်းသာ အားရ ဆီးဖက်လိုက်ကြသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ မင်း တိုကျိုရောက်ရက်နဲ့ ငါ့ဆီကို ရောက်အောင် မလာဘူး”

“တော်စမ်းပါ တင်လှရာ၊ မင်းကို ဘယ်ချောင်ကြားမှာ ရှာရမှန်း မသိလို့ မင်းအစ်ကို ဘလှရှိန်းကတောင် ငါ့ကို လာကြိုရင်း ပြောသွားသေးတယ်ကွ၊ နောက်ပြီး ငါက အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ကိုဘိကို ထွက်သွားရလို့ကွ”

“မင်း အခု ဘယ်လဲ၊ ဘာလုပ်နေလဲ”

“မင်းရော ဘာကိစ္စနဲ့... ဘယ်ကို”

နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ပြိုင်တူ မေးလိုက်ကြသည်။

တင်လှက ခါတိုင်းနှင့်မတူ အဝတ်အစား မသေမသပ်နှင့် ဖြစ်နေသော ခင်မောင်လင်းအား စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ... ကဲ... ငါ့အနေနဲ့တော့ ငါ့အကြောင်း ငါသိပြီးနေလို့ သိပ် မထူးဘူး၊ ဒီတော့ မင်းအကြောင်းကစပြီး အရင်ပြောကွာ၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၆ လလောက်က ကျိုက်လတ်ဘက် အတူပျော်ပွဲစားထွက်ကြပြီးကတည်းက ထပ်မတွေ့ရတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒီကစပြီး ငါလည်း အိမ်က နှင်လွှတ်လို့ ဂျပန်လစ်လာခဲ့ရတာ၊ အဲဒီနောက်ပိုင်း အဖြစ်အပျက်တွေ ပြောစမ်းကွာ”

“အေး... ငါ့အဖြစ်ကလည်း အဲဒီ... ကျိုက်လတ်ကစတာ၊ မင်း ‘ဟို... အချစ်’ သီချင်းကို ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တစ်ယောက်လေကွာ”

“ထပ်... ဘယ်ကလာ မင်းသမီးရမှာလဲ၊ သိတာကွ သိတာ”

ဒီတော့မှ တင်လှမှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်သွားပြီး...

“ဪ... မင်းဟာ တို့ပျော်ပွဲစား သင်္ဘောက တီးဝိုင်းမှာ သီချင်းဝင်ဆိုတဲ့ ငါ့နှမဝမ်းကွဲ သိတာကို ပြောတာကိုး၊ အခု သူ ဒီရောက်နေတယ်ကွ”

ခင်မောင်လင်းက လက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“ဒါ ငါသိတယ်၊ သိတာနဲ့ ငါနဲ့တောင် စေ့စပ်ပြီးနေပြီကွ”

တင်လှမှာ ရုတ်တရက် ကျောက်ခဲရေပေါ်သည့် သတင်းကို ကြားလိုက်ရဘိသည့်အလား အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားလျက်...

“ဟဲ့... မြန်လှချည်လား၊ ငါတောင် မကြားလိုက်ဘူး၊ ဒီကိစ္စ သိတာ့ အဖေ ဦးတုတ်ကြီးက သဘောတူလိုက်သလား”

“ငါပြောတာ နားထောင်စမ်းကွာ၊ မင်း ဖြတ်ဖြတ်ပြီး မေးမနေနဲ့၊ အဲဒါနဲ့ ငါ ပြောနေတဲ့စကားတောင် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ အဲ... ဟုတ်ပြီ သိတာနဲ့ ငါလေကွာ၊ အဲဒီ ကျိုက်လတ် ပျော်ပွဲစားထွက်တဲ့နေ့က ပထမ ဆုံမိကြတယ်ဆိုရင်ပဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မျက်လုံးကနေ တစ်ဆင့် အသည်းချင်း စကားပြောခဲ့မိကြတယ်ကွ၊ အဲဒီနောက် (၇) ရက် နှစ်ပတ်အတွင်း

ကျောက်တန်းကို တစ်ကြိမ်၊ လှော်ကားကို တစ်ကြိမ် ပျော်ပွဲစားသွားကြပြီးတဲ့နောက် တို့ တစ်ယောက်အချစ်ကို တစ်ယောက် လက်ခံလိုက်ကြတဲ့ အခြေအနေရောက်သွားကြရာ”

“ဒီတော့ မင်းနဲ့သိတာ လူကြီးများ သဘောတူ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးကြရော ဆိုပါတော့၊ ကဲကွာ လာဟေ့ ခင်မောင်လင်း၊ ဒီသဘောဆိပ်ထဲက ဘားတစ်ခုခုထဲ သွားထိုင်ကြရအောင်”

နှစ်ယောက်သား ဘားအတွင်းသို့ ရောက်၍ ဘီယာတစ်လုံးစီ မှာပြီးသည့်နောက် ခင်မောင်လင်းက သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“အဲဒါကြောင့် ခက်နေတာကွ၊ တို့အချင်းချင်း သဘောတူညီချက်ရပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သိတာက သူ့အဖေ ဦးဘတုတ်ကြီးကို အသိပေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့ အဘိုးကြီးက ငါ့အလုပ်အကိုင် အခြေအနေအကြောင်းတွေ မေးမြန်းစုံစမ်းတယ်”

“ဟဲ့... မြန်လှချည်လား၊ မင်းတို့ဥစ္စာ၊ ဒါနဲ့ပဲ ဦးကြီးဘတုတ်က မင်းနဲ့ သဘောတူလိုက်ရော ဆိုပါတော့၊ အဟီး ဒီအတိုင်းဆို တို့အချင်းချင်း သူငယ်ချင်းတောင်မကဘဲ သမီးယောက်ဖ တော်ကြရတော့မှာပေါ့။ ဟန်ကျတယ်ဟေ့၊ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလည်းဖြစ်၊ ငွေကြေးကလည်း ချမ်းသာ၊ မင်းနဲ့ဆို ရွှေနဲ့မြပေါ့ကွာ”

“ဟယ်... တော်စမ်းပါ၊ မင်း ဦးကြီးဘတုတ်အကြောင်း မင်း မသိတော့ဘူးလားကွာ၊ ငါ့အခြေအနေမေးလို့ ငါက ငွေတစ်သိန်းခင်းလောက်နဲ့ တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီး... ကြီးတော်ဆီက အမွေရထားကြောင်း၊ ဘီအက်စီအောင်ပြီးကြောင်း၊ အလုပ်တော့ စိတ်ကြိုက်မတွေ့သေးလို့ ဘာမှမလုပ်သေးကြောင်း ပြောတော့ ငတိကြီးက ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာချမ်းသာ အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရ မရှိတဲ့လူကို သူ့သမီးနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ဘူးလို့ ပြောပါရောကွ”

တင်လှက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး ဘီယာကို တစ်ကျိုက်ကျိုက်လိုက်ကာ...

“ဟုတ်တယ်ဟေ့ ခင်မောင်လင်း၊ ငါ့ဦးကြီးအကြောင်း ငါ သိတယ်၊ သူကသာ ပင်စင်အငြိမ်းစား ရဲဝန်ဆိုပြီး ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ အစိုးရလခ မှန်မှန်ထိုင်စားနေတာ၊ ဒီပြင်လူ အေးအေးဆေးဆေးနေတာကိုတော့ နည်းနည်းမှ

ကြည့်ချင်တဲ့ လူစားကြီးမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါတောင် သူ့ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်လို့ ချောက်ကျခဲ့တာကလား”

“ဟေ... မင်းကိုလည်း ဦးဘတုတ်ကြီးက ချောက်တွန်းလိုက်သေးလား တင်လှ”

“ဒါပေါ့... သူက ငါ့မေမေ (သူ့နှမ) ကို လာပြောတယ်ကွ၊ ဒီတင်လှ ဆိုတဲ့အကောင် ဘီအေသုံးနှစ်ကျပြီး လတ်လျားလတ်လျားနဲ့ ဒီအတိုင်းထားရင် ပျက်စီးမယ်၊ ဒါကြောင့် တနင်္သာရီဘက်မှာရှိတဲ့ သူတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်ပိုင် ရော်ဘာခြံတစ်ခြံမှာ သွားပြီး မန်နေဂျာ လုပ်ခိုင်းရမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒီတော့ ငါ့အနေနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီငှက်ဖျားထူတဲ့ တောထဲမှာ သူတို့ ရော်ဘာပင်တွေကို သွားပြီး ကြည့်မနေနိုင်ဘူးလို့ အကြောက်အကန် ငြင်းတော့၊ ဒါဖြင့်ရင် ဂျပန်မှာ ရှိတဲ့ ငါ့အစ်ကို ဘလှရှိန်းနဲ့အတူသွားပြီး ဆေးဆိုးပန်းရိုက်အတတ်ကို တစ်နှစ် သင်ခဲ့ရမယ်လို့ ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တယ်လေ”

“ဟ... ဒါဖြင့် မင့်အနေနဲ့ ချေးငတ်တွင်းကျ ဖြစ်သွားရောပေါ့၊ ဒီနေရာ မျိုးက မင်းလို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လူတစ်ယောက်အဖို့ တကယ့်ကို ပျော်စရာ ကောင်းတာ တင်လှ”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ဒါပေမယ့် ငါ အခု မြန်မာပြည်ပဲ ပြန်တော့မယ်”

ခင်မောင်လင်းက အလန့်တကြား တင်လှကို ပြူးကြည့်လိုက်မိပြီး...

“ဟယ်... ဒီလိုဆိုရင် မင်းကို သူတို့က ငှက်ဖျားတောထဲ ပြန်လွှတ် ဦးမှာပေါ့။ ဒါကို မင်းက သွားနေနိုင်ပါ့မလား”

တင်လှက လေးလေးပင်ပင် ခေါင်းကိုတစ်ချက်မျှ ညိတ်လိုက်၍...

“ငါ့အနေနဲ့ ဒီအခြေအနေကိုပဲ ရင်ဆိုင်ရမယ့်ဘဝမျိုး ဖြစ်လာပြီ သူငယ်ချင်း၊ ဒါကြောင့် အခု ဒီ “ဟိနောမာရ” သင်္ဘောနဲ့ လိုက်ဖို့ပဲ၊ သိတာတို့ အားကစား အဖွဲ့လည်း ဒီသင်္ဘောနဲ့ ပြန်မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သိတာတို့ ပြန်မယ်ဆိုတာ ငါသိလို့ ငါလည်း ပြန်လိုက် မလို့ကွ၊ မင်း ပါလာတာတော့ ငါ့အဖို့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

“နို့... သိတာနဲ့ မင်းကိစ္စ ဆက်ပါဦး၊ ဦးကြီးဘတုတ်က မင်းမှာ အလုပ်အကိုင်မရှိလို့ သူ့သမီးနဲ့ သဘောမတူဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ ငါလည်း အလုပ်ရှာရတာပေါ့၊ အစိုးရအလုပ်ဆိုရင်

လည်း ငါ့စိတ်နဲ့ မကိုက်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ သိတာ့အကူအညီနဲ့ပဲ ငါ ဒေါ်ဒေါ်ချစ်တို့ဆီမှာ အလုပ်တစ်ခုရတယ်”

“(အ,က,မ,သ)အမျိုးသမီးအဖွဲ့ချုပ်က စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ဒေါ်ချစ်လား”

“အေး... သူတို့ထုတ်တဲ့ ဂျာနယ်တစ်စောင်မှာ အယ်ဒီတာ အလုပ်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်လပဲ ခံတယ်၊ သူတို့ ငါ့ကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်တယ်ကွ” ခင်မောင်လင်းက ဘိယာကို ဆက်လက်၍ မော့ချလိုက်သည်။

“ဟေ... မင်းအနေနဲ့ အလုပ်မကျွမ်းကျင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ... အလုပ်ကလည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ နယ်ကလာတဲ့စာတွေ ဖောက်ဖတ်၊ သူတို့ စိတ်ကူးတည့်ရာ ဘာသာပြန်ထားတဲ့ ဟင်းချက်နည်းတွေ၊ ဇာထိုးပန်းထိုး အချုပ်အလုပ်နည်းလေးတွေ ထည့်ပေး၊ ကျောင်းနေတုန်း ရည်းစားထားသင့် မထားသင့် ပြဿနာတို့၊ ခယ်မနဲ့ ခဲအို ပြဿနာတို့၊ ရည်းစားနှစ်ယောက်ကြား ဗျာများရတဲ့ပြဿနာတို့ အဲဒီလိုဟာတွေကို အကြံပေး စာလေး ဘာလေး ထည့်ပေးရုံတင်ပဲ၊ နောက်ပြီး ငါ့ကို အယ်ဒီတာ ခန့်တာက ငါ့အရည်အချင်းကို သုံးဖို့ထက် ဦးခင်မောင်လင်း ဘီအက်စီဆိုတာကို သူတို့ အယ်ဒီတာအဖွဲ့စာရင်းထဲ ပါရုံလောက်တင်ပဲဟာ”

“ဒါနဲ့တောင် သူတို့က ထုတ်ပစ်ရသေးလား”

“ဒီလိုလေ၊ ငါက ကြီးကြီးပွေ အမေးအဖြေခန်းကနေပြီး ကာယကံရှင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက မိဘပေးစားသူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ငယ်ချစ်သူနဲ့ ပြန်ဆုံမိတယ်တဲ့၊ ဒီတော့ သူ့အနေနဲ့ ငယ်ချစ်ကိုလည်း သံယောဇဉ် တွယ်နေ၊ လင်ဖြစ်သူကိုလည်း မပစ်ရက်ဖြစ်နေလို့ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲလို့ မေးတယ်ကွ၊ ခါတိုင်းဆိုတော့ ဒီကြီးကြီးပွေ အခန်းကို ဒေါ်ဒေါ်ချစ်ကပဲ ဒိုင်ခံပြီး ဖြေခဲ့ပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာ သူ ခရီးထွက်နေလို့ ငါက ဝင်ဖြေလိုက်မိတယ်”

“အဟီး... အတော် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ ပြဿနာပဲဟေ့ ခင်မောင်လင်း၊ ငါ့အစ်ကို ဘလှရှိန်းကြီးသာသိရင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တောင် ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကဲ ဆက်ပြောပါဦး မင်း ဖြေပုံကို...”

“ဒါနဲ့ ငါက တူမလေးရဲ့ ပြဿနာကြီးဟာဆိုရင် ကြီးကြီးပွေအနေနဲ့ အတော့်ကို ဦးနှောက်ဆီထိုးယူလိုက်ရတဲ့ ပြဿနာကြီးပါပဲကွယ်၊ ဒါပေမယ့်

ကြီးကြီးပွေတို့ အ,က,မသ (အမရာ၊ ကိန္နရီ၊ မဒ္ဒိ၊ သမ္ဘုလ) အမျိုးသမီးများ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဟာဆိုရင် အသည်းနှလုံးရဲ့ပြဿနာကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ပြီး အဓိက ထားရမယ်ဆိုတဲ့ မှန်ကန်သော သစ္စာတရားကို လက်ကိုင်ထားရှိလို့ ဒီပြဿနာ ရှင်းရလွယ်ပါတယ်...

ဒါပေမယ့် လူအများက အသိအမှတ်ပြုထားတဲ့ လူ့ကျင့်ဝတ်ဘောင်ကြီး ကိုလည်း သွေဖည်တော်လှန်လို့ မဖြစ်သေးလေတော့ တူမလေး အနေနဲ့ဆိုရင် ငယ်ချစ်ရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကိုသာ တုံ့ပြန်လက်ခံလိုက်ဖို့သင့်တယ်။ လင်ကြီးကို တော့ ဘယ်ပစ်လို့ဖြစ်မလဲ တူမလေးရယ်လို့ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်လေ”

တင်လှမှာ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူး၍သွားပြီး ...

“ဟဲ့... ဟဲ့ မင်း ဥစ္စာက ရည်းစားဟောင်းကိုလည်း လက်ခံ၊ လက်ရှိ လင်ကြီးကိုလည်း မပစ်နဲ့ဆိုတော့ နောက်မီးပွင့်ခိုင်းသလိုကြီးပါပဲလား”

“မသိပါဘူးကွာ၊ ငါလည်း ရေးလို့ကောင်းကောင်းနဲ့ ရေးလိုက်မိတာ၊ စာအုပ်ထွက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အလုပ်ပါ ထွက်လိုက်ရတယ်”

“ဒီတော့ သိတာနဲ့ မင်းနဲ့ နီးရဖို့ ခက်နေပြန်ရောပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ငါ အလုပ်တစ်ခု ထပ်ရှာလို့ရတယ်ကွာ၊ မင်း ဂျင်မီတွစ်(စ်) ကို သိတယ် မဟုတ်လား၊ တို့ ကျောင်းနေဘက် ဘိုကပြားကောင်လေ”

“ဟို... သူ့ကိုယ်သူ ယူရူပီယန်သွေး (၇၅) ရာခိုင်နှုန်း ပါတယ်လို့ အမြဲတမ်း ကြွားနေတဲ့အကောင် မဟုတ်လား”

ခင်မောင်လင်းက မဲ့ရွဲ့လိုက်ပြီး...

“အေး... သူ့ဆီမှာ ယူရူပီယန်သွေး ဘယ်လောက်ပါတယ်ဆိုတာတော့ သူ့အမေပဲ သိနိုင်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင် အခု တင်မောင်ဆွေလို ပရိုက်ဗိတ် စုံထောက် အေဂျင်စီတစ်ခု ပန်းဆိုးတန်းမှာ ဖွင့်ထားပြီး စုံထောက်လုပ်နေတယ်၊ ငါက သူ့လက်ထောက်ကွ”

တင်လှက ခင်မောင်လင်းကို နှာခေါင်းရှုံ့၍ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟေ... မင်းဟာက ဟုတ်မှလည်း လုပ်စမ်းပါကွာ၊ မင်းနဲ့ ဒီစုံထောက် အလုပ်နဲ့ နည်းနည်းမှ အပ်စပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါက မင်းကို အထင်သေးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငယ်ငယ်တုန်းက တို့ တူတူပုန်းတမ်း ကစားတဲ့နေရာမှာ တောင် မင်းအနေနဲ့ အမြဲတမ်း ဘိတ်ကျခဲ့တဲ့အကောင် မဟုတ်လားဟ”

“မင်းပြောတာ မှန်တယ် တင်လှ၊ ငါ့အနေနဲ့ အော့ဗ်ဆာဗေးရှင်း ညံ့မှန်း လည်း ငါလည်းသိသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် အလုပ်လက်ရှိ ဖြစ်ဖို့က အရေးအကြီးဆုံး”

မဟုတ်လား၊ အခု အလုပ်ရဖို့အတွက် ငါက ဂျင်မီတွစ်(စ်) ကို သူ့ရုံးခန်းမှာ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံး သွယ်ပေးပြီး တစ်လ (၁၅၀)တန် လက်နှိပ်စက် စာရေးမ တစ်ယောက် ငှားထားပေးရတယ်။ ဒီတော့မှလည်း ငတိက ငါ့ကို အသိအမှတ် ပြုပြီး ပရိုက်ဗိတ် စုံထောက် လိုင်စင်ရအောင် လုပ်ပေးတာ”

“ဟယ်... မင်းဟာက သူ့ဆီက လခရတဲ့အပြင် ဒီအလုပ်ရဖို့အတွက် မင်းကတောင် ပြန်အမ်းနေရသေးတယ် ဆိုပါတော့၊ နို့ မင်းအနေနဲ့ အမှုကော လိုက်ရရဲ့လား”

“လိုက်ရတယ်ကွ၊ ပထမဆုံးအနေနဲ့ ဝန်ကြီးတစ်ပါးရဲ့ ခယ်မ မင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲမှာ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေ စောင့်ကြပ်ဖို့ ဂျင်မီတွစ်(စ်)နဲ့ ငါ့ကို ငှားလို့ တာဝန်ယူခဲ့ရတယ်”

တင်လှက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး...

“မင့်ဟာက ကြီးကျယ်လိုက်တာကွာ၊ မင်္ဂလာဆောင်လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း စောင့်ရတဲ့အလုပ်ကိုများ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်လို့”

“ဟ... ဒီလောက် အရေးကြီးတာ ရှိဦးမလား တင်လှရ၊ ဝန်ကြီးခယ်မ မင်္ဂလာပွဲကို မင်းက ကြက်ပွဲလောက် မှတ်လို့လား၊ မြို့တော်ခန်းမမှာ သိပ် ကြီးကျယ်တာကွ၊ တစ်ပြည်လုံးက ကုမ္ပဏီသူဌေးတွေ၊ လိုင်စင်သမားတွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင် လက်ဖွဲ့လိုက်ကြတာများ သိန်းနဲ့ကို ချီရသွားတယ်၊ ဒါကို မင်္ဂလာပွဲပြီးတဲ့အထိ တို့က မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်ပြီး နောက်ဆုံးမှာ အစောင့်အရှောက်နဲ့တောင် ဝန်ကြီးခယ်မအိမ် လိုက်ပို့ပေးခဲ့ရ သေးတယ်။ ဒီလောက် ပင်ပန်းပြီး သတိထားရတဲ့ အလုပ်မျိုး ငါ့တစ်သက် ဒီတစ်ခါပဲ ကြုံရသေးတယ်”

ကြီးမားသော စွန့်စားခန်းကြီးမှ ယခုပင် ကျော်ဖြတ်လာခဲ့ရသည့်အလား ခင်မောင်လင်းက ပြောပြလိုက်သည်။

တင်လှက စိတ်ဝင်စားသွားပြီး...

“အင်း... ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ အဲဒီဝန်ကြီးမှာ နောက်ထပ် ခယ်မဖြစ်ဖြစ်၊ သမီးဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်လောက် ကျန်သေးရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်”

“မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ပိုးမလို့ပေါ့ကွ ငတုံးရ၊ စုံထောက်ဆိုပြီး ဒီလောက်တောင် နားဝေး ရသလား၊ အဲ... ဒါနဲ့ မင်းနဲ့ သိတော့အကြောင်း ဆက်ပါဦး၊ မင်းဟာကကွ”

ဒီလို စုံထောက်အလုပ်ကလေး ရဖို့အတွက် ဂျင်မီတွစ်(စ်)ကို ငွေတောင် ပြန်အမ်း ရသေးတယ်ဆိုတော့ ဆိုးပါ့ကွာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ တင်လှရ၊ ငါ့အဖို့ ငွေကုန်တာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အလုပ်ရဖို့သာ အဓိက မဟုတ်လား၊ ဒီအလုပ်ရလိုက်တဲ့အတွက် သိတာအဖေ ဦးဘတုတ်က အရင် သူ့အလုပ်နဲ့ နီးစပ်လို့လားတော့ မသိဘူး၊ ငါ့ကို ပိုသဘော ကျလာပုံရပြီ အမှုတစ်ခုတောင် လာအပ်လိုက်သေးတယ်၊ ဒီအမှုအောင်မြင်ရင် သူ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ သဘောတူမတဲ့”

“ဟေ... နိပ်ဟ၊ ဘာအမှုတဲ့လဲ”

“ဒီလိုလေ၊ အဘိုးကြီးအနေနဲ့ စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက မာကင်တိုင်ဘဏ်မှာ ငွေသုံးသောင်းကျော် အပ်ထားတာ ရှိတယ်၊ အဲဒါ စစ်ဖြစ်လာတော့ ဒီငွေတွေကို အဘိုးကြီးက အချိန်မီ မထုတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားပြီး စစ်အတွင်းမှာ ဂျပန်ကင်ပေ တိုင် စစ်ရုံးက အဘိုးကြီးအိမ်ကို မသင်္ကာမှုနဲ့ ဝင်ရှာရာက အဲဒီ ဘဏ်ငွေစု စာချုပ်တွေကို တွေ့ပြီး သိမ်းသွားခဲ့တယ်ကွ”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက တို့လည်း ဦးကြီးနဲ့အတူ နေနေ တုန်းမို့ ဒီအဖြစ်အပျက် ငါလည်း သိသားပဲ၊ စစ်ပြီးတော့ မာကင်တိုင်ဘဏ် ကလည်း စာရင်းအင်းတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်လို့ ငွေစုစာချုပ်တွေ မတင်ပြနိုင်တဲ့ ဦးကြီးဘတုတ်ကို စုငွေတွေ ပြန်မထုတ်ပေးနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းခဲ့တာနဲ့ ဒီငွေတွေ ဆုံးခဲ့ပြီပဲ ခင်မောင်လင်းရ”

“မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုတစ်လောက ဒီဂျပန်ပြည် သံရုံးမှာ အမှုထမ်းနေတဲ့ ဦးဘတုတ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးကနေပြီး ဒီငွေစု စာချုပ် စာတမ်းတွေဟာ မြန်မာပြည် ကင်ပေတိုင်စစ်ရုံးမှာ အမှုထမ်းသွားခဲ့ဖူးတဲ့ ကပ္ပတိန် ခေဆမိဆိုတဲ့ ဂျပန်တစ်ဦးရဲ့ လက်ထဲမှာရှိနေကြောင်း၊ ဒီစာချုပ်တွေကို ပိုင်ရှင် အစစ်အမှန်လက်ထဲကို ကာယကံရှင်က ပြန်ပေးလိုတဲ့ဆန္ဒရှိကြောင်း အကြောင်း ကြားလို့ အခု ငါ့ကို သူ့ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဒီစာချုပ်ပြန်ရဖို့အတွက် ဂျပန်ပြည် ကို လွှတ်လိုက်တာပဲ”

“ဟာ... ဒါဖြင့် မင်းအနေနဲ့ အတော်နေရာကျတဲ့ အလုပ်ပေါ့။ ဂျပန် ပြည်ကို ရောက်တာနဲ့ အဲဒီဂျပန်စစ်ဗိုလ်ကို သံရုံးမှာ ခေါ်တွေ့၊ မင်းရဲ့ ဦးကြီး ဘတုတ် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာကို ပြပြီး စာချုပ်ကို လက်ခံလိုက်ရုံပေါ့။ ဘယ်နှယ် ဟန်ကျရာ မဟုတ်လား သူငယ်ချင်း”

ခင်မောင်လင်းက စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းကို ယမ်းပြလိုက်ပြီး...

“မင်းပြောသလောက် မလွယ်ဘူး တင်လှရ၊ ငါ ဂျပန်ကို ရောက်တဲ့ အချိန်ကျတော့ ဒီဂျပန်ကင်ပေတိုင် စစ်ဗိုလ်ဟောင်း ကပ္ပတိန် ခေဆမိဟာ အစပျောက်ပြီး ရှာမရ ဖြစ်နေတယ်ကွ၊ သူ့နေရပ်ဖြစ်တဲ့ ကိုဘိမြို့မှာ သွားစုံစမ်း တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကစပြီး ကပ္ပတိန်ခေဆမိဟာ သူ့မိန်းမ သေဆုံး ပြီးတဲ့နောက် ကိုဘိကနေ ထွက်သွားတယ်လို့ သိရတာပဲ။ တချို့က အမေရိကား သွားသလို၊ တချို့ကလည်း သေပြီလို့ပြောကြတယ်”

“ဒီလူက စာချုပ်တွေ ပြန်မပေးချင်တော့လို့ အစပျောက်နေလားမှ မသိတာ”

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ၊ သူသာ ပြန်မပေးချင်တဲ့စိတ်ရှိရင် အစက တည်းက ခြေရာပျောက်လို့ လက်လျှော့ထားလိုက်တဲ့ စာချုပ်ကို သူက စတင်ပြီး ပြန်ပေးဖို့ ထုတ်ပြောပါဦးမလား”

“အင်း... ဒီနေရာတော့ မင်းရဲ့အယူအဆဟာ စုံထောက်တစ်ယောက်နဲ့ အတော်နီးစပ်သွားတယ် ခင်မောင်လင်း”

“ငါ့ကို ဒီလောက် အထင်မသေးစမ်းပါနဲ့ကွ၊ ဒါနဲ့ ငါလည်း အဲဒီ ကပ္ပတိန် ခေမိယကို ဆက်လိုက်လို့ သဲလွန်စ ရလှရဆဲမှာ ငါ့အဖို့ လောကကြီး မှာ အဆိုးဝါးဆုံးသောအဖြစ်ကို ကြုံရတော့တာပဲ တင်လှ၊ သိတာဆိုက ငါ့ကို လုံးဝ အဆက်ဖြတ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ ကြေးနန်းရတော့တာပဲ”

“ဟေ... ဘာကြောင့်တဲ့လဲ”

“ကြေးနန်းရရချင်း ငါ ကိုဘိကနေ တိုကျိုကို လိုက်လာပြီး သူနဲ့တွေ့ဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ သူက လုံးဝအတွေ့မခံဘူးကွ၊ ဘာကြောင့် ငါ့ကို ဖြတ်လိုက် တယ်ဆိုတာလည်း မရှင်းပြဘူး၊ သူတို့အဖွဲ့ တိုကျိုအရောက်မှာ ငါက ဆင်းမကြို လို့ စိတ်ကောက်တာလား၊ ဘာအကြောင်းကြောင့်မှန်းလည်း မသိရဘူး၊ ငါ့ကို လုံးဝ ဖြေရှင်းခွင့် မပေးဘူးကွ။ ဒါကြောင့် သူတို့ ဒီနေ့ “ဟိနောမာရ”သင်္ဘောနဲ့ မြန်မာပြည်ပြန်မယ်ဆိုတာ သိရလို့ ငါလည်း ပြန်လိုက်ဖို့ စိစဉ်လိုက်တယ်၊ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်ပြီး သိတာကို ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ ကြားထဲ မင်းပါ ဒီသင်္ဘောနဲ့ မြန်မာပြည်ပြန်မယ်ဆိုတော့ ဟန်ကျတာပဲ၊ မင့်နှမအကြောင်း မင်းလည်း သိတယ် မဟုတ်လား သူငယ်ချင်း၊ ငါ့ကို ကူစမ်းပါဦးကွာ၊ ဒါထက် မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မြန်မာပြည် ပြန်ဦးမှာလဲ၊ မင်းအစ်ကို ဘလှရှိန်းကြီးက ခါတိုင်းလိုပဲ ဆူဆူပူပူ လုပ်လွန်းလို့လား”

တင်လှနှင့် ဘလှရှိန်းမှာ ညီအစ်ကိုအရင်း ဖြစ်သလောက် စိတ်သဘော ချင်းနှင့် အမူအကျင့်ကစပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မယုံကြည်နိုင်လောက် အောင် ကွဲပြားခြားနားသူများ ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဘလှရှိန်းက အေးအေး တည်တည်ခံခံနှင့် အလုပ်ကို ကြိုးစားလျက် စာပေဝါသနာပါသူဖြစ်၍ တင်လှ မှာမူကား ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ ရှစ်စပ်လည်လျက် မြာပိုးခြင်း၊ သူငယ်ချင်း အပေါင်း အသင်းများနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးဖြင့် အေးအေးပေါ့ပေါ့ နေလေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့်လည်း ဘလှရှိန်းအနေနှင့် တိုကျိုမြို့ရှိ မြန်မာသံရုံးတွင် သံအရာရှိ ကလေးအဖြစ် အမှုထမ်းဆောင်လျက် အလုပ်အကိုင် အတည်အကျ ဖြစ်နေပြီး သည့်တိုင်အောင် တင်လှမှာမူ စောစောက သူ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း သောင်မတင်ရေမကျ အခြေအနေမျိုး ရောက်နေရခြင်း ဖြစ်၏။

နောက်ထပ်၍ ချလာသော ဘီယာများကို မြို့နေကြရင်းမှ ...
တင်လှက ဆက်လက်၍...

“ငါ့အစ်ကို ဆူတာလောက်တော့ ရိုးနေလို့ အရေးမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီဂျပန်ပြည်ကို စီးပွားရေး မစ်ရှင်တစ်ခုနဲ့ ရောက်နေတဲ့ ဦးဘသော်ကို မင်းသိလား ခင်မောင်လင်း”

“အသုံးလုံးရုပ်ရှင်ပိုင်ရှင် ဝဏ္ဏကျော်ထင်သူဌေး ဦးဘသော် မဟုတ်လား၊ သိတာပေါ့ကွ၊ ငါနဲ့တောင် ကိုဘိမှာ ဆုံမိသေးတယ်၊ သိတာ့ကိစ္စ အရေးကြီး နေလို့ စကားတောင် ဖြောင့်အောင် မပြောခဲ့ရဘူး”

“ငါနဲ့လည်း တစ်ခါပဲ မျက်နှာချင်း ဆိုင်ခဲ့ရဖူးသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ခယ်မ မြူးနဲ့ ငါနဲ့က အတော်လေး နီးစပ်နေပြီကွ”

ဒီတော့မှ ခင်မောင်လင်းက ကိုဘိမြို့တွင် ဦးဘသော်နှင့်အတူ တွေ့ခဲ့ ရသော ဆတ်ကော့လတ်ကော့ ဖောင်တောင့်တောင့် အမျိုးသမီးကို သတိရလိုက် သည်။

“ဟုတ်လား၊ ငါ ကိုဘိမှာ ဦးဘသော်ကြီးနှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရတဲ့ အမျိုးသမီးပဲနဲ့ တူတယ်၊ အတော်ဖြိုးတဲ့ မြာကလေးပဲဟေ့၊ ဒါပေမယ့် သူ့နာမည် ကလည်းကွာ ကြောင်အော်သံကြီးလိုပဲ “မြူး” တဲ့လား”

တင်လှက နှုတ်ခမ်း စုသွားပြီး...

“ငါ ချစ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးရဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်နဲ့ အလှကို ချီးကျူး လိုက်လို့သာ မင်းရဲ့ သူ့နာမည်အပေါ် ဝေဖန်ချက်ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်”

သူငယ်ချင်း၊ ခင်ခင်မြူးဟာ မကြာခင် နာမည်ကျော်ကြားလာတော့မယ့် ရုပ်ရှင် မင်းသမီးလည်း ဖြစ်တယ်ကွ”

ခင်မောင်လင်းက ပခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ပြလိုက်ပြီး...

“ငါသာဆိုရင်ဖြင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကို လုံးဝ ပိုးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်ရှင် မင်းသမီးလင်တော့ မလုပ်ချင်ဘူးဟေ့”

တင်လှက ခင်မောင်လင်းကို အလွန်တရာ အသိတရား ခေါင်းပါးသူ တစ်ယောက်အနေနှင့် စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ အဲဒါ စိတ်ကူးလွဲတာပေါ့ကွ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး လင်လုပ်ရတာ လောက် လောကမှာ စားသာတဲ့အလုပ် မရှိဘူးကွ၊ ငါ သိရသလောက် ကား မောင်းတတ်ဖို့နဲ့ ပိုကာဒေါင်းတတ်ဖို့ကလွဲရင် အခြား ဘာအရည်အချင်းမှ ရှိဖို့ မလိုဘူးတဲ့...

“ဝင်ငွေလည်းကောင်း အေးအေးထိုင်စားရုံပဲ၊ ဒီတော့ ငါ့လို လူတစ် ယောက် အနေနဲ့ အံ့ကိုက်ပဲ မဟုတ်လား ခင်မောင်လင်း၊ ဒါကြောင့် မြူးကို ငါ မရရ အောင် ပိုးရလိမ့်မယ်၊ အခုဆိုရင် အလားအလာ အတော်ကောင်းနေပြီ”

“ကဲ... ထားပါတော့ကွာ၊ မင်းနဲ့ ညောင်နဲ့ အဲ... ဆောရီးကွာ၊ “မြူး”နဲ့ အဖြစ်ကိုသာ ဆက်စမ်းပါဦး”

“ငါ့ကိုချစ်ရင် နောက်ကို မြူးရဲ့နာမည်ကို ဒီလိုမှားပြီး မခေါ်မိဖို့ သတိထားစမ်းပါ သူငယ်ချင်း၊ မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ မြူးဟာ ရုပ်ချော သလောက် သဘောကောင်းတယ်ကွ၊ ငါ့ညီမ သိတာတို့လို ထစ်ခနဲရှိ စိတ် ကောက်တတ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“မင်းနှမကို မင်း ဝေဖန်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် ငါ့အရှေ့မှာတော့ ငါ့ ရည်းစားကို ဒီလိုပြောဖို့ မသင့်ဘူး ထင်တယ်ကွ တင်လှ”

“ဟား... ဆောရီး သူငယ်ချင်း၊ ကမ်းချီးယားစ်”

နှစ်ယောက်သား ကျေနပ်စွာဖြင့် ဘီယာခွက်များကို မြှောက်၍ မော့လိုက် ကြပြီးနောက်...

“လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးရက်က ငါနဲ့မြူးနဲ့ သံရုံးဧည့်ခံပွဲမှာ ဆုံမိကြတယ်လေ၊ တွေ့တွေ့ချင်း တို့ချင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်သွားကြပြီးတော့ တစ်ယောက်သဘော တစ်ယောက် သိသွားကြတယ်လို့ ဆိုရမယ်ကွ၊ ချစ်ကြောင်းတော့ ထုတ်မပြော ကြရသေးဘူး”

“ဟယ်... မြန်လှချည်လား မင်းတို့ဟာက”

“အံ့မယ်... မင်းတောင် သိတာနဲ့ နှစ်ပတ်အတွင်း အင်ဂေ့ချ် လုပ်ပြီး တဲ့ အဆင့်ရောက်ရင် ငါ့အဖြစ်က မဆိုးလှပါဘူးကွာ၊ ဒါနဲ့ ငါလည်း မြူးတို့ အပြန် မြန်မာပြည်ကို ပြန်လိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ မြူးအချစ်ကို ရအောင်လုပ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်ရင် တနင်္သာရီက ရော်ဘာခြံ အလုပ်ကိုပဲ လက်ခံလိုက်မယ်...”

နောက်မကြာခင် မြူး နာမည်ကြီးလာတော့ ငါလည်းအလုပ်က ထွက်ပြီး တို့ လက်ထပ်လိုက်မယ်လေ၊ ဘယ်နှယ်လဲ ငါ့အဖြစ်က အိုကေပဲ မဟုတ်လား ခင်မောင်လင်းရ”

“အင်း... ဒီအတိုင်းဆိုတော့ မဆိုးဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းအနေနဲ့ မြူးက ပြန်ချစ်တာ၊ မချစ်တာထား၊ လောလောဆယ် ငှက်ဖျားတော ရော်ဘာခြံ ထဲ သွားနေရတာက ကျောချမ်းစရာပဲကွ”

“ဒါတော့ ငါ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် ဂျပန်က ဘာမှမတတ်သေးခင် ပြန်လာ ရမလားဆိုပြီး ဦးကြီးဘတုတ်နဲ့ ငါ့မေမေက ကန်လွှတ်မှာကိုး၊ ကဲဟေ့... ကိုးနာရီတောင် ထိုးနေပြီ၊ သင်္ဘောထွက်ဖို့ နာရီဝက်ပဲ လိုတော့တယ်၊ ခရီးသည် တွေ စုဝေးတဲ့ ခန်းမကြီးထဲ သွားကြစို့”

ဘီယာဖိုးများ ရှင်းပေးလိုက်ပြီးနောက် သင်္ဘောဆိပ်အတွင်းရှိ ခရီးသည် များ စုဝေးရာ ကျယ်ဝန်းခံညားလှသော ဧည့်ခန်းမကြီးအတွင်းသို့ ခင်မောင် လင်းနှင့် တင်လှတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်။

တရုတ်၊ ကုလား၊ ဂျပန်၊ မြန်မာနှင့် ဥရောပတိုက်သား ယောက်ျား၊ မိန်းမ အထက်တန်း ခရီးသည် တစ်ရာကျော်တို့မှာ ခန်းမကြီးရှိ ဆိုဖာများ ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် သူ့အစုနှင့်သူ စကားကောင်းလျက် ရှိကြသည်။

အထူးသဖြင့် အများ၏ အာရုံစူးစိုက်ခြင်း ခံရဆုံးမှာ မြန်မာခရီးသည် များဖြစ်သော သီတာတို့၏ အားကစားအဖွဲ့နှင့် ဦးဘသော်တို့ လူသိုက်ဖြစ်သည်။ လိုက်လံပို့ဆောင်ကြသူများ၊ သတင်းထောက်များဖြင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက် ရှိသည်။

အားကစားအဖွဲ့ဝင် မြန်မာအမျိုးသမီး အချောအလှတို့အလယ်မှာပင် သီတာမှာ ကြယ်တစ်ပွင့်အဖြစ် အစွမ်းကုန် ထွန်းတောက်၍ နေတော့သည်။ သူ့ရုပ်ရည်သာမက သူ၏ လှုပ်ရှားပြုမူ ပြောဆိုပုံကလေးများမှစပြီး ရင်ဖိုဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှုအတိ ပြည့်ဝလျက်ရှိသည်။

လူအုပ်ကြားထဲတွင် သီတာကို ရုတ်တရက် လှမ်းတွေ့လိုက်ရသော ခင်မောင်လင်းမှာ ရုတ်တရက် ရင်ဖိုမောဟိုက်လျက် လင်းတအိုကြီးလို ငှုငှုကြီး ဖြစ်သွားသဖြင့် တင်လှက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆောင့်၍ ဆွဲခေါ်ရာ သီတာတို့ ဘက်သို့ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ပါသွားရလေသည်။

“လာစမ်းပါကွာ၊ ငါ တစ်ယောက်လုံး ရှိပါသေးတယ်ဟ”

ထို့နောက် တင်လှက သီတာရှိရာသို့ လှမ်းပြီး...

“ဟေး... သီတာ”

သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာ၍ အပြေး ကလေးလာသော သီတာမှာ တင်လှဘေးမှ တုန်လှုပ်စွာ ရပ်နေသော ခင်မောင် လင်းကို မြင်လိုက်လျှင်ပဲ မျက်နှာကလေးအို၊ နှုတ်ခမ်းကလေး စူသွားပြီးနောက် တစ်ဖက်သို့ ဆောင့်အောင့်၍ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

တင်လှမှာမူ ရေခွေးဖျောထားသော ကြွက်သေလေးကဲ့သို့ မျက်နှာရှိသော ခင်မောင်လင်းကို စိတ်ပျက်စွာနှင့် ကြည့်လျက်...

“ဒီလောက်လည်း ဖြစ်မနေပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးတယ်၊ လာ... မြူးတို့ဆီ သွားမယ်”

သတင်းထောက်များ၊ ဂျပန်ကုန်သည်ကြီးများနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေ သော ဦးဘသော်တို့ လူစုအနီးသို့ ၎င်းတို့နှစ်ယောက် ရောက်သွားသည်တွင် ခင်ခင်မြူးမှာ ဝမ်းသာအားရ တင်လှထံသို့ ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ရောက်၍လာသည်။

သို့သော် အနီးသို့ရောက်၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမှမပြော ရသေးမီ ခင်ခင်မြူးသည် ခင်မောင်လင်းကို တွေ့လိုက်ရလေလျှင် ကိုဘိမှာ ဆုံမိခဲ့ကြသောအဖြစ်ကို သတိရသွားသဖြင့် သူ့အား မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုး ကာ နှုတ်ခမ်းစူ၍ လှည့်ထွက်သွားပြန်လေ၏။

“ဟာ... ဟာ...”

“ဟယ်... ဟယ်...”

ဒီတစ်ခါတွင်ကား သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စလုံး မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အံ့အားသင့်ကာ ဝိုင်းကြည့်နေကြလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခင်မောင်လင်းက သူနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ သူမြင်ဖူး သလိုလိုရှိသော အလွန်ခေတ်ဆန်စွာ ဝတ်ဆင်ထုံးဖွဲ့ထားသည့် မိန်းမချောကြီး တစ်ဦးနှင့် စကားလက်ဆုံကြနေသော တင်လှအစ်ကို ဘလှရှိန်းကို တွေ့လိုက် သည်တွင်...

“ဟေ့... တင်လှ၊ ဟိုမှာ မင့်အစ်ကိုကွ၊ ဟေ့... ဘရိန်း”

သူတို့နှစ်ယောက် ဘလှရိန်းတို့ ရှိရာသို့ လျှောက်သွားရာ အနားသို့ အရောက်တွင် အဆိုပါ မိန်းမချောကြီးက ၎င်းတို့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့လျက် ဆောင့်အောင့်၍ ထွက်သွားပြန်သည်တွင် ဘလှရိန်းမှာ ညီနှင့် သူငယ် ချင်းတို့ကို ပြန်ထူး၍ မအားဘဲ စောစောက အမျိုးသမီးကြီးရှိရာသို့ အပြေး အလွှား လိုက်သွားရလေတော့သည်။

အူကြောင်ကြောင် ကျန်ရစ်သူ နှစ်ယောက်အနက် တင်လှက ခင်မောင် လင်းကို စိတ်မသက်မသာနှင့် စေ့စေ့ကြည့်လျက်...

“ခင်မောင်လင်း... မင်းဟာက သွေးရိုးသွေးသားမှ ဟုတ်ပါရဲ့လားကွာ၊ ဘာများဝင်ပူးနေလို့ ဒီလောက်တောင် မင်းကိုမြင်တဲ့ သူငယ်မတိုင်းက စုဆောင့် ပြီး ထွက်သွားကုန်ကြတာလဲဟ”

ထိုစဉ်မှာပင် ဟိနောမာရသင်္ဘောဖြင့် လိုက်ပါမည့် အထက်တန်း ခရီး သည်များ သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်ရောက်ကြရန် ဘာသာအသီးသီးဖြင့် နှိုးဆော် သော် အသံများ အသံချဲ့စက်မှ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သတည်း။

အခန်း (၃)

ဂျပန်ပြည် ယိုကိုဟားမားမြို့မှ ခရီးသည်နှင့် ကုန်စည်များကို တင်ဆောင် လာသော “ဟိနောမာရ” အမည်ရှိ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးသည် မိုးကောင်းကင် နှင့် ပင်လယ်ကို ဆံချည်မျှင်လေးတစ်ခုဖြင့်သာ နယ်နိမိတ် သတ်မှတ်ပေးလျက် ရှိသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ဦးတည်လျက် မှန်သားကဲ့သို့ ကြည်မြင်ိမ်သက် နေသော ပင်လယ်ပြင်ကို ထိုးခွဲကာ ခုတ်မောင်း၍နေသည်။

ခေတ်မီ ဇိမ်ခံ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး ဖြစ်သည့်အလျောက် မြို့ကြီး တစ်မြို့မှ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုနှင့်မခြား အထက်တန်း ခရီးသည်များအတွက် ကြီးမားခုံညားသည့် စားသောက်ခန်းမကြီးတစ်ခု၊ (ဒုတိယတန်း ခရီးသည်များ အတွက်လည်း အရက်မျိုးစုံနှင့် စားသောက်ဖွယ်များကို ဝယ်ယူသုံးစွဲနိုင်သည်။) သပ်ရပ်ကျယ်ပြန့်သော စာကြည့်ခန်းတစ်ခု၊ ဘိလိယက်ခုံ၊ ရေကူးကန်၊ ဘက်တ် မင်တန်နှင့် ဘတ်စ်ကတ်ဘောလ် ကစားကွင်းပါရှိသည့် အပန်းဖြေ ခန်းမကြီး တစ်ခု စသည်ဖြင့် သင်္ဘောပေါ်တွင် ပြည့်စုံစွာ ပါရှိလေသည်။ အထက်တန်း ခရီးသည် တစ်ရာကျော်ခန့်တို့အတွက် တစ်ခန်းလျှင် တစ်ယောက်ကျ ကျေနပ် ဖွယ်ကောင်းသော အိပ်ခန်းကလေးများနှင့် ဒုတိယတန်း ခရီးသည်များအတွက် တစ်ခန်းလျှင် (၄) ယောက်ကျ လိုက်ပါနိုင်သော အိပ်ခန်းများလည်း ပါရှိသည်။

ဟိုကိုဟားမားဆိပ်ကမ်းမှ သင်္ဘောထွက်ခွာလာသည့် အချိန်မှစ၍ မြာ စိတ်မွန်ပြီး သင်္ဘောကြီးတစ်ခုတစ်ခုလုံး အနှံ့အပြား လျှောက်သွားနေမိသော ခင်မောင်လင်းမှာ ကြာလျှင် ဖိနပ်များပင်ပေါက်လျက် ထော့နင်းထော့နင်း ဖြစ်၍ လာတော့သည်။ ထမင်းစားခန်းမကြီးတွင် လည်းကောင်း၊ ကစားကွင်း၌ လည်း ကောင်း၊ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်ရှိ ချောင်ကျကျ နေရာကလေးများတွင် လည်း ကောင်း၊ သူ့အစုအဝေးနှင့် သူ့ အေးအေးလူလူ၊ လိုက်ပါလာကြသော ခရီး

သည်များအဖို့ တင်ပို့တင်ပို့ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ဖြင့် လျှောက်သွားနေသော ခင်မောင်လင်းအား အထူးအဆန်းအဖြစ် ဝိုင်းကြည့်မိကြသည်အထိ ဖြစ်လာကြ တော့သည်။

ဤမျှ ဂရုတစိုက် ကြိုးစားပမ်းစား ရှာဖွေသော်လည်း သိတာ၏ အရိပ် အမြွက် အစအနကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် ခင်မောင်လင်းမှာ သင်္ဘောကြီး၏ စီအထပ် ရှိ သူ့အခန်းသို့ သူ ပြန်လာလျက် ခြေပစ်လက်ပစ် စိတ်လျှော့ကာ လှဲချလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် တံခါးခေါက်သံကြားသဖြင့် ဝင်ခဲ့ရန် ပြောလိုက်သော အခါ အနည်းငယ် ဟရှ်နေသော တံခါးမှ ပထမ တင်လှ၏ ဦးခေါင်းတစ်လုံး ပေါ်လာသည်။

ခင်မောင်လင်းသည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလျက်...

“ဟေး... အတော်ပဲဟေ့ တင်လှ၊ ငါလည်း ခုတင်ပဲ မင်းအခန်း သွား မလားလို့ စဉ်းစားနေတုန်းပဲ”

တင်လှသည် လူချည်းမဟုတ်ဘဲ တံခါးကို ကန်ဖွင့်လိုက်ပြီး သားရေ သေတ္တာကြီးနှစ်လုံးကို လက်မှဆွဲ၍ ဝင်လာသည်တွင် ခင်မောင်လင်းမှ အံ့ဩ သွားရပြီး...

“ဟေ့... ဒါကြီးတွေက ဘာလုပ်တာတွေလဲ”

“ငါ့ပစ္စည်းတွေလေ၊ မင်းနဲ့ငါ အခန်းချင်း ပြောင်းကြရအောင်လို့ သယ်လာတာ”

တင်လှက အခန်းထောင့်တွင် သေတ္တာများကို ပစ်ချလိုက်ပြီးနောက် ခုတင်ပေါ်တွင် ဝင်၍ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ထူးထူးဆန်းဆန်း အခန်းချင်း ပြောင်းကြရမည့်အရေးမှာ သာမန်ကိစ္စတော့ မဟုတ်နိုင်ဟု ခင်မောင်လင်းက ယူဆလိုက်မိသည်။

“ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် မင်းနဲ့ငါ အခန်းချင်း ပြောင်းရမယ်ဆိုတာ ရှင်းစမ်းပါဦး”

“ငါ့အစ်ကို ဘလှရိုန်းကွာ၊ သူ အခု ဒီသင်္ဘောနဲ့ ပါလာတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်း မနက်က ငါ့ကို ပြောပြီးပြီပဲ၊ သင်္ဘောဆိပ်ကမ်း က မခွာခင်လေးမှာတောင် တို့တွေ့လိုက်သေးတယ် မဟုတ်လားကွ၊ ငတိမ တစ်ယောက်နဲ့ တို့ကိုတောင် စကားမပြောနိုင်ဘူးလေ၊ မြာနောက် ငမ်းလိုက် သွားတာ”

“အဲဒီ ငတိမကြီးဟာ သူ့အဆက် မော်လီဝင်းဆိုတာပေါ့ကွ၊ နာမည် ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီးပဲ၊ ဒီနှစ်အတွက် အကယ်ဒမီတောင်ရဖို့ တစ်ပြေး နေတာလေ၊ မုဆိုးမသာဆိုတယ် တော်တော်ဖြူးတဲ့ဟာကြီး၊ မင်း မသိဘူးလား ကွ”

“အေး... ဒါကြောင့် ငါလည်း မြင်ဖူးတယ် အောက်မေ့တာ၊ ဒါနဲ့ ဘလှူရှိန်းကြီးက ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို တွေ့ပြီး စွဲသွားတာလဲဟေ့”

“ဖြစ်ပုံက ဒီလိုကွ... အခု မော်လီဝင်း နောက်ဆုံးရိုက်နေရတဲ့ ဗုဒ္ဓဝင် ကားက အချို့အခန်းတွေကို ဒီဂျပန်မှာရှိတဲ့ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုနဲ့ ဆက်သွယ် မိပြီး ပိုပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားအောင် ဒီမှာ လာရိုက်ကြရတယ်ကွ၊ အဲဒီအခါမှာ ဒီဂျပန်ပြည်က မြန်မာသံရုံးမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ငါ့အစ်ကို ဘလှူရှိန်းနဲ့ မော်လီဝင်းတို့ ဆုံမိကြပြီး ချိတ်ဆက်ဖြစ်သွားတာပဲ”

ခင်မောင်လင်းက ...

ပေါင်နှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှင့် ပုတ်လိုက်ပြီး...

“အင်း... ဟန်ပါကွာ၊ မင်းတို့ညီအစ်ကိုတွေက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေနဲ့ ကြီးပဲ ကံထနေကြပါရောလား”

“ဘလှူရှိန်းက ငါ့ထက်တောင် စွဲသေးတယ် ခင်မောင်လင်း၊ ငါပြောရင် မင်းယုံမှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ အခု သူ သံရုံးက အလုပ်ကို ထွက်စာတင်ပြီး မြန်မာပြည်ပြန်မှာကွ၊ ဟိုရောက်ရင် မော်လီဝင်းနဲ့ တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ကြ တော့မလို့”

“ဟ... ဘာဖြစ်လို့ သူက ဒီလောက် အခြေတကျ လခကောင်းထဲ့ အလုပ်က ထွက်လိုက်ရတာလဲ၊ ဟုတ်ရဲ့လား”

“သူ့အဖို့... ပိုကောင်းတဲ့အခြေအနေကို မြင်ပြီးလို့ပေါ့။ သူနဲ့ ဦးဘသော် ကြီးနဲ့ ဒီကိစ္စ ဆွေးနွေးပြီးကြပြီလေ၊ ဘလှူရှိန်းရဲ့ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ဦးဘသော်တို့ အသုံးလုံးကုမ္ပဏီက ဝယ်ပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ သဘောတူလိုက်တယ်၊ ဘလှူရှိန်းကိုယ်တိုင် ဒီကားမှာ ဦးစီးဒါရိုက်တာလုပ်ပြီး မော်လီဝင်းနဲ့ တခြား ဇာတ်လိုက်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီး ရိုက်ရမယ်တဲ့ကွ၊ ဒီအတွက် ဘလှူရှိန်းက အသားတင်ငွေ နှစ်သောင်းငါးထောင် ရလိမ့်မယ်”

တရုတ်နီကို ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံအဖြစ် လက်ခံရန် အမေရိကန်က အဆိုတင်သွင်းသည့် သတင်းကို ကြားရစေဦးတော့ ခင်မောင်လင်းအနေနဲ့

mgjy.com

ယုံကောင်း ယုံမိမည် ဖြစ်သော်လည်း ယခု သူ့ညီကိုယ်တိုင် ထုတ်ပြောနေသည့် သူ့မိတ်ဆွေ ဘလှရှိန်း၏ သတင်းကို ကြားရသောအခါတွင်မူကား ခင်မောင်လင်း မှာ သူ့နားနှစ်ဖက်ကို သူ အကြီးအကျယ် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်သွားမိတော့သည်။

“ဟဲ့... တင်လှ၊ မင်းဟာက ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါကွာ၊ ဘလှရှိန်းက ဒီလောက်နာမည်ကြီးနေလို့လားဟ၊ နောက်ပြီး ဒီကောင်က ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ လုပ်ဖို့ နေနေသာသာ တို့ကျောင်းကပွဲမှာတောင် ဝင်ပြီး ကားဆွဲဖူးတဲ့ အကောင် မှ မဟုတ်ဘဲဟာ”

တင်လှကမူ အတည်ပေါက် အေးအေးဆေးဆေးနှင့်ပင်...

“အေးလေ၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါ ပြောသားပဲ၊ မင်းယုံမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ၊ အခု ဒီအခြေအနေကြောင့် မင်းနဲ့ငါနဲ့ အခန်းချင်းပြောင်းဖို့ ဖြစ်လာရတာ ကွ”

“လာပြန်ပြီလား တစ်မျိုး၊ ဒါနဲ့ ဘာဆိုလို့တုံးကွ”

တင်လှက ဟနေသော အခန်းတံခါးကို ကန့်လန့်ချ၍ ပိတ်လိုက်ပြီးမှ ခင်မောင်လင်းနှင့်အတူ ခုတင်ပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး...

“မော်လီဝင်းနဲ့ ဘလှရှိန်းကြီးနဲ့ အဆက်ဖြစ်နေကြမှန်း ငါ အစက မသိဘူး ခင်မောင်လင်းရ၊ ငါ့အကြောင်းလည်း မင်း သိသားပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ သွေး မတော် သားမတော် မိန်းမပျို ချောချောလေးတွေ မြင်ရင် နည်းနည်းလေးလောက် ဖြစ်ဖြစ် ရိုလိုက်ရမှ နေသာထိုင်သာရှိတဲ့အကောင် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ငါ ဂျပန်ရောက်တုန်း မော်လီဝင်းနဲ့ ဆုံမိကြတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပစ်ခတ်ပိုးတော့ တာပေါ့ကွ...”

ငတိမကြီးကလည်း ဒါမျိုး အဆန်းမဟုတ်တော့လို့ ငါ့ကို ခင်ခင်မင်မင် လိုက်လိုက်လျောလျောနေတာကို ငါကလည်း အဟုတ်မှတ်နေတာ၊ ငါ မြူးနဲ့ မဆုံခင် တစ်နေ့ကမှ ဘလှရှိန်းကြီးက သူတို့အကြံအစည်တွေ ထုတ်ပြောပြီး ငါ့ကို ကြိမ်းမောင်းတော့တာပဲ”

“မသိလို့ ကိုယ့်မရီးလောင်း ကိုယ်ပြန်ပိုးမိတာပဲ၊ မင်းက မင်းအစ်ကိုကို ရှင်းမပြဘူးလား”

“ဒီလိုလေ၊ ငါကလည်း နည်းနည်း လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်သွားတယ်၊ အဲဒီနေ့တုန်းက မော်လီကို တို့တည်းခိုစခန်းကို အလည်လာတုန်း လူလစ်ပြီး အထင်နဲ့ ငါ့သူ့ကို အတင်းဖက်နမ်းမိတာကို ငါ့အစ်ကို ဘလှရှိန်းကြီး မြင်သွား တယ်ကွ”

ခင်မောင်လင်းမှာ ...

သူ့နဖူးကိုသူ လက်ဝါးနဲ့ ပစ်ရိုက်လိုက်မိပြီး...

“ဟေး... မင်းဟာက မဟာချောက်ပေါက်ကြီးပါလား တင်လှ၊ ဒါနဲ့ ဘာလှရှိန်းက မင်းကို မတွယ်ပေးဘူးလား”

“တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မသိလို့ ပြစ်မှားမိတာမို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်တယ်တဲ့လေ၊ နောက်ကို အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရမယ်တဲ့ကွ၊ အခု အဲဒါကြောင့်ပေါ့ ခင်မောင်လင်းရ၊ နို့တစ်စုံဘုတ်က ခရီးသည် စာရင်းထဲမှာ ငါနဲ့ အခန်းချင်းကပ်ရပ် အခန်းက မော်လီဝင်းအခန်း ဖြစ်နေကြောင်း ငါတွေ့ရတယ်၊ ဒီတော့ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဒီတစ်ခါ ငါက ရိုးရိုးသားသားနဲ့ပဲ သူ့ငတိမကြီးကို အရောဝင်မိရင်တောင် ဒီကောင်ကြီး ငါ့ကို ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ငယ်နိုင် ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါကြောင့် မင်းက ငါနဲ့ အခန်းချင်း ပြောင်းချင်တယ်ဆိုပါတော့၊ ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ် သူငယ်ချင်း၊ သိတာ ရှိသေးတယ်ကွ၊ အခုတောင် သိတာက ငါ့ကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဒေါကန်ပြီး အဆက်ဖြတ်ထားတာ၊ ငါ့အနေနဲ့ ဒီလို သိပ်ပြီး ဆိုရှယ်ကျတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်နဲ့ အခန်းချင်း ကပ်နေမှန်း သိတာသိရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

တင်လှ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားပြီးနောက် အလွန်တရာ ရိုကျိုးလှသော အမူအရာနှင့်...

“ဟာ... ဒီအတွက်တော့ စိတ်ချပါကွာ၊ ငါကိုယ်တိုင် သိတာကို အကျိုး အကြောင်း ပြည့်စုံအောင် ရှင်းပြပါမယ်၊ မင်းလည်း ရှင်းပြနိုင်သားပဲ”

“ငါ... အခုထက်ထိကို သိတာနဲ့ မတွေ့ရသေးဘူးကွ၊ ငါ တစ်မနက်လုံး ရှာတာ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး နဲ့နေပြီ၊ သက်သက် အတွေ့မခံလို့ ကျပ်နေတာ ပေါ့၊ ဘာမှ ရှင်းခွင့်ကို မရဘဲဖြစ်နေတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ မင်းကို သူ့အတွေ့မခံလည်း စာနဲ့ရေးပေါ့၊ ခရီးသည်စာရင်းထဲက သူ့အခန်းနံပါတ်ကို ကြည့်ပြီး စားပွဲထိုးတစ်ယောက် ယောက်နဲ့ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

ဒီတော့မှ ခင်မောင်လင်း၏ မျက်နှာတွင် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်များ ယှက်သန်းလာလျက်...

“အေး ဒီနည်းနဲ့ ကြိုးစားကြည့်ဦးမှ၊ ဒါဖြင့် ငါ အခုပဲ စာကြည့်ခန်း သွားပြီး စာတစ်စောင် ကောင်းကောင်းရေးဦးမယ်”

mgyo@.com

“ဟေ့... ခင်မောင်လင်း စာထဲမှာ သိပ်ပျော့ချဲ့ ပျော့ချဲ့ မလုပ်နေနဲ့ ခပ်ပြတ်ပြတ်သာ ရေးကွ၊ ဒီကောင်မလေးစိတ် ငါသိတယ်၊ သူ့ကို ချော့လွန်း အလိုလိုက်လွန်းအားကြီးရင် ရောင့်တက်ချင်တာ၊ ကဲ... ဒါဖြင့် သွားကွာ၊ မင့် ပစ္စည်းတွေ ငါပဲ သင်္ဘောဘဏ္ဍာစိုးခေါ်ပြီး အပေါ်ဆုံး (Adeck) အေဒက်ခံ အထပ်က ငါ့အခန်း သွားပို့ခိုင်းလိုက်တော့မယ်”

*

သိတော့ထံသို့ စာတစ်စောင် ကျကျနန ရေးနိုင်ရန်အတွက် ခင်မောင်လင်း သည် စာကြည့်ခန်းမဆောင်သို့ ထွက်ခွာသွားသည့် အချိန်လောက်တွင် ဦးဘသော် သည် သင်္ဘောလက်ရန်း တစ်နေရာတွင် မှီလျက် ပြာလဲ့ငြိမ်သက်နေသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ငေးမောကြည့်ရှုနေရင်းမှ သူ၏ ရှုပ်ထွေးနေသော ဦးနှောက် ကို ရှင်းလင်းရန် ကြိုးစားလျက် ရှိသည်။

ခင်ခင်ကြူး ဝယ်ယူလိုက်သည့် ပုလဲနက်တစ်ကုံး ပြဿနာပေါ်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ ဦးဘသော်မှာ အိပ်ရာစားရာ အလုပ်လုပ်ရာများတွင် ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်း တစ်ခါမျှ မဖြစ်ခဲ့။ သတင်းထောက်များ၊ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ကြီး များနှင့် တွေ့ဆုံရာတွင်လည်း ပြောမှားဆိုမှား ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

မိမိတွင် တာဝန်ရှိသော ဂျပန်ပြည်မှ စက်မှုလုပ်ငန်းရပ်များကို လေ့လာ ရေး၊ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးများနှင့် ပြေပြစ်အောင် ဆက်ဆံသွားနိုင်ရေး ပြဿနာ များထက်ကို ပို၍ ဤပုလဲနက်ပြဿနာက အကြီးအကျယ် ဖမ်းစားနှောင့်ယှက် ၍ နေတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကြော့ကြော့မော့မော့နှင့် ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားသော ခင်ခင်မြူးသည် တစ်ကိုယ်လုံးရှိသမျှသော အသားစိုင်းများကို ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ဖြစ်အောင် လှုပ်ခါရင်း ဦးဘသော်ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

မိမိ၏ ခယ်မချောကို စိတ်ထဲ၌ မြင်ပြင်းကပ်လှသော်လည်း ဦးဘသော် က အနိုင်နိုင် ဟန်ဆောင်၍ ပြုံးပြလိုက်ရသည်။

သို့သော် သူ ပြုံးလိုက်သည့် မျက်နှာကြီးကား နွားချေးခြောက် ရေစိမ် ထားသကဲ့သို့ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် မဲ့ခွက်ခွက်ကြီး ဖြစ်၍သွား၏။

ခင်ခင်မြူးက မျက်နှာကို ချစ်စဖွယ်ကောင်းရုံမျှ မဲ့လျက် သူ့ကို ကြည့် လိုက်ပြီး...

“ဘယ့်နှယ် အစ်ကိုကြီး၊ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်တော့မယ့်ဟာပဲ၊ ဒီလောက်တောင် မမကြူးကို လွမ်းနေရလို့ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း လာမှိုင်နေရတာလား”

ဦးဘသော်၏ မျက်နှာကြီးမှာ ပို၍ရှုံ့မဲ့သွားလျက် ဘေးဆီသို့ အသာလှမ်းကြည့်လိုက်ကာ...

“ရှိုး အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ငါ့ကို ဘယ့်နှယ်လဲ ဟိုကိစ္စဘယ်လိုစီစဉ်ကြမှာလဲ အမိတို့”

“အားလုံး အိုကေပဲလေ၊ ဘာမှ အစ်ကိုကြီး စိတ်ရှုပ်ခံနေဖို့ မလိုတော့ဘူး”

ဦးဘသော် မျက်နှာကြီးမှာ ရုတ်တရက် ဝင်းထိန်သွားလျက်...

“ဟေ... ဘာလဲ၊ မင်းအစ်မက ဒီဟာကြီး မဝယ်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလားကွ”

“အမယ်လေး မဟုတ်ရပါဘူးရှင်၊ မမကြူးအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့၊ သူ လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ဘယ်တုန်းကများ ဒီအတိုင်း လက်လျှော့လိုက်ဖူးလို့လဲ၊ ဒီအတွက် မဖြစ်ဖြစ်အောင် ယူခဲ့ရမယ်ဆိုပြီး သင်္ဘောမထွက်ခင်လေးမှာ တောင် မြူးဆီကို ကြေးနန်းရောက်လာတယ်၊ အစ်ကိုကြီးက ဒီကိစ္စကို မဖြစ်မနေ ဆောင်ရွက်ပေးပါလိမ့်မယ်တဲ့”

ခင်ခင်မြူးက သူ့လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ စာအိတ်ပြာလေးတစ်ခုကို ထုတ်ပေးရာ ဦးဘသော်က စိတ်မချမ်းမသာနှင့် လှမ်းယူပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဆုတ်ဖြိုကာ ရေထဲသို့ လွင့်ပစ်လိုက်၏။

“ဒါနဲ့များ အားလုံး အိုကေပဲဆို၊ ငါ့လည်း ပူစရာမလိုတော့ဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပစ္စည်းက မြူးနဲ့ တစ်ပါတည်းပါလာပြီပဲဟာ၊ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းရောက်တော့သာ မြူးတို့ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ကိုကိုကျော်နဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့ ဦးထုပ်ချင်း လဲလိုက်ရဲ့ပဲဟာ”

ဦးဘသော်မှာ ဖားဖိုကြီးကဲ့သို့ ပိန်ချည်ဖောင်းချည် ဖြစ်သွားသော သူ့ဗိုက်အုံကြီးကို လက်ဖြင့် အသာဖိထားရလျက် သူ့မျက်နှာကြီးမှာလည်း အလွန်စိတ်မချမ်းသာသောအသွင်ကို ဆောင်နေပေတော့သည်။

“ဒီမှာလေ မြူး၊ ဒီကိစ္စ ငါ မပါလို့ မဖြစ်ဘူးလားဟယ်၊ ဒါမျိုးဟာ ငါ့လိုလူအဖို့ အင်မတန် တာဝန်ကြီးတဲ့အလုပ်မျိုးကွ၊ စဉ်းစားစမ်းပါဦး”

ခင်ခင်မြူးက ...

မေးလေးကို တစ်ချက်ထိုးလိုက်ပြီး ...

“ဒါတော့ မြူးအနေနဲ့က မမကြူးမဟုတ်လို့ မဖြေနိုင်ဘူးလေ”

ဦးဘသော် ဒေါဖောင်းသွားကာ...

“အေး... ကောင်းတယ်၊ နင်တို့မောင်နှမတွေ ငါ့ကို နှိပ်စက်ရမယ်ဆိုရင် တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းကြီးပဲ၊ ဘယ်တော့မှ ကောင်းကျိုးမပေးဘူး”

ခင်ခင်မြူးက ဆတ်ဆတ်ခါလျက် နှုတ်ခမ်းစုသွားပြီး...

“ဒါဖြင့် မြူး မမကြူးဆီကို ဒီကိစ္စ အစ်ကိုကြီးအနေနဲ့ မလုပ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ကြေးနန်းပြန်ရိုက်လိုက်တော့မယ်၊ ဒီ “ဟိနောမာရ” ကနေပြီး ဝိုင်ယာလက်စ် ဒါရိုက်မက်ဆေ့ချ် ပို့လို့ရတယ်တဲ့၊ သွားမယ်”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ထွက်သွားရန် ပြင်လိုက်သော ခင်ခင်မြူးအား ဦးဘသော် ပြူးတူးပျာတာနှင့် တားလိုက်ရပါတော့၏။

“အမယ်လေး... နေစမ်းပါဦး မယ်မင်းကြီးမ၊ ငါ့ဟာငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အေးအေးစဉ်းစားဦးမယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့် မြူး သွားမယ်၊ အချိန်တော့ အများကြီး ရှိပါသေးတယ် အစ်ကိုကြီးရ”

ခင်ခင်မြူး ကြော့ကြော့မော့မော့ ထွက်သွားသည်ကို ဦးဘသော် စိတ်မသက်မသာဖြစ်စွာနှင့် ကြည့်လိုက်မိပြီးနောက် အနီးရှိ စာကြည့်ခန်းမထဲသို့ လှမ်းဝင်၍ သွားတော့၏။

ဆိုဖာများ၊ စာအုပ်စီရိုများ၊ ခန်းစီးများဖြင့် သပ်ရပ်စွာ ခင်းကျင်း၍ ထားသော စာကြည့်ခန်းထဲတွင် အခန်းထောင့် တစ်နေရာ၌ မိမိအား ကျောခိုင်းလျက် စာတစ်စောင်ကို ငုံ့ရေးနေသော လူတစ်ယောက်မှတစ်ပါး ရှင်းလင်းတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသဖြင့် ဦးဘသော်က အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားမိကာ ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်တွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ချွေးပြန်လျက်ရှိသော မျက်နှာကြီးကို လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ဖြင့် အားရပါးရ ပွတ်တိုက်ပစ်လိုက်ရလေသည်။

ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် ခင်ခင်ကြူး ဝယ်ယူထားသော ပုလဲသွယ်ကို မြန်မာပြည်သို့ လျှို့ဝှက်ယူသွားရဖို့အရေးမှာ သူ့အဖို့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ရှောင်လွှဲ၍ ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်။ အကောက်ဌာနကို လှည့်ပျား၍ ဥပဒေမဲ့ ခိုးသွင်းရမည့် အလုပ်မျိုးဖြစ်၍ ဦးဘသော်က အလွန်ထိတ်လန့် စိုးရိမ်၍လည်းနေသည်။

အကယ်၍သာ အကောက်ဌာန အရာရှိကြီးများက ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားလျှင် ဦးဘသော်အဖို့ တစ်သက်လုံး နာမည်ပျက်ကာ အဖတ်ဆယ်၍ ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်။ ဤနည်းအားဖြင့် ဝက်ကောင်လုံး မျိုထားမိသော စပါးကြီးမြေခများ မရှူနိုင် မရှိက်နိုင် ဖြစ်နေသော ဦးဘသော် ထိုင်နေရာရှေ့မှ စားပွဲဝိုင်းလေး ပေါ်သို့ ဂျပန်သင်္ဘောသား ဘဏ္ဍာစိုး (စတီးဝပ်) တစ်ဦးက အင်္ဂလိပ် အမေရိကန် မဂ္ဂဇင်းစာစောင်များ လာရောက်၍ ချပေးသည်။

ဟိနောမာရသင်္ဘောပေါ်မှ ဂျပန်အမျိုးသား သင်္ဘောအရာရှိများ၊ သင်္ဘော သားများ၊ ဘဏ္ဍာစိုးများနှင့် စားပွဲထိုး၊ အခိုင်းအစေအားလုံးလိုလိုပင် ခရီးသည် များအပေါ်၌ ရည်ရည်မွန်မွန် ပျူပျူငှာငှာ ဆက်ဆံကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ၎င်းတို့အနက် ယခု ဦးဘသော်ရှေ့သို့ စာအုပ်များ လာရောက်ချပေးသော သင်္ဘောသားကြီးမှာ အသက် (၄၀) ကျော် ခန့်ရှိ အထူးယဉ်ကျေးဖော်ရွေပုံ ရသည်ဟု ဦးဘသော်က ထင်မှတ်ကာ မျက်စိကျသွားမိသည်။

နိုင်ငံခြားသို့ အခေါက်ခေါက်အခါခါ ခရီးထွက်ခဲ့ဖူးသူပီပီ ဤလို သင်္ဘော သားများအနေနှင့် မိမိ၏ အခက်အခဲမျိုးကို တစ်နည်းတစ်လမ်း ဖြေရှင်းပေးနိုင် ကောင်းသူများ ဖြစ်တတ်သည်ဟု ဦးဘသော်က ယူဆမိသည့်အလျောက် အနည်း ငယ် စကားတီးခေါက်ကြည့်လိုသော အကြံမျိုး ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာ သော်လည်း မိမိအနေနှင့် ဂျပန်စကား မပြောတတ်။

သို့သော် ၎င်းဂျပန်အနေနှင့် အင်္ဂလိပ်လို တတ်ကောင်းတတ်မည် ထင် မှတ်၍ ဦးဘသော်က အရော်တဝင် ရင်းရင်းနှီးနှီး အမူအရာမျိုးနှင့်...

“အို... ဟဲလို၊ သင့်ခဲစ်”

ဂျပန်သင်္ဘောသားကြီးက သူ၏ငွေသွားကြီးများ အချောင်းလိုက်ပေါ် အောင် ပါးစပ်ကြီးကို နားရွက်နားထိ အစွမ်းကုန်ဖြိုကာ ပြုံးလိုက်ပြီး ဦးညွတ်ကာ အလွန်ပီသလှသော မြန်မာစကားဖြင့်...

“ကျွန်တော့်နာမည် စူရူကီးဆန်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ သင်္ဘော စတီးဝပ် စူရူကီးပါ၊ လူကြီးမင်း အလိုရှိတာကို အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

ဦးဘသော်မှာ အံ့ဩမှု ဝမ်းသာမှုတို့ကြောင့် မျက်လုံးပြူး၍ သွားတော့ သည်။

“ဟား... ခင်ဗျား မြန်မာလို အတော်တတ်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် စစ်မဖြစ်ခင်ကနဲ့ စစ်အတွင်းမှာ မြန်မာ

ပြည်ကို ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဘာအလိုရှိသလဲ ပြောပါခင်ဗျာ။ အဘတောတို့လို လူကြီးလူကောင်းများကို အစွမ်းကုန်ပြုစုဖို့ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောကပ္ပတိန် ဝါတာနာဘေဆန်က မှာကြားထားပါတယ်”

ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာသည့် အခြေအနေကြောင့် ဦးဘသော်မှာ အလွန်အကြူး ဝမ်းမြောက်၍ သွားသည်။ မိမိကို အဘတောဟု အခေါ်ခံရသည် ကိုပင် ခွင့်လွှတ်နေမိသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ယခု သင်္ဘောသားကြီးမှာ အတွေ့အကြုံများပြီး လည်ပတ်ပုံရသည်သာမက မိမိ၏နာမည်နှင့် အဆင့်အတန်း အခြေအနေကိုပါ သိရှိပြီး လိုက်လျော ကူညီလိုကြောင်း သိရ၍ ဖြစ်သည်။

စူဇူကီးမှာလည်း ဦးဘသော်လို လူတစ်ဦးက ယခုလို အရောတဝင် ဆက်ဆံခြင်း ခံရသည့်အတွက် မိမိတွင် လာဘ်ရွှင်နိုင်မည့်အရေးကို အကျေနပ် ကြီး ကျေနပ်သွားမှုကြောင့် လောလောဆယ်ဆယ် သင်္ဘောပေါ်တွင် ဆောင်ရွက်ရ မည့် အလုပ်တာဝန်များကိုပင် မေ့၍ သွားတော့၏။

“ဒီလိုလေ မစ္စတာ စူဇူကီး၊ ကျုပ်က ကျုပ် ရိုက်မယ့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်း ထဲက အခန်းတစ်ခုကို စဉ်းစားနေတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားသို့ သင်္ဘောသားတွေရဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခုနဲ့ ဆိုင်နေလို့ မေးချင်လို့ပဲ”

“မေးပါ အဘတော... မေးပါ”

“တစ်နိုင်ငံနဲ့ တစ်နိုင်ငံ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ခိုးသွင်းနေတဲ့လူတွေအကြောင်း ခင်ဗျားတို့လို အတွေ့အကြုံရှိပြီးသား သင်္ဘောသားတွေအနေနဲ့ သိမှာပေါ့”

“သိတာပေါ့... အဘတောဆန်... သိပါတယ်။ ဒီလိုလူတွေနဲ့ ကျွန်တော် အများကြီး တွေ့ဖူးကြုံဖူးပါတယ်”

မိမိမျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာ၍ ဦးဘသော် အလွန်သဘောကျသွား လျက်...

“အား... ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ် ဒီအခန်းကို အသေးစိတ် အတိအကျ တကယ့် သဘာဝကျအောင် ရိုက်ချင်လို့ဗျာ။ ဒီတော့ ခင်ဗျား အတွေ့အကြုံရှိသလောက် ဒီလူတွေအကြောင်း ပြောစမ်းပါ။ ဥပမာ အဲဒီအလုပ်မျိုး လုပ်နေတဲ့ လူတစ် ယောက်ဟာ သင်္ဘောဆိပ်ကမ်း ကပ်တဲ့အခါမှာ သူနဲ့ပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို အကောက်အရာရှိတွေ မတွေ့ရအောင် ဘယ်လို လှည့်ထုတ်သွားတတ်လဲ ဆိုတာမျိုးလိုပေါ့။ ဥပမာ... အဖိုးတန် စိန်ဘယက်တစ်ခုကို ဆိုပါတော့”

ဦးဘသော်က လှမ်းပေးလိုက်သော ငွေစက္ကူတစ်ချပ်ကို စုရူကီး ကျေးဇူး တင်စွာဖြင့် လှမ်းယူကာ အိတ်ထဲထည့်လိုက်ပြီး...

“ပုလဲကုံး တစ်ခုကို ဆိုပါတော့ အဘတောဆန်”

ဦးဘသော် မျက်နှာအနည်းငယ် ပျက်သွားမိပြီး...

“ဟာ... စိန်ဘယက်ပဲ လုပ်ပါ။ သူက အဖိုးတန်တယ်”

စိတ်အားထက်သန်နေသော စုရူကီးကလည်း...

“ပုလဲကုံးပဲ ကောင်းပါတယ် အဘတောဆန်၊ ပုလဲလည်း အဖိုးတန် ပါတယ်၊ အား... ဟုတ်ပြီ၊ ပုလဲနက်တစ်ကုံးဆိုရင် အားကြီးပဲ အဖိုးတန်ပါ တယ်”

ဦးဘသော်က လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ကို လျင်မြန်စွာ ထုတ်လျက် ချွေးများကို သုတ်လိုက်ရတော့၏။

“ထားပါ... ထားပါ၊ ပုလဲတစ်ကုံးပဲ ဆိုပါတော့”

စုရူကီးမှာ မိမိအယူအဆ အတည်ဖြစ်သွား၍ မိမိ၏လက်ရှိဘဝကိုပင် အမေ့ကြီးမေ့လျက် ဦးဘသော်၏ အတိုင်ပင်ခံ ဒါရိုက်တာကြီးတစ်ဦးသဖွယ် အလွန်အရေးပါ အရာရောက်သော အမှုအရာမျိုးဖြင့်-

“ဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုးဆိုရင် ဒီပုလဲနက်တစ်ကုံးကို စဝယ်တဲ့အချိန်ကစပြီး ရိုက်ရင် ကောင်းတယ် အဘတောဆန်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စဝယ်ကတည်းက အဲဒီနိုင်ငံက အစိုးရစုံထောက်တွေက လိုက်နေတဲ့ အကြောင်း ပါရအောင်ပါပဲ”

“ဟင်... တကယ်ရော လိုက်တတ်လို့လား”

“လိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ နိပွန်နိုင်ငံမှာဆိုရင် ဒီလို နိုင်ငံ ပေါင်းစုံက စုံထောက်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ် အဘတောဆန်”

“ဟုတ်လား၊ ကျုပ် ဒီအကြောင်းကို မသိဘူး”

“အဘတောတို့လို လူကြီးလူကောင်းတွေ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ဒီလိုစုံထောက် တွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မြို့ကြီးတွေမှာ၊ ဟိုတယ်ကြီးတွေမှာ ရှိတယ်၊ အခုလို သင်္ဘောကြီးတွေမှာလည်း သူတို့ ပါလာတတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်ရင် အဲဒီကုန်ခိုးထုတ်တဲ့လူတွေ ခွမကျကုန်ဘူးလား”

“အဖမ်းခံရတာ များပါတယ်။ ဆိပ်ကမ်းရောက်တော့ ခက်ခက်ခဲခဲ

ရှာဖွေပြီး ဖမ်းမိတာပါပဲ၊ အစကတည်းက ပစ္စည်းတွေ ပါလာတဲ့ အရေးကြီးဆုံး သတင်းကို စုံထောက်တွေ ယူလာပါတယ်။ အဲဒီလို ဇာတ်ကားမျိုးရိုက်ရင် အားကြီးကောင်းတယ် အုဘတောဆန်၊ စုံထောက်က ဇာတ်လိုက်လုပ်မယ်၊ သူက သူ့ခိုးကို ဖမ်းမယ်၊ နိပုန်ကားတွေ အများကြီး ကျွန်တော် ကြည့်ဖူးပါတယ်”

ဦးဘသော်ကမူ...

မနှစ်မြို့သော မျက်နှာကြီးနှင့် နှုတ်ခမ်းစုလျက်...

“ကျုပ် ဒီလို ဖမ်းတဲ့ဆီးတဲ့ကားမျိုး မကြိုက်ဘူး”

“ဟားဟား... ကောင်းပါတယ် အုဘတောဆန်... သူ့ခိုးလုပ်တဲ့လူက လူဝဝကြီးဆိုရင် သူ့ကို ရှာဖွေတဲ့အခါ ရယ်စရာ အားကြီးကောင်းနိုင်ပါတယ်”

ဦးဘသော်မှာ...

မိမိ၏ဝသောကိုယ်ကြီးကို စဉ်းစားမိလျက်...

“ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ရယ်စရာရယ်လို့ ကျုပ်မတွေ့ဘူး”

“အို... ဒီလူကို အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ပြီးတော့ ရှာတဲ့အခါ အားကြီးပဲ ရယ်စရာကောင်းမှာပေါ့ အုဘတောဆန်၊ နောက်ပြီးတော့ သူ့ကို ဝမ်းလည်းချူ ပေးရမယ်”

“ဟယ်... ဟယ်၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ဝမ်းချူရမှာတုံးဟ”

“အိုး... ဟိုး... ဟိုး၊ တချို့ဆိပ်ကမ်းတွေမှာ ဒီလိုပဲလုပ်တယ် အုဘတော ဆန်၊ သူ့ဝမ်းဗိုက်ထဲကို ဆိပ်ပြာရေ ထည့်ကြည့်တယ်၊ အထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ ပါလာရင် တစ်ခါတည်း ပြန်ထွက်လာတာပဲ”

“ဟေ... ဒီနည်းကိုတောင် သုံးသလား”

“အခု... တော်တော်အသုံးများလာတယ် အုဘတောဆန်၊ အား... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး အုဘတောဆန်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

ဦးခေါင်းကို ညွတ်လျက် ကျေနပ်စွာဖြင့် ထွက်သွားသော ဂျပန်သင်္ဘော သား ဘဏ္ဍာစိုးကြီး စူရူကီးကို ဦးဘသော်က မကျေမနပ် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာနှင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

“တစ်ဆိတ်ခင်ဗျာ၊ နကန်ပတိဆိုတဲ့ စကားကို ဘယ်လို သတ်ပုံပေါင်းရ ပါသလဲ ဦး”

ပြောသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ဦးဘသော်မှာ ကျင်စက် နှင့် အတို့ခံလိုက်ရဘိသကဲ့သို့ သတိလစ်လုမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

သူ့ကို ယခုလာ၍ နကမ္မတိဟူသော သတ်ပုံကို မေးနေသူကား ယခင် တစ်ခါက ကိုဘိမြို့တွင် မြင့်မိုရ်တောင် သတ်ပုံကို မေးခဲ့သော မြန်မာလူငယ်ပင် ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ပါးစပ်ကြီးပြီလျက် ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေသော ဦးဘသော်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တကယ်ပင် နကမ္မတိ မတုန်မလှုပ် ဖြစ်နေသလောက် သူ့ ရင်ခေါင်းအတွင်း၌ အူအသည်းကလီစာအားလုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်ကြ ပေတော့သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် စာကြည့်တိုက်ခန်းအတွင်းသို့ လှပစွာ ဝင်ရောက်၍ လာသော သီတာ့ကို ဦးဘသော်၏အဖြေကို စောင့်နေမိသော ခင်မောင်လင်းက လှမ်း၍ မြင်တွေ့လိုက်ပါသတည်း။

အခန်း (၄)

ချစ်သူနှစ်ဦးတို့ တိုင်းတစ်ပါးတွင် ဆုံမိကြသည့် ကြုံတောင့်ကြုံခဲလှသော အခွင့်အရေးကြီးကို ရရှိခဲ့သည့်တိုင်အောင် ချစ်ရေးမပြေသဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ အချိန်ကို အသုံးမချနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် မိမိဘဝကို သိတာက စိတ်အနာကြီး နာနေမိသည်။ ဤသို့ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့သော ခင်မောင်လင်းအပေါ်တွင်လည်း ယခင်ချစ်ခဲ့သမျှ အတွက် အတိုးချကာ အမုန်းကြီး မုန်းနေမိ၏။

သို့နှင့် သင်္ဘောပေါ် ရောက်ရှိ၍ စိတ်ပြေလက်ပျောက်အလိုမှာ ဒေါ်ဒေါ် ချစ်အခန်းတွင် စုဝေးလျက်ရှိကြသော မိမိတို့ မြန်မာအမျိုးသမီး အားကစား အဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ ဂျပန်ပြည်မှ ဝယ်လာခဲ့ကြသော အထည်အဝတ်၊ တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းများ၊ လက်ဆောင်များကို ရောနှောကြည့်နေခဲ့သော်လည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မဖြစ်ဘဲ ရင်တွင်းမှာ တအံ့နွေးနွေးဖြစ်လာ၍ ရပ်တည်မနေနိုင်တော့ဘဲ စာကြည့် ခန်းသို့ ထွက်လာသည်တွင် ခင်မောင်လင်းနှင့် ဆုံမိကြခြင်းဖြစ်၏။

မိမိသိလိုသော “နကမ္မတိ” စာလုံးပေါင်းကို ထုတ်ပြောရန် မဆိုထားနှင့် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အသက်ကိုပင် မနည်းကြိုးစား၍ ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက် ရှူနေပုံရသော ဦးဘသော်၏ အခြေပျက်အနေပျက်ကို မြင်ရသော ခင်မောင်လင်း မှာ စိတ်လျှော့လိုက်ကာ စာရေးစားပွဲသို့ ပြန်လှည့်သွားမည်အပြုတွင် စာကြည့် ခန်းဝမှ ဝင်လာသော သိတာ့ကို တွေ့လိုက်လျှင်ပဲ လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် သူ့ရှေ့သို့ ရောက်သွားမိတော့သည်။

“သိတာ...”

ခင်မောင်လင်းကို တွေ့လိုက်သည်တွင် သိတာက အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက် သွားသော်လည်း သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဘာမှမလုပ်ဖြစ်

နိုင်ခဲ့။ လှည့်ထွက်မည်ဆိုလျှင်လည်း ခင်မောင်လင်းက သူ့ကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ သွားခွင့်ပြုမည်မဟုတ်သော အမူအရာမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“သိတာ... ကိုယ် ရှာလိုက်ရတာ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး စက်ခန်းနဲ့ ကပ္ပတိန်အခန်းပဲ ကျန်တော့တယ်၊ အခုမှ တွေ့ရတော့တယ်”

ခင်မောင်လင်းက အလွန်အောက်ကျိုး ရိုကျိုးသော အသွင်ကို ဆောင်၍ ပြောလိုက်သည်။

သိတာကမူ မျက်နှာလေး တင်းမာခက်ထန်သွားကာ...

“ရှင့်ကို ကျွန်မ အတွေ့မခံလိုကြောင့် သိသားနဲ့ ဘာကြောင့် လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်ချင်နေရတာလဲ”

“သိတာ ကိုယ့်ကို ဘာလို့ အဆက်ဖြတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ကိုယ် မသိရဘူးတဲ့လား၊ ကိုယ် ရှင်းပြပါရစေလားကွယ်”

“ဟင်... ရှင့်အပြစ် ရှင် မသိတော့ဘူးတဲ့လား”

“ဪ... ဟုတ်ပြီ၊ တိုကျိုကို သိတာရောက်တုန်း ကိုယ်လာမကြိုလို့ မဟုတ်လား၊ ကိုဘိကကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးနေလို့ပါ၊ ဒါဟာလည်း ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်အတွက် နီးရဖို့အရေးပဲ မဟုတ်လား”

သိတာကမူ မျက်နှာလေး မဲ့ရွဲ့လိုက်ပြီး...

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင့်လို အချစ်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့လူ၊ သစ္စာမဲ့တဲ့လူ၊ အိုင်တွေတိုင်း ခြေဆေးချင်တဲ့လူမျိုးနဲ့ သိတာ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ချင်လို့ ဟင်း...”

ခင်မောင်လင်းမှာ ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားကာ ဒေါသလည်း အနည်းငယ်ထွက်၍ သွားမိသည်။ စောစောက သူ့သူငယ်ချင်း တင်လှပြောသော စကားများကိုလည်း သွား၍ သတိရလိုက်၏။

သိတာလို မိန်းကလေးမျိုးမှာ ပတ်ချွဲနပ်ချွဲ ပြောနေ၍ မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ပိုက်လိုက်ကာ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး မို့မောက်သွားအောင် အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူသွင်းလိုက်လျက်...

“ဒီမှာ သိတာ၊ မင်းပြောတာ ကိုယ် ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ခဲ့ဘူး၊ မင်းကို ချစ်ခဲ့တဲ့အချစ်ဟာ သာမန်အချစ်မျိုး မဟုတ်တာကို မင်း သိဖို့ကောင်းတယ် သိတာ၊ ကိုယ်ဟာ မင်းအတွက် ဘယ်လောက်တောင် ကြိုးစားခဲ့ရလဲ၊ ဘယ်လောက် အနစ်နာခံခဲ့ရသလဲ၊ ကြည့်စမ်း မင်းဖေဖေက အသက်မွေးဝမ်း

ကြောင်း အလုပ်တစ်ခုခု မရှိဘဲနဲ့ ကိုယ့်ကို မင်းနဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူးဆိုလို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးအေးသက်သာနေခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို အလုပ်ထဲ မြုပ်နှံ ခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံး ဒီလောက်ဆားရန်များပြီး အန္တရာယ်ကြီးမားခဲ့တဲ့ စုံထောက် အလုပ်ကို ကိုယ်ဟာ မင်းအတွက် လက်ခံခဲ့ရတယ်”

ဤနေရာတွင် ခင်မောင်လင်းက သူ စုံထောက်အလုပ်ရဖို့အတွက် ဂျင်မီတွစ်(စ်) ကို တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးနှင့် လက်နှိပ်စက် စာရေးမတစ်ဦးကို ငှားပေးခဲ့ကြောင်းကိုတော့ ထုတ်ဖော်၍ မပြော။ ဤလို အသေးအဖွဲ့ကိစ္စမျိုးကို လည်း ပြောရန်မလိုဟု သူက ယူဆသည်။ သီတာကမူကား ခင်မောင်လင်း ပြောဆိုနေသော အကြောင်းအရာထက် ယခုလို တစ်ခါမျှ သူနှင့်ဆက်ဆံရာတွင် ခက်ထန်ခြင်း မရှိခဲ့ဖူးသော ခင်မောင်လင်း၏အမူအရာကို အံ့အားသင့်ကာ ပါးစပ်လေး ဟ,လျက် ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဒီမယ်... မင်းတို့ မိန်းမတွေဟာ အသည်းနှလုံးမှ ရှိကြသေးရဲ့လား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း သစ္စာတရားဆိုတဲ့ စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုမှ သိကြရဲ့လား၊ မင်းတို့နှလုံးသားဟာ ဘိလပ်မြေနဲ့သဲနဲ့ ထုံးစပ်ပြီး လုပ်ထားတဲ့ အင်္ဂတေအစိုင် အခဲတွေလား၊ အဲ... အဲ...”

ခင်မောင်လင်းမှာ ပြော၍ အရှိန်ရတုန်း ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ဆိုးမိကာ ဒေါသလည်း အဟုတ်ထွက်၍ လာသဖြင့် အံ့ကို ကြိတ်လိုက်မိသွားသည်။

ခင်မောင်လင်းနှင့် သီတာတို့၏အဖြစ်ကို စာကြည့်ခန်းအတွင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မူလထိုင်နေသော နေရာမှ မှင်တက်မိကာ ကြည့်နေမိသော ဦးဘသော် အဖို့ကား ဤရှုခင်းကြောင့် ပို၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားစေတော့သည်။

ဟုတ်ပြီ။ ကိုဘီတွင် တစ်ကြိမ်၊ ယခုသင်္ဘောပေါ်တွင် တစ်ကြိမ် သူ့ကိုမှ တမင်တကာရွေး၍ စာလုံးပေါင်း လိုက်မေးနေသူကား မြန်မာပြည် အကောက်ခွန် ဌာနမှ အထူးစုံထောက်အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ရမည်။ ယခုလို သီတာတို့လို ဂုဏ်သရေ ရှိ မြန်မာမိန်းမချောလေးတစ်ဦးကိုတောင် ဒီလူက ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ခြိမ်းခြောက်လျက် သူသိလိုသော အချက်များကို အစ်မေးနေပုံထောက်တော့ အတော်ပင် အထက် တန်းစား စုံထောက်အရာရှိမျိုး ဖြစ်ပုံရသည်။

သူ မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်ဖြစ်သော ခင်မောင်လင်း၏ စကား လုံးများကြောင့်လည်း ဦးဘသော်မှာ ပို၍ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ မိန်းမပျို လေးတစ်ဦးအပေါ်မှာတောင် ဒီလောက် မျက်နှာထားတင်းမာ၍ အပြောအဆို

ပြတ်သားသူမျိုးကား ယခု သူ ကျူးလွန်ရတော့မည့်ဆဲဆဲ ပြစ်မှုမျိုးကိုသာ သေချာတပ်အပ်သိသွားလျှင် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ချမ်းသာပေးလိမ့်မည် မဟုတ်သည် မှာ သေချာသည်။

ယခုလည်း ကိုဘီမြို့မှစ၍ သင်္ဘောပေါ်သို့ မြန်မာပြည်အထိ ခင်ခင်မြူးဝယ်ယူခဲ့သည့် ဟိုပုလဲနက်တစ်ကုံးအကြောင်း အနံ့ရသွား၍သာ သူ့ရဲ့နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ဦးဘသော်က တစ်ထစ်ချယူဆသွားတော့သည်။

ဤအခါကျတော့မှပဲ ...

သီတာကလည်း စိတ်မရှည်တော့ဟန်နှင့်...

“ကဲ... ဒီလောက်တောင် ရှင်က ရှင့်အပြစ်ကို ထုတ်ပြောစေချင်ရင်လည်း ပြောရတော့မှာပေါ့။ ရှင် မင်မင်ဦးနဲ့ အဆက်ဖြစ်နေတာကို သီတာ မသိဘူး မှတ်သလားဟင်”

ခင်မောင်လင်းမှာ မျက်လုံးဖြူ၍သွားပြီး...

“ဘယ်... မင်မင်ဦးကို ပြောတာလဲ”

“ဘယ် မင်မင်ဦး ရှိရဦးမှာလဲ၊ သီတာတို့အိမ်နားက အတွင်းဝန် ဦးဘိုမင် သမီး မင်မင်ဦးပေါ့”

“ဟေ... သူနဲ့ကိုယ် ရင်းရင်းနှီးနှီးတောင် မသိဖူးပါဘူး၊ ဧည့်ခံပွဲမှာ တစ်ခါနှစ်ခါလောက်ပဲ ဆုံဖူးတာ”

“ဪ... ရှင်ကသာ မသိတာ၊ မင်က ရှင့်အကြောင်း အမြဲတမ်း ပြောနေခဲ့တာ၊ ပြီးတော့လည်း သီတာမှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် သက်သေရှိတယ်”

ခင်မောင်လင်းမှာ အကြီးအကျယ် အံ့ဩ၍ စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာသက်သေများလဲ သီတာ၊ ပြောပါဦး”

“ရှင်နဲ့မင်နဲ့ ချစ်နေကြလို့သာ ရှင့်ရင်ဘတ်မှာ “မင်” လို့ ဆေးထိုးထားတာပေါ့ရှင်၊ ရှင်ပို့လိုက်တဲ့ ရေချိုးဆိပ်မှာ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကို သီတာ ပုံကြီးချဲ့ကြည့်တော့မှ ဒီစာလုံးတွေ ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လာပြီး အကြောင်း သိရတော့တယ်၊ ကဲ... ဘာငြင်းဦးမလဲ”

ချက်ပိုင်ပိုင် ပြောချလိုက်သော သီတာစကားများကြောင့် ခင်မောင်လင်းမှာ မျက်လုံးကလယ်ကလယ် ဖြစ်သွားရတော့သည်။

သူ့ဦးနှောက်ကိုလည်း ချာလပတ်လည်သွားအောင် အပြင်းအထန် ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေမိသည်။

နောက်မှ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းထိန်သွားကာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွား လျက်...

“အား... ဟုတ်ပြီ သိတာ၊ ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ”

“ဟုတ်ပြီပေါ့... ငြင်းလို့မှမရတော့တာပဲဟာ၊ ဒီလို သစ္စာမဲ့တဲ့ လူ အကြောင်း စောစောက သိလိုက်တာ ဝမ်းသာလို့မဆုံးဘူး”

သိတာက ရင်လေးနှစ်ဖက်ချိုလိုက်ကာ ခါးကို တင်းတင်းထောက်ထောက် လိုက် ပြီးနောက် လှည့်ထွက်သွားတော့မည်အလုပ်၊ ခင်မောင်လင်းက ပျာယိးပျာယာနှင့် လက်ကြီးနှစ်ဖက် ရှေ့မှကာဆီးလိုက်ပြီး...

“ဒီဟုတ်ပြီဆိုတာ...မဟုတ်ကြောင်း ပြောတာပါ သိတာ၊ ကိုယ် ရှင်းပြ ပါရစေဦး၊ ဒီဆေးကို ကိုယ် ငယ်ငယ်ကတည်းက ထိုးခဲ့တာပါ”

သိတာကမူ ဘယ်လိုမှ ကျေနပ်ပုံမရဘဲ...

“ငယ်ငယ်တည်းက ထိုးတာက ‘မင်’တဲ့လား၊ မင်ဆိုတာ မင်မင်ဦးရဲ့ နာမည်အတိုကောက်ပဲ၊ သူ့ကို အားလုံးက မင်လို့ပဲ ခေါ်ကြတာ”

ခင်မောင်လင်းက ကြီးမားလေးလံသော သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ်လိုက် ရပြီး...

“တကယ်ပြောတာပါ သိတာ၊ ဒီဆေးကို ကိုယ် ၆ နှစ်သားလောက် ကတည်းက ထိုးခဲ့တာပါ။ ကိုယ့်ဦးကြီးက အဲဒီအချိန်တုန်းက ဒေါက်တာ ဘမော်ရဲ့ ဓားမတပ်ဖွဲ့ထဲမှာ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်လေ၊ သူက သူနဲ့ မနိုင် ရင်ကာဖြစ်တဲ့ တူတွေ၊ သားတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေကို အဲဒီ ဓားမတပ်ဖွဲ့ထဲ အတင်းဝင်ခိုင်းတာ၊ ဝင်တဲ့လူတိုင်းကို သူက ရင်ဘတ်မှာ ‘ဒမ’လို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆေးထိုးပေးတယ် သိတာရဲ့၊ ဒီလိုလေ သူက မြေပိုင်ရှင် တောသူဌေးသား တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် စာသိပ်တတ်တဲ့လူ မဟုတ်တော့ သတ်ပုံတွေ ဘာတွေ ကိုယ်တို့လို ဂရုစိုက်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြီးစီးအောင် ‘ဓားမ’ ကို ‘ဒ’ဒွေးနဲ့ပဲ ရေးတယ်”

သိတာကမူ နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် စုလိုက်ပြီး...

“ဒါနဲ့... ဘာဖြစ်လို့ ရှင့်ရင်ဘတ်မှာ မရေးသတ် “မင်” ဆိုတဲ့ စာလုံးပေါ်နေရတာလဲ”

ခင်မောင်လင်းမှာ... ဦးနှောက်အကြီးအကျယ် ခြောက်လျက် ဘာမှ ပြန်မဖြေတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

သိတာက “ကဲ...ရှင် ကြောင်သူတော်လံကြုတ် ဇာတ်လမ်းကို ခင်းပြီး သိတာ့ကို ဆက်လှိမ့်ဖို့ ကြိုးစားမနေပါနဲ့တော့” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွား တော့မည့်အလုပ်၊ ခင်မောင်လင်းက ကမန်းကတန်း လက်တားလိုက်ပြီးနောက် ရုပ်အင်္ကျီ ကြယ်သီးနှစ်လုံးကို အလျင်အမြန် ဖြုတ်လိုက်၍ အနီးရှိ စာကြည့်တိုက် နံရံမှ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးတွင် သူ့ကိုယ်သူ ကြည့်လိုက်တော့မှ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းယိုင်၍ လဲမကျသွားအောင် မနည်းထိန်းလိုက်ရသည်။

မှန်ထဲမှ ရင်ဘတ်တွင် ‘မင်’ ဆိုသော စာလုံးလေး မညီမညာ မထင် မရှားဖြင့် ပေါ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်လျက် ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသော ခင်မောင်လင်း၏ ရင်ဘတ်ကို တွေ့လိုက်ရသော သိတာမှာမူကား ရုတ်တရက် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရွှင်မြူးဝင်းထိန်သွားကာ ခင်မောင်လင်းထံသို့ ပြေးသွားပြီး လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အိုး ကိုရယ်၊ သိတာ အထင်မှားမိတာ ခွင့်လွှတ်နော်၊ ကြည့်စမ်း သိတာလောက် မိုက်တာ လောကမှာ မရှိတော့ဘူး၊ ကိုကို သက်သက် နှိပ်စက်မိ တာပဲနော်”

ခင်မောင်လင်းမှာ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကြောင့် အံ့အားသင့်ပြီး ဘာပြောပြရမှန်းမသိ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်။

ဒါကိုပင် သိတာက သူ့ကို စိတ်ဆိုးလျက်ရှိနေသေးသည်ဟု ယူဆသွား သဖြင့်...

“ကိုရယ်... သိတာ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကို၊ ဒါ သိတာ့အပြစ် လုံးလုံးပါပဲ၊ ကို... ကိုဘိကနေ ပို့လိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကိုလေ သိတာ သိပ်သဘောကျလွန်း တာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ ဓာတ်ပုံဆိုင်တစ်ခုမှာ အမြန် ပုံကြီးချဲ့ခိုင်းလိုက်တယ် သိလား၊ ဓာတ်ပုံဆိုင်ကလည်း ကမန်းကတန်းမို့ နက်ဂတစ် ပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားတော့တာ ပေါ့၊ ပုံကြီးထဲမှာ ကိုကို ‘ဒမ’ ဆိုတဲ့ စာလုံးလေးဟာလေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ပြီ ‘မင်’ လို့ ပေါ်လာတော့တာကိုး၊ သိတာ ဒါကြောင့် အထင်မှားမိတာပါ”

ဒီတော့မှ ခင်မောင်လင်း၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းပရွှင်လန်းသွားလျက် သိတာ၏ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိပြီး...

“အိုး... ကြည့်စမ်းသိတာ၊ ဒီအကြောင်း ကိုယ် မစဉ်းစားမိဘူး၊ အခု မှန်ထဲကြည့်မိလို့တောင် စာလုံးဟာ အရိပ်ထင်ပြီး ‘မင်’ ဖြစ်နေသေးလို့ ကိုယ့်အနေနဲ့ သိပ်စိတ်ညစ်သွားမိသေးတယ်၊ ဒီအကြောင်း စောစောက သိလိုက် ရင် ရှင်းရောပေါ့ သိတာရယ် ဘာလို့ မပြောရတာလဲ”

“အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီးဆိုတာကိုး။ သိတာ ကိုကို ချစ်သလောက် သစ္စာဖောက်ရက်လေခြင်းဆိုပြီး သိပ်စိတ်နာသွားမိတာ၊ ကိုအနေနဲ့ကလည်း မြာတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ချင်လောက်အောင် ချစ်စရာကောင်းနေတာကိုး၊ အဟင့်... သိတာ ဘယ်စိတ်ချနိုင်ပါ့မလဲ ကိုရယ်၊ သိတာ့ စိတ်ထဲမှာလေ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ မိန်းကလေးမှန်သမျှ ကိုကသာ ချစ်မယ်ဆိုရင် လက်ခံဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီးသားပဲလို့ ထင်နေမိတယ် သိလား”

သိတာက ချစ်သွေးများလွမ်းလျက် ဝင်းလက်တောက်ပသော မျက်လုံး ကလေးများဖြင့် သူ့ကို စိုက်ကြည့်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် ခင်မောင်လင်းမှာ မျက်နှာမထားတတ်အောင်ပင် ထူထူပူပူ ဖြစ်သွားမိသေး၏။

“ဟယ်... ကိုယ့်အနေနဲ့ ဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး သိတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုနေမှ... ကိုကလည်း...”

“ဒါဖြင့်လည်း သိတာ့သဘောအတိုင်းပဲ ထားပါတော့လေ၊ ကိုယ့်အနေနဲ့ ကတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဒီလောက်လည်း မထင်မိပါဘူး၊ တကယ်လို့လေ မြန်မာတစ်ပြည်ထဲသာမက ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှ မယ်တွေနဲ့ သိတာ့ကို လဲလို့ ရမယ်ဆိုရင်တောင် ကိုယ် မလဲနိုင်ဘူး သိတာ”

“တကယ်လား ကိုရယ်”

“တကယ်ပေါ့... ဟင်”

“အိုး ကို... ကြည့်ပါဦး၊ မကဲနဲ့နော်၊ ဟိုမှာ လူကြီးတစ်ယောက် ကြည့်နေတယ်၊ မကောင်းဘူးကွာ”

ခင်မောင်လင်းက သိတာ ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် စာကြည့်ခန်းထဲ မိမိတို့အား ပြူးပြီလျက် စူးစိုက်ကြည့်နေသော ဦးဘသော်ကို တွေ့သဖြင့် အကြီးအကျယ် ဒေါပွသွားတော့သည်။

ဦးဘသော်သည် ခင်မောင်လင်း၏ မျက်လုံးများဒဏ်ကြောင့် ရုတ်တရက် မိမိအဖြစ်ကို မိမိ သတိရသွားကာ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး ရှေ့တွင် ချထားသော ဆေးပြင်းလိပ်တိုကြီးကို ကယောင်ကတမ်း ဆွဲယူလျက် ပါးစပ်ထဲ ကိုက်လိုက် မိသည်တွင် မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး ရှုံ့မဲ့၍ သွားတော့၏။

အကြောင်းမှာ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဂေါ်ရင်ဂျီဆန်ဆန် ပြောင်းပြန်ခဲလိုက် မိသောကြောင့်တည်း။ သည့်အတွက် ခင်မောင်လင်းနှင့် သိတာတို့မှာ ဦးဘသော် ၏ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတတ်သောအဖြစ်ကို စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ မရယ်မော မိအောင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပြန်ကြည့်လျက် မနည်း ဣန္ဒြေဆောင် လိုက်ကြရသည်။

“အဲဒါ ဦးဘသော်ပေါ့၊ အေသုံးလုံးရုပ်ရှင် သူဌေးကြီးလေ”

ခင်မောင်လင်းက တီးတိုးပြောလိုက်ရာ...

“သိတာ သိပါတယ်၊ သင်္ဘောဆိပ်မှာတုန်းက သိတာတို့ ဒေါ်ဒေါ် ချစ်ကိုတောင် လာပြီး စကားပြောသေးတယ်”

“နေဦး သိတာ၊ ကိုယ် အခု ပြန်လာမယ်”

ခင်မောင်လင်းက ပြောပြောဆိုဆို စာကြည့်ခန်းထဲတွင် သိတာ့ကို ထားခဲ့ ပြီးနောက် ပြေးထွက်သွားသည်။ တစ်မိနစ်အတွင်း ပြန်ရောက်လာသောအခါ တွင်ကား ခင်မောင်လင်း၏ လက်ထဲတွင် ကြွက်ဖြူလေးတစ်ကောင် ပါ၍ လာသည်။

သိတာ့အရှေ့သို့ ရောက်သော် ခင်မောင်လင်းက ကြွက်ဖြူလေး၏ တစ်နေရာကို နှိပ်လိုက်သည်တွင် ကျိခနဲအော်ပြီး နောက်ကျောကုန်းဘက်မှ နှစ်ခြမ်းကွဲကာ ပွင့်သွားတော့သည်။

“ဒီထဲမှ လစ်ပစ်တစ်စုံတို့ ခရင်းမံပတ်ဖ်တို့ ထည့်လို့ရတယ်လေ၊ သိတာ့ဖို့ ချစ်လက်ဆောင်”

သိတာမှာ ဝမ်းသာအားရ ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးကို ဆွဲယူလျက် ပါးတစ် ဖက်တွင် အမြတ်တနိုး ကပ်ထားလိုက်ပြီး...

“အိုး... ချစ်စရာလေးပါလား ကိုရယ်၊ တကယ့်အသက်ရှင်နေတဲ့ ဟာလေးလို့ပဲ၊ သေသေချာချာ အနီးကပ်ကြည့်တာတောင် အရုပ်လို့ မထင်ရဘူး၊ ဒါ သိတာ့ဖို့နော်”

“ဘယ်သူ့ဖို့ ဖြစ်ရဦးမှာလဲ သိတာရဲ့၊ ကိုယ် တိုကျိုက အမှတ်တရ ဝယ်ခဲ့တာ၊ သူ့ကို ပိတ်ချင်ရင် ဗိုက်က ခလုတ်လေး နှိပ်ပေးရတယ်”

သီတာက ခလုတ်ကို နှိပ်ကြည့်တိုင်း ကြွက်ဖြူရုပ်ကလေးမှာ တကျိကျိ နှင့် မြည်သွားလျက် ပွင့်ချည် ပိတ်ချည် လုပ်နေသည်။ ကစားစရာ အသစ်တစ်ခု ကို ရသော ကလေးငယ်အလား ဝမ်းသာအားရ ရွှင်မြူးနေသော သီတာကို ခင်မောင်လင်းက မြတ်နိုးစွာ ကြည့်နေမိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် စာကြည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဘလှရှိုန်း ဝင်၍လာသည်။ တင်လှ၏အစ်ကို ခင်မောင်လင်း၏ ကျောင်းနေဖက် မိတ်ဆွေဖြစ်သော ဘလှရှိုန်း မှာ လူရိုးလူအေး ခပ်မှန်မှန် နေထိုင်တတ်သူ ဖြစ်လျက် စိတ်ရင်းကောင်းသူ ဖြစ်သည့်အလျောက် လူချစ်လူခင်များခြင်း ခံရသူ ဖြစ်သည်။

သူ့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်လျှင် သီတာရော ခင်မောင်လင်းကပါ ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လိုက်မိကြ၏။

“ဟော... ကိုကိုရှိုန်း”

“ဟား... ဘလှရှိုန်း၊ သူငယ်ချင်း”

ဘလှရှိုန်းကမူ ထုံးစံအတိုင်း အေးတိအေးစက်နှင့်။

“ဟေး သီတာ၊ ဟဲ့... ခင်မောင်လင်းလည်း ပါလာသလား၊ ငါ့စိတ်ထင် ယိုကိုဟားမား သင်္ဘောဆိပ်မှာတုန်းက မင်း ဧည့်သည်တွေ လိုက်ပို့ရုံတင် အောက်မို့လို့”

“ငါ သီတာတို့နဲ့ အတူပြန်လိုက်တော့မလို့လေ၊ မင်း ပါလာတာလည်း တင်လှပြောလို့ ငါ သိရတာ”

သီတာကမူ... သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သော ဘလှရှိုန်းအား ကြွက်ဖြူ ရုပ်ကလေးကို ပြပြီး...

“ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ မလှဘူးလား ကိုကိုရှိုန်း”

ဘလှရှိုန်းကမူ ဝတ်ကျေဝတ်ကုန်သဘောနှင့် “အေး လှသားပဲ” ဟု ပြောလိုက်ပြီးနောက် စာကြည့်ခန်းတွင်း ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်းကြည့်ကာ ဆက်၍...

“ဟေ့၊ မင်းတို့ တင်လှတစ်ယောက် တွေ့မိကြလား”

ခင်မောင်လင်းကမူ စောစောက သူ့ညီတင်လှပြောခဲ့သော စကားများ ကြောင့် အကြောင်းတစ်ခုခုဖြင့် ပေါ်လာပြီဟု ယူဆလိုက်သည့်အလျောက် ဣန္ဒြေ အသာဆယ်လိုက်ပြီး...

“သင်္ဘောတစ်နေရာရာမှာ ရှိမှာပေါ့ကွာ၊ မင်း လိုက်ရှာကြည့်ပါဦးလား၊ တို့လည်း သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ် တက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ လာ... သီတာ သွားကြစို့”

“သွားမယ်နော် ကိုကိုရိုန်း”

“အေး... အေး၊ ငါလည်း ဒီကောင်နဲ့တွေ့ဖို့ ကိစ္စရှိသေးတယ်၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့၊ သွားမယ်ဟေ့”

ခင်မောင်လင်းနှင့် သီတာတို့ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားပြီးနောက် ဘလှရိုန်းလည်း လိုက်၍ ထွက်သွားမည်အလုပ် သူ့နောက်မှ ရွံ့ဗွက်ထဲသို့ ကျွဲတစ်ကောင် ဖြတ်သွားသည့်အသံနှင့်တူသော စကားပြောသံမျိုး ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူ၏အလုပ်ရှင် ဦးဘသော်ကို တွေ့ရတော့သည်။

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ အန်ကယ်”

တစ်ချိန်လုံး ဇောချွေးပြန်လျက် ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေခဲ့ရရှာသော ဦးဘသော်မှာ ယခုအချိန်၌ကား အတော်အတန် စိတ်သက်သာရလျက် ရှိလာသည်ဟု ဆိုရမည်။

အကြောင်းမူ ဦးဘသော်က သာမန်အကောက်ဌာနမှ စုံထောက်အမှုထမ်းတစ်ဦးသည် ဤကဲ့သို့ ဂုဏ်သရေရှိ ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးနှင့် တရင်းတနှီး ဆက်ဆံနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။

သူ ဖတ်ဖူးသော ဝတ္ထုများတွင် စုံထောက်ဆိုသူများမှာ ခပ်ပျက်ပျက် မိန်းမပျိုများနှင့်သာ ဆက်သွယ်၍ အပေါင်းအသင်း လုပ်တတ်ကြသည်။

နောက်ပြီး ဦးဘသော်နှင့် အလုပ်လုပ်ရန်ဖြစ်သော ဘလှရိုန်းလို လူရိုးလူအေးတစ်ယောက်နှင့်လည်း သိကျွမ်းပုံရသည်။

သို့ဖြစ်၍ သူ့နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေသည့် စုံထောက်တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်တန်ရာသည့် မျှော်လင့်ချက် အနည်းငယ် ရှိလာခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

“ခုနက ထွက်သွားတဲ့သူငယ်ဟာ မောင်လှရိုန်းနဲ့ သိပုံရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ယူနီဗာစီတီတုန်းက ကျောင်းနေဘက်တွေပဲ၊ ကျွန်တော်က သူ့ထက်နည်းနည်း စိန်နီယာကျတယ်”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ဦးက သူ့ကို မကြာသေးခင်က ကိုဘီမြို့မှာ တွေ့မိလိုက်သလားလို့”

“ဟုတ်မှာပေါ့ အန်ကယ်၊ သူ ကိုဘီကို ရောက်နေတာ မကြာသေးပါဘူး”

“ဘာကိစ္စနဲ့ သွားတာပါလိမ့်”

“ဒါတော့ အတိအကျ ကျွန်တော် မသိဘူးဗျ၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု စုံစမ်းရအောင်ဆိုလားပဲ၊ ကျွန်တော့် ခွင့်ပြုပါဦး အန်ကယ်”

“နေပါဦး... နေပါဦး၊ သူက ဘာအလုပ်လုပ်နေလို့လဲ”

“စုံထောက်... တဲ့”

“ဘာ... စုံထောက်”

“အိုးဟို အန်ကယ်က သူ့ပုံပန်းကို ကြည့်ပြီး မယုံလို့လား၊ ကျွန်တော် လည်း ပထမ သူပြောတော့ မယုံချင်ချင်ပဲ၊ နောက်မှ စောစောက သူနဲ့အတူ ထွက်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်နှမဝမ်းကွဲကို မေးကြည့်မှ ယုံတော့တယ်”

“ဟေ... ဟေ”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်၊ ကဲ... ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး၊ ကျွန်တော့်ညီ တင်လှဆိုတဲ့အကောင်နဲ့ တွေ့စရာ ရှိနေသေးလို့ အန်ကယ်”

* * *

အနီးရှိ ဆိုဖာတစ်လုံးပေါ်သို့ မိမိကိုယ်ခန္ဓာကြီး ရှော့ရှော့ရှူရှူ ရောက် ရှိသွားအောင် ဦးဘသော်က အတော်ပင် ရုန်းကန် ကြိုးစားလိုက်ရသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် စာကြည့်ခန်းအတွင်းသို့ ခရီးသည်အချို့နှင့် ဂျပန် သင်္ဘောအရာရှိအချို့ ဝင်ရောက်လာကြပြန်သဖြင့် ဦးဘသော်မှာ စိတ်မသက် မသာဖြစ်လျက် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို စာကြည့်ခန်းအတွင်းမှ အပြင်သို့ သယ်ထုတ် သွားရပြန်တော့သည်။ ယခုလို စိတ်ချောက်ချားမှုဖြင့် ပုံပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေ ချိန်တွင် ဦးဘသော်မှာ လူအများနှင့် ရောနှောနေလိုစိတ် လုံးဝမရှိခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် မိမိအိပ်ခန်းသို့ ပြန်ရန်အတွက် လေးလံစွာ လျှောက်၍အလာ သင်္ဘောကုန်းပတ်အကွေ့တစ်ခုတွင် သံလက်ရန်းကို မှီလျက် လူချင်းထိလှမတတ် စကားပြောနေကြသော ခင်ခင်မြူးနှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

မိမိအား ကျောခိုင်းနေကြသူ နှစ်ဦးအား အတွေ့မခံလိုသော ဦးဘသော် ကိုမှ ခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သော ခင်ခင်မြူးက စပြီး တွေ့သွား လေတော့၏။

“အိုး... အစ်ကိုကြီး ခဏ၊ ဒါ... မြူးတို့ မိတ်ဆွေ ကိုတင်လှဆိုတာပေါ့၊ ဂျပန်ကို ပညာတော်သင် ရောက်နေရာက အခု မြန်မာပြည် ပြန်တော့မလို့လေ့”

ကိုဘလှရှိန်းရဲ့ ညီပေါ့၊ ကိုတင်လှ... ဒါ မြူး ဘရားသားအင်လော ဝတ္ထု ကျော်ထင် ဦးဘသော်လေ”

တင်လှက သွက်သွက်လက်လက်ပင် အေးစက်နေသော ဦးဘသော်၏ လက်ကြီးကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ကိုင်လှုပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အစ်ကိုကြီးကို တွေ့ဖူးပါတယ်၊ မြူးကလည်း အစ်ကိုကြီး အကြောင်း ခဏခဏ ပြောတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်အစ်ကို ဘလှရှိန်းဆိုရင် သာပြီး တောင် ပြောသေးတယ်၊ ဘယ့်နှယ် အလုပ်အကိုင်တွေ ဟန်ကျရဲ့ မဟုတ်လား”

“အဲ... အင်း”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း၊ အစ်ကိုကြီးတို့လို လူမျိုး လုပ်လိုက်ရင် ဘာဖြစ်ဖြစ် ဟန်ကျရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဟာ... အစ်ကိုကြီးလက်တွေက အေးလို့ ပါလား”

ဦးဘသော်မှာ မိမိ၏လှုပ်ရှားနေသော စိတ်ကို အတော်ပင် ထိန်းသိမ်း လိုက်ရပြီး လက်ကို အသာရုတ်လိုက်၍...

“ဟုတ်ကဲ့... လှိုင်းမူးသလိုလို ရှိလို့...”

“ဟားဗျာ၊ ဒီလောက် ရာသီဥတုကောင်းပြီး ငြိမ်သက်နေတာတောင် လှိုင်းမူးရသေးတာကိုး၊ အင်း... ကျန်းမာရေးတော့ ဂရုစိုက်မှဗျို၊ ကျွန်တော် တောင် အခုပဲ မြူးနဲ့ ကျန်းမာသန်စွမ်းရေးဟာ လူသတ္တဝါတွေအတွက် ဘယ် လောက်အရေးကြီးကြောင်း ဆွေးနွေးနေကြသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုး တွေက တယ်အမြင်ကျဉ်းကြသေးတာပဲ၊ ကျန်းမာအောင် လေ့ကျင့်နေထိုင်ဖို့ အားကစားလိုက်စားဖို့ အလုပ်ဆိုရင် လူမိုက်အလုပ်၊ အချိန်ဖြုန်းပြီး အပင်ပန်း ခံတဲ့အလုပ်လို့ အယူသည်းနေကြသေးတာပဲ၊ ဒါကြောင့် ရှုမူကုန်ကုန် ခါးချည် ကလေးတွေ နေရာတကာ ရှောင်လို့ မလွတ်တာ... မဟုတ်လား မြူးရဲ့”

ဦးဘသော်လို လူစားမျိုးက သူ့စကားကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဂရုစိုက် နားထောင်နေပုံရသည်ဟု ထင်မှတ်သဖြင့် တင်လှမှာ အထူး လျှာသွက် အာသွက် ဖြစ်နေသည်။ အထူးသဖြင့်လည်း သူ ပိုးပန်းနေသော မြူး၏ ခဲအိုတော်သူမှာ အိုနောပြီး စွန့်ပစ်ထားခြင်းခံရသော ဘေးမဲ့နွားကြီးလိုမျိုး ဖြစ်လျက် အန္တရာယ် ပေးမည့်အစားမျိုး မဟုတ်ပုံရရာ သူက အတော် စိတ်ချလက်ချ ဝမ်းသာသွား၍ လည်း ဖြစ်သည်။ မြူးကလည်း တင်လှ၏ အယူအဆကို အကြွင်းမဲ့ ထောက်ခံ လိုက်၏။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ကိုတင်လှပြောတာ သိပ်မှန်တာ၊ မြူးတို့ဆိုရင်လား ကိုယ့်ကျန်းမာတောင့်တင်းဖို့က လွဲပြီး ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး အဟင်း”

“အစစ်ပေါ့ မြူးရဲ့၊ အစ်ကိုကြီးလည်း ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ဗျာ၊ ဂေါ့ဖ် တွေ ဘာတွေ ရိုက်ပေး၊ အစားအသောက် ဆင်ခြင်၊ ကဲ... စကားကောင်းနေ လိုက်ကြတာ၊ မြူးကို ညစာကျွေးဖို့အတွက် သွားပြီး အစီအစဉ် လုပ်လိုက်ဦး မယ်၊ ကျွန်တော် ဆက်ဆက်လာခေါ်မယ်နော် မြူး၊ ကဲ သွားဦးမယ် အစ်ကိုကြီး”

မြူးက ပြောပြောဆိုဆို ထွက်ခွာသွားသော တင်လှအား လက်ကလေး ဝှေ့ကာယမ်းကာ ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဦးဘသော်ဘက်သို့ ကျေနပ်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“အဟင်း... ကိုတင်လှက သိပ်ခင်ဖို့ကောင်းတာ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ သူ အခု မြန်မာပြည်က တနင်္သာရီမှာ ရှိတဲ့ သူတို့ပိုင် ရော်ဘာအက် စတိတ်တစ်ခုကို ပြန်ပြီး အုပ်ချုပ်ရတော့မယ်တဲ့လေ၊ အို... အစ်ကိုကြီးကလည်း ဘာဖြစ်နေရ ပြန်တာလဲ”

စိတ်ချောက်ချားမှုကြောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဘဲအိုကြီး တစ်ကောင် အလား ညွတ်ပဲ့ညွတ်ပဲ့လုပ်ကာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွားသော ဦးဘသော် နောက်သို့ ခင်ခင်မြူးက ပြောပြောဆိုဆို လိုက်သွားပြီး အင်္ကျီလက်မောင်းစကို ဆွဲကာ မေးလိုက်မိသည်။ ဤတွင် ဦးဘသော်က တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပြီး ခင်ခင်မြူး လက်ကို ပုတ်ချလိုက်ပြီး ဘေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လျက် လူရှင်းကြောင်း စိတ်ချ သွားလေတော့မှ...

“ဟေ့... ငါပြောတာ နားထောင်စမ်း”

“မြူး နားထောင်နေသားပဲဟာ”

“ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ဘယ်သူပါလာသလဲ သိလား”

“အိုး... အစ်ကိုကြီးဟာ အဲဒါကြောင့် ခက်တာ၊ သိချင်ရင် နို့တစ်စုံတစ် နှစ်မှာ ကပ်ထားတဲ့ ခရီးသည်စာရင်း သွားကြည့်ရောပေါ့လို့”

ဦးဘသော်ကြီးက ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ပြီးနောက် ညွတ်ပဲ့ညွတ်ပဲ့နှင့် တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း လှမ်းလိုက်ပြန်သည်။

“ငါ ဒါကို သိချင်လို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ တို့ ကိုဘိမှာ ဆုံခဲ့ တဲ့လူကို ပြောတာ၊ တို့ကို မြင်းမိုရ်တောင် စာလုံးပေါင်းမေးတဲ့လူကို ပြောတာ၊ သူ အခု ဒီသင်္ဘောကြီးမှာ ပါလာတယ် သိရဲ့လား အမိ”

ခင်ခင်မြူးက ယခုမှ ခေါင်းရှင်းသွားပုံရလျက်...

“အိုး ဟုတ်ပြီ အစ်ကိုကြီး မြူး သိပြီ၊ ယိုကိုဟားမား သင်္ဘောဆိပ်မှာ တုန်းက မြူးနဲ့ ဆုံမိသေးတယ်၊ ဒီလူက သိပ်ရိုင်းတဲ့လူ၊ ဟိုတုန်းက ကြည့်ပါလား၊ မြူးတို့လို လူတွေကိုတောင် ကျေးဇူးတင်စကားလေးမှ ပြောဖော်မရဘူး၊ အူ ကြောင်ကြောင်နဲ့ ဒီလိုလူမျိုး မြူး သိပ်မုန်းတာ၊ ကိုတင်လှတို့လို မဟုတ်ဘူး၊ ဪ... ဒါထက် ကိုတင်လှနဲ့တွဲနေတာ မြူးတွေ့ခဲ့တာပဲ၊ ကိုတင်လှကို သူ့အကြောင်း မေးကြည့်ရဦးမယ်”

“မေးမနေနဲ့တော့ အမိ၊ ဟိုမေးဒီမေး လျှောက်မေးရင် ပိုပြီးတောင် မသင်္ကာဖြစ်လာဦးမယ်၊ အဲဒီ မောင်တင်လှရဲ့အစ်ကို မောင်ဘလှရှိန်းကို ငါ မေးကြည့်ပြီးပြီ၊ ဒီလူဟာ စုံထောက်တဲ့”

“စုံထောက်”

“ဟုတ်တယ်၊ အထူးစုံထောက်တဲ့”

“ဟုတ်ပါ့မလား အစ်ကိုကြီး၊ သူတို့ ပြောတဲ့လူဟာ ကိုဘီမှာ မြူးတို့နဲ့ တွေ့တဲ့လူမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်သမှ ခုနကတင် ငါ့ကို စာကြည့်ခန်းထဲမှာ “နကမ္မတိ”ဆိုတဲ့ စာလုံးပေါင်းကို လာထပ်မေးလိုက်သေးတယ်။ ဒီမျက်နှာမှ ဒီမျက်နှာအစစ်”

“ဟင်... အစ်ကိုကြီး ပြန်မပြောလိုက်ဖူးလား”

“မပြောဘူး”

“ဟာ... အစ်ကိုကြီးက သိပ်ရှော်တာပဲ၊ ဒီ နကမ္မတိဆိုတဲ့ စာလုံးပေါင်း လေးမှ မသိတော့ဘူးလား၊ မြူးသာရှိရင် တစ်ခါတည်း ပေါင်းပြလိုက်...”

ဦးဘသော်မှာ စိတ်မရှည်တော့ဟန်ဖြင့်...

“ဟယ်... ဒီစာလုံးပေါင်းကိစ္စ အသာထားစမ်း၊ ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ ဂျပန်သင်္ဘောသား စတီးဝပ်တွေထဲမှာ တော်တော်လည်လည်ပတ်ပတ် ရှိပုံရတဲ့ စူဇူကီးဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကိုလည်း ငါ မေးကြည့်ပြီးပြီ၊ သူတို့အကောက်ဌာနက လွတ်ထားတဲ့ စုံထောက်တွေအကြောင်း အတော်သိရ တယ်။ ဒီသင်္ဘောမှာ စုံထောက်ပါလာတာကိုလည်း သူက ပြောတယ်ကွ”

“ဟင်... ဒါဖြင့် ဒုက္ခပေါ့”

ခင်ခင်မြူးက အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်လျက် စဉ်းစားခန်း ထုတ် လိုက်သည်။ ဦးဘသော်ကြီးမှာလည်း ဘောက်ဆွဘောက်ဆွဖြင့် သူ့ကိုယ်ကြီးကို သယ်ယူလျက် ကုန်းပတ်ပေါ် လျှောက်လာသည်။

ယခုအချိန်မှာ ခရီးသည်များ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်အောင်းလျက် အနားယူ ချိန်မျိုးဖြစ်၍ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လူရှင်း၍နေသည်။

ဦးဘသော်နောက်သို့ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်လာသော ခင်ခင်မြူးမှာ ရုတ်တရက် မျက်နှာလေး ဝင်းထိန်သွားပြီး...

“ဟာ... အစ်ကိုကြီး နေဦး၊ မြူး အကြံရပြီ”

ဦးဘသော်သည် တုန်ခနဲ သူ့ကိုယ်ကြီးကို ရပ်လိုက်ပြီး ခင်ခင်မြူးထံသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ပေါ့ပါးရွှင်မြူးလျက်ရှိသော ခင်ခင်မြူး၏ မျက်နှာ ထားကြောင့် သူသည်ပင်လျှင် အတော်လေး စိတ်ပေါ့ပါးသွားမိ၏။

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လို အကြံမျိုးလဲဟ”

ခင်ခင်မြူးက စဉ်းစဉ်းစားစား တစ်အောင်မျှ ဆိုင်းငံ့နေလိုက်ပြီးနောက် မှ...

“ဒီလူသာ မြန်မာပြည် အကောက်ဌာနက အထူးစုံထောက် တကယ် ဖြစ်ရိုးမှန်ရင် အခုလို ဒီသင်္ဘောနဲ့ သူ ပါလာတာ မြူးတို့အဖို့ ကံကောင်းတာပဲ”

“ဘာ... ကံကောင်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူသာ မြူးတို့ဝယ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းအတွက် သတင်း အစအန ရသွားလို့ လိုက်ခဲ့တာ မှန်ရင်တော့ သိပ်လွယ်တာပဲ၊ တန်ရာတန်ဖိုး ပေးပြီး သူ့နှုတ်ကို ပိတ်ပစ်နိုင်တာပေါ့”

ဦးဘသော်မှာ မျက်လုံးကြီးပြူးသွားပြီး...

“ဘာလဲ အမိ၊ ငါ့ကို ကုန်ခိုးသွင်းတဲ့အမှုအပြင် ရာဇဝတ်မှုပါ ထပ်တိုး ခိုင်းချင်သေးလို့လား”

“မြူးပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က သူ့ကို လာဘ်ထိုးဖို့ ပြောတာ”

“ဟင်... အဲဒါမှ လာဘ်ထိုးမှုပါ အဆစ်ခံရအောင်လား”

“အို... အစ်ကိုကြီးကလည်း တယ်နားဝေးတာပဲ၊ မြူးပြောတာ ဆုံး အောင် နားထောင်ပါဦး၊ ဒီမှာ အစ်ကိုကြီး၊ သူ့ရုပ်ကို သေသေချာချာ အကဲခတ် ကြည့်မိရဲ့လား”

“ကြည့်မိတာမှ ဒီကောင်မျက်နှာမှာ ဝက်ခြံနဲ့ မဲ့ခြောက်တွေသာ ရှိရင် ရှိသလောက် အရေအတွက်ကို ငါ လောင်းပြီး မှန်အောင် ပြောနိုင်မယ်”

“အဲဒီအချက်ပေါ့၊ သူ့မျက်နှာမှာ မဲ့ပြောက်ကလေးတောင် မရှိဘူး မဟုတ်လား၊ မျက်နှာပေါက်လည်း တော်တော်လှတဲ့လူ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လည်း မဆိုးဘူး”

“ဟယ်... အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုံး”

“ဆိုင်တာပေါ့။ ဒီလူကိုသာ အစ်ကိုကြီးက အေသုံးလုံး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသားဖြစ် ရွေးပြီး အလုပ်ခေါ်ပေးလိုက်ရင် ကဲ... စဉ်းစားကြည့် ပါဦး”

“အလုပ်ခေါ်ပေးတော့ရော သူက လုပ်ဦးမှကိုး၊ လုပ်ဦးတော့ရော သူက ရန်ကုန်ရောက်ရင် တို့အထုပ်ကြီး ဖြေပြလိုက်ရင် ဘယ်နှယ်ရှိစ”

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလောက် လူတိုင်းလိုလို မက်မောပြီး ဝင်ငွေ ကောင်းတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသား အလုပ်မျိုးကို ရသွားမှ သူ့အလုပ်ရှင်ကို သူက ပြန်ပြီး ချောက်တွန်းပါဦးမလား”

ဦးဘသော်မှာ ငိုငါးကျသွားသည်။ အကယ်စင်စစ် သူ၏ ဘဏ္ဍာတော်တိုက် ကို ထိခိုက်စေလှသော ဤသို့သော အပြုအမူမျိုးကို ဦးဘသော်အနေနှင့် မလုပ် ချင်ဆုံးဖြစ်သည်။ လဆန်းတိုင်း လဆန်းတိုင်း ခင်ခင်ကြူးတို့ ညီအစ်မ ဩဇာ လွမ်းလျက်ရှိသော အေသုံးလုံး ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ လစာစာရင်းကြီးက ဦးဘသော်ကို သွေးလေ ချောက်ချားစေခဲ့သည်။ ခင်ခင်ကြူးတို့၏ အစ်ကို လူကြမ်းမောင်ကျော်၊ ၎င်းတို့၏ဦးလေး ရဲလူထွက် ဦးဘတင်၊ မောင်ဝမ်းကွဲ ကျင်သောင်တို့ လင်မယား၊ ကျင်သောင်၏ ညီမတော်သော စာရေးမ ဂျင်နီစသည် စသည်များကို အလုပ် မရှိ အလုပ် ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး လစဉ် ထောင်ချီ၍ ပေးနေရသည်။ ယခုတစ်ဖန် ဤရာခိုင်နှုန်းထဲတွင် လူတစ်ယောက် ထပ်တိုးရပေဦးမည်လော။

နောက်ဆုံးတွင်မူ ဤသို့ပြုရန်မှတစ်ပါး အခြားလမ်းမရှိဟု ဦးဘသော်က ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အရေးကြီးသော လူတစ်ယောက်၏ နှုတ်ကို ပိတ်နိုင်ရန် အတွက် ထိုက်သင့်သော တန်ဖိုးကိုတော့ သုံးရပေလိမ့်မည်။ ဤနည်းမှာ သူတို့လို လူကြီးလူကောင်းများအနေနှင့် သုံးသင့်သုံးထိုက်သော သစ္စာတရားတစ်ပုဒ်ပင် မဟုတ်ပါလော။

နောက် ဒီကောင် မစွဲတော့မှ ထုတ်ပစ်၊ စွဲသော် ပွက်နိန်း။

ဤသို့ တွက်ဆကာ...

“အေး... ဟုတ်ပြီဟ၊ မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ မောင်ဘလှရှိန်းနဲ့ ဒီကောင်နဲ့လည်း သူငယ်ချင်းပဲ၊ ငါ ဘလှရှိန်းဆီကနေတစ်ဆင့် သူ့ကို ချဉ်းကပ် မယ်၊ ဒီကောင် ကျနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ကျပြီးသားပဲ အစ်ကိုကြီး၊ အေသုံးလုံး ရုပ်ရှင်က ဝင်ငွေကောင်းတဲ့

ဇာတ်လိုက်စာရင်းထဲ ပါလာလို့မှ မကျရင် သူက ဘာသားနဲ့ ထုထားတာ မို့လို့လဲ၊ ဒီအတွက်တော့ ပူစရာမရှိပါဘူး”

“ဒါပေါ့ကွ”

“မြူးပြောတာ မမှန်ဘူးလား”

“သိပ်မှန်ပဲ”

ခင်ခင်မြူးနှင့် တွေ့မိလေသမျှ ယခုအချိန်လောက် တစ်ခါမှ စိတ်ချမ်းသာခြင်း မဖြစ်ခဲ့မိသော ဦးဘသော်မှာ သူ့ကျေးဇူးရှင် ခယ်မချောလေးကို ကျေးဇူးအတင်ကြီးတင်လျက် နှစ်မြို့စွာဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဤတွင် ခင်ခင်မြူးက မည်သို့သဘောပေါက်သွားသည် မသိ၊ (ဟင်းနော်... အဘိုးကြီး... ဘာလိုလိုနဲ့ ပရောပရီ လုပ်လို့ ရမယ်များ မှတ်သလား) ဟူသော အကြည့်မျိုးနှင့်ပြန်ကြည့်သည်ကို ခံလိုက်ရတော့မှ ဦးဘသော်မှာ ရုတ်တရက် ကျားမျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင်မိသူအလား ကယောင်ကတမ်း ဖြစ်သွားလျက် အနိုင်နိုင် ဣန္ဒြေဆည်ကာ လက်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်တို့ကို ပါးစပ်ထဲ ထိုးကိုက်လိုက်ရသည်။

“ထိုး...”

မိမိပါးစပ်ထဲသို့ ပြောင်းပြန်ဝင်၍လာသော ဆေးပြင်းလိပ်တို့ကို ဦးဘသော်က ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ပေါက်လွင့်ပစ်လိုက်ရတော့မှ ခင်ခင်မြူး၏ ဆည်းလည်းသံကဲ့သို့သော ရယ်မောသံကလေးများမှာ သင်္ဘောကုန်းပတ် တစ်လျှောက်လုံး ပျံ့လွင့်၍ သွားပေတော့၏။

အခန်း (၅)

သိတာကို သူ့အခန်းသို့ လိုက်ပို့ပြီးနောက် ညနေစာ အတူစားကြရန် ချိန်းဆို၍ တင်လှနေထိုင်ခဲ့ရာ သူ့အခန်းနံပါတ်ကို နို့တစ်စုံတစ်ခုတွင် ရှာဖွေပြီး ပြန်၍လာသော ခင်မောင်လင်း၏စိတ်မှာ နွေဦးပေါက် အဏ္ဏဝါလေရူးကလေး နှင့်အတူ ရွှင်မြူး၍ နေမိသည်။

သင်္ဘော၏ အပေါ်ဆုံးအထပ်ဖြစ်သော အေဒက်ခံနံပါတ် (၂၃) အခန်းကို ဖွင့်၍ အထဲဝင်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်ကား တင်လှ လာပို့ခိုင်းထားသော မိမိ၏ သားရေသေတ္တာကြီး နှစ်လုံးမှာအပ အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ရှုပ်ပွ၍ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည်။

အိပ်ရာခင်း၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံးများ လုံးထွေးနေသည့်ကြားတွင် တင်လှ၏ ခြေအိတ်တစ်ဖက်၊ အတွင်းခံ ဆောင်းဘိတ်တစ်ထည်နှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ပိုင်း ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ဤသို့သော အခြေအနေကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် တင်လှသည် ဤအခန်းမှ ဖုတ်ပူမီးတိုက် ထွက်ခွာသွားရကြောင်း ခင်မောင်လင်း က တွေးမိပြီး ပြုံးလိုက်မိသေး၏။

ထို့နောက် အခန်းကို နေသားတကျ ရှင်းလင်းသုတ်သင်ရေးအတွက် သင်္ဘောစတီးဝပ် တစ်ဦးဦးကို ခေါ်ရန် ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ လျှပ်စစ် ခေါင်းလောင်း ခလုတ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်၏။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အခန်းပေါက်ဝသို့ ရောက်ရှိလာသူကား စောစောက စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ဦးဘသော်နှင့် စကားလက်ဆုံကျခဲ့သော ဂျပန်သင်္ဘော စတီးဝပ်ကြီး စူရူကီးပင် ဖြစ်တော့သည်။

စူရူကီးက သူ၏ ငွေသားကြီးများအကြားမှ ရှိခနဲ လေကို တစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ကာ ခင်မောင်လင်းထံသို့ ဦးခေါင်းကိုညွှတ်၍...

“ဝွတ်အာဖတာနွန်း မာစတာ”

“ဝွတ်အာဖတာနွန်း စတီးဝပ်၊ ယူစပိခ် အင်းဂလစ်ရှ်”

ခင်မောင်လင်းက သင်္ဘောသားများ သုံးနေကျ အင်္ဂလိပ်လို မှုတ်ကြည့် သည်တွင် စူဇူကီးက ပြုံးလိုက်ပြီး အလွန်ပီသလှသော မြန်မာစကားဖြင့်...

“ကျွန်တော့်နာမည် စူဇူကီးဆန်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ သင်္ဘောစတီးဝပ် စူဇူကီးပါ၊ ကျွန်တော့်ကို အခန်းထဲ ရှင်းလင်းခွင့် ပြုပါ မာစတာ”

“ဟိုး... ခင်ဗျားကြီးက မြန်မာစကား တတ်လှပါလား၊ ဟန်ကျတာပေါ့၊ ခင်ဗျားက ဒီအခန်းမှာ တာဝန်ကျတဲ့ စတီးဝပ်လား”

စူဇူကီးက ရိုသေစွာ ဦးညွတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အေ့နဲ့ဘီ အထပ်မှာရှိတဲ့ ပထမ တန်း ခရီးသည်များရဲ့ စတီးဝပ်အဖြစ် တာဝန်ယူရပါတယ်”

တစ်ခဏချင်းမှာပင် ဝက်သိုက်ကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးနေသော သင်္ဘောအိပ်ခန်း ကလေးမှာ စူဇူကီးကြောင့် သပ်ရပ်ရှင်းလင်း၍ သွားတော့သည်။ စူဇူကီး၏ အပြောအဆိုဖော်ရွေမှု၊ အလုပ်အကိုင် ကျိုးနွံမှုတို့ကြောင့် ခင်မောင်လင်း အကျေ နပ်ကြီး ကျေနပ်သွားလျက် အမေရိကန် ငါးဒေါ်လာတန်တစ်ချပ်ကို စူဇူကီး၏ လက်တွင်းသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

စူဇူကီးကလည်း အကြိမ်ကြိမ် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ သူ့ကို အလိုရှိသမျှ ခိုင်းခိုင်ကြောင်းနှင့် ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်သည်မှာ ခင်မောင်လင်းအနေနှင့် မြန်မာပြည်တွင်းစစ်ကြီးနှင့် အတူဝင်ရောက်ကာ ချွေးတပ်စွဲ ပါးရိုက်လုပ်သွား ကြသူများမှာ ဤဂျပန်လူမျိုးများမှ ဟုတ်ပါလေစဟု သံသယ ဖြစ်သွားလှအောင် ပင်တည်း။ ဂျပန်ပြည်တွင်း ရောက်နေစဉ်ကလည်း ယဉ်ကျေးဖော်ရွေလှသော ဂျပန်အမျိုးသားများကို တွေ့ရလေတိုင်း ဤလိုသံသယမျိုး ဝင်ခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဟောဒါက... ရေချိုးခန်းပါပဲ မာစတာ၊ ဒီရေချိုးခန်းကိုတော့ နှစ်ခန်း လုံးက အသုံးပြုနေရပါတယ်”

မိမိနှင့် ရေချိုးခန်းတစ်ခုတည်းကို တွဲဖက်အသုံးပြုရမည့် တစ်ဖက်ခန်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သူ နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မော်လီဝင်း ဖြစ်ကြောင်း မဆွကပင် သိထားခဲ့ရသော ခင်မောင်လင်းမှာ မျက်လုံးမျက်ဆန် ပြူး၍ သွားသည်။

ဤအချက်ကို ရိပ်မိပုံရသော စတီးဝပ်အဘိုးကြီး စုရုကီးက...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မာစတာ၊ ဟိုဘက်ခန်း အေ (၂၄) က လူဟာ ရေချိုးခန်းထဲရှိနေရင် ဒီဘက်က တံခါးကို ဖွင့်လို့မရဘူး၊ ဒီဘက်က လူအထဲမှာ ရှိနေရင်လည်း ဟိုဘက်က မဖွင့်နိုင်ဘူး စိတ်ချအောင် လုပ်ထားပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စုရုကီးဆန်”

“ဒီပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းထဲမှာ သွားထားလိုက်မယ် မာစတာ”

စုရုကီးက မုတ်ဆိတ်ရိတ်သော ကိရိယာများ၊ သွားတိုက်ဆေးများ၊ သွားပွတ်တံများနှင့် ဆပ်ပြာမွှေးထည့်သော အိတ်ကလေးကို ကိုင်၍ ပြောသဖြင့် ခင်မောင်လင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်တွင် စုရုကီးသည် ရေချိုးခန်းကို အသာ အယာဖွင့်လျက် ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

တစ်အောင့်ကြာမှ စုရုကီး ပြန်၍ ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ထူးထူးခြားခြား စောစောကလို သာယာခြင်းမရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ခင်မောင်လင်းက အံ့အားသင့်သွားကာ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ စုရုကီးဆန်”

စုရုကီးကမူ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့သာ တွေ့သော မျက်လုံးများနှင့် ငုံ့ကြည့်လျက် သူ၏ ဆံပင်ဖြူကလေးများ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေသော ခေါင်းတုံးကြီးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော် စုရုကီးဆန်ဟာ မြန်မာပြည်မှာ တော်တော်ကြာကြာ နေဖူးပါတယ် မာစတာ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ဒါလောက် မြန်မာစကား ပြောနိုင်တာပဲ”

“ကျွန်တော် မြန်မာစာလည်း နည်းနည်းတတ်ပါတယ် မာစတာ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် နောက်မှ ခင်ဗျားကို မြန်မာစာအုပ်တွေ ငှားပေးဦးမယ်၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဒီသင်္ဘောနဲ့ ပါလာတယ်၊ သူ့ဝတ္ထုတွေ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

စုရုကီးကမူ မည်သို့မျှ အကြောင်းထူးပုံ မရဘဲ...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မာစတာ၊ ကျွန်တော်ဟာ အလုပ်သိပ်များပါတယ်၊ စာများများ မဖတ်နိုင်ပါဘူး၊ မြန်မာစာလည်း တော်တော် မေ့ကုန်ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့်

မာစတာ၊ ဒီစာကတော့ ကျွန်တော် အဓိပ္ပာယ် နားမလည်ပေမယ့် ကောင်းမယ် လို့တော့ မထင်ပါဘူး”

“ဟ... ခင်ဗျားက ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းရေးတဲ့ စာအုပ်တွေ ဖတ်ဖူး လို့ ပြောတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မာစတာ၊ ကျွန်တော်က မာစတာ ရေးထားတာတွေကို ပြောနေတာပါ။ ကပ္ပတိန် ဝါတာနာဆန်သိရင် ကျွန်တော့်ကို ညစ်ပတ်တယ် ဆိုပြီး ဆူမှာပဲ မာစတာ၊ ဒီလိုစာမျိုး ဘာဖြစ်လို့ ရေးရတာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

ခင်မောင်လင်းမှာ ဒီဂျပန်အဘိုးကြီး ဘာတွေများ လျှောက်ရွတ်နေပါလိမ့် ဟု အဓိပ္ပာယ် နားမလည်ဘဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

“နေပါဦး စူဇူကီးဆန်၊ ကျုပ်က ဘာစာတွေများ ရေးထားမိလို့တုံး”

“ရေချိုးခန်းထဲမှာလေ... မာစတာ၊ မေ့နေပြီလား”

ခင်မောင်လင်းက တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟု တွေးမိပြီး ဖြုန်းခနဲ ထကာ ရေချိုးခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လျက် အတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်မိသည်။ ရေချိုး ခန်း အတွင်း၌ကား ရေနွေးစိမ်ချိုးရန် ကြွေအင်တုံကြီးတစ်ခု၊ အညစ်အကြေး စွန့်ရန် နေရာများ၊ မျက်နှာသစ်ရန် ကြွေခွက်များနှင့် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးတစ်ခု သူ့နေရာနှင့်သူ သပ်ရှင်းသပ်ရပ်စွာ တည်ရှိသည်။

သို့သော် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးဆားမှ ဖြူဖွေးသော နံရံထက်တွင် ဝိုင်းစက် သော လက်ရေးဖြင့် ရေးသားထားသော အနီရောင် စာတန်းကလေးများကို အောက်ပါအတိုင်း ခင်မောင်လင်းက အံ့သြစွာ တွေ့ရှိရလေတော့သည်။

“ချစ်အတ္တဝါကြောဝယ်၊ မျောကြစို့ တူမောင်မယ်”

မောင့်ဒါလင်

‘ဝင်း’

* * *

သူ့အနောက်နားသို့ ညင်သာစွာ ရောက်လာသော စူဇူကီးဆန်ရှိရာသို့ ခင်မောင်လင်းက ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဒီစာတွေ ကျုပ် ရေးထားတာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

စူဇူကီးကလည်း အလားတူ အံ့သြသွားပုံရလျက်...

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူရေးထားတာလဲ မာစတာ၊ ကျွန်တော် မနက်က ဒီအခန်းတွေ ဝင်ရှင်းတော့ ဒီစာတွေ မရှိသေးဘူး မာစတာ”

“ဒါတော့ ကျုပ် ဘယ်သိမလဲ၊ နေဦး... ”

ခင်မောင်လင်းက အနီးသို့ အသေအချာ ကပ်လိုက်ပြီး စာလုံးများကို လက်နှင့်ပွတ်ကြည့် နမ်းကြည့်နှင့် စူးစမ်းလိုက်ပြီး...

“ဟာ... ဒါ မိန်းမလက်ရေးပဲ၊ ရေးထားတာလည်း နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး နဲ့ဗျ”

ဒီတော့မှ စုရုကီးမှာ မျက်နှာကြီး ဝင်းထိန်သွားလျက် ပါးစပ်ကြီး ဖြဲသွားပြီး “အား... ဟုတ်ပြီ မာစတာ ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် မာစတာ အားကြီး ကံကောင်းတာပဲ”

“ဟင်... ဘာကြောင့်တုန်းဗျ”

စုရုကီးကမူ သူ့မျက်နှာကို စပ်ဖြိုးဖြိုးကြီး လုပ်ကာ ခင်မောင်လင်းအား မချိုမချင်ကြည့်လျက်...

“ဟိုဘက်အခန်း အေ (၂၄) မှာနေတဲ့ မစ္စထရက်စ်ကို ကျွန်တော် သိတယ် မာစတာ၊ သူ အင်မတန်လှတယ်၊ လှလို့လည်း အခုလို ကစားတာ ဖြစ်မှာပဲ မာစတာ၊ မာစတာ ဝမ်းမသာဘူးလား”

“နေပါဦး၊ ဒါဖြင့် ဒီစာဟာ ဟိုဘက်ခန်းမှာနေတဲ့ မော်လီဝင်းဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီးက ရေးထားတာပေါ့ ဟုတ်လား”

“သူဟာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလား ဘာလားတော့ မသိဘူး၊ လှတော့ လှတယ် မာစတာ၊ ကျွန်တော် သူ ရေးထားတယ်လို့ပဲ ထင်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်လောက်တုန်းက သူ့အခန်းက ခေါင်းလောင်းနဲ့ခေါ်လို့ ကျွန်တော် သွားတယ်၊ သူက စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး နှုတ်ခမ်းဆိုးနေတယ်၊ ကျွန်တော့် ကို တွေ့တော့ သူက အဘိုးကြီး အခန်းထောင့် ဆွဲခြင်းကြီးထဲက လက်ဆွဲအိတ် ကလေးကို ယူပေးပါလို့ ပြောတယ်၊ ဆွဲခြင်းကြီးဟာ ကြီးပြီး လှတယ် မာစတာ၊ ကျွန်တော် အဖုံးကို ဖွင့်ပြီးတော့ အထဲက နှိုက်လိုက်တော့ အထဲက ကျွန်တော့်ကို ကိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း လန့်ပြီး ‘ခူးရား’ လို့ အော်လိုက်မိတယ်”

“ဟား... စုရုကီးကို ဘာကောင်ကိုက်လိုက်လို့လဲ”

“မိကျောင်းကလေးတစ်ကောင် ကိုက်တယ် မာစတာ”

ခင်မောင်လင်း အံ့အားသင့်လျက်...

“အင်း... မိကျောင်းကလေး ကြံကြံဖန်ဖန်”

“ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်ပြည်မှာတော့ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဈေးထဲ မှာ ချရောင်းတတ်ကြတာပဲ၊ ဒီမိန်းမက အထူးအဆန်း ဝယ်လာတာ ဖြစ်ပါလိမ့်

မယ်။ အဲဒါလေး ကျွန်တော့်ကို ကိုက်တော့ သူက သိပ်သဘောကျပြီး ရယ်တာပဲ
မာစတာ၊ ကျွန်တော်လည်း ရှက်ရှက်နဲ့ ရယ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူက ဒီဘက်
အခန်းမှာ နေတဲ့လူဟာ တိုကျိုမြန်မာသံရုံးကလူ မဟုတ်လားလို့ မေးတယ်၊
ကျွန်တော်ကလည်း ဟုတ်တယ် ထင်တာပဲ၊ သင်္ဘောဆိပ်မှာ သံရုံးကလူတွေနဲ့
သူ့ကို တွေ့တယ်၊ သူ့နာမည် မစ္စတာ “လှ”တော့ ပါတာပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်။
မစ္စတာနာမည် မစ္စတာလှ မဟုတ်လား၊ တိုကျိုသံရုံးမှာ အလုပ်လုပ်တယ်
မဟုတ်လား မာစတာ”

ခင်မောင်လင်းက ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်နာမည် ခင်မောင်လင်းပဲ၊ တိုကျိုသံရုံးမှာ အလုပ်လုပ်တာ မဟုတ်
ဘူး”

“ဟာ... ဒါဖြင့် ကျွန်တော် မှားသွားတာပဲ၊ ခရီးသည်စာရင်းထဲမှာ
ဒီအခန်းမှာ နေတဲ့လူရဲ့ နာမည်ဟာ “လှ”ပါတယ်လို့ ကျွန်တော်တွေ့မိလို့
ဒီအတိုင်း ပြောလိုက်မိတယ်၊ ဒီတော့ မစ္စထရက်စ်ကလည်း တစ်ခါတည်း
ဝမ်းသာပြီး သိချင်းနည်းနည်း ဆိုလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ဟာသူ အံ့အားသင့်
သွားအောင် လုပ်ရဦးမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်
တယ် မာစတာ၊ သူ့လက်ထဲမှာ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး တစ်တောင့်လည်း ရှိနေတယ်”

“ဟိုက်... အဲဒါမှ ချောက်ပဲပေါ့ စူဇူကီးဆန်၊ သူက ကျုပ်ကို သူ့အဆက်
ဘလှရှိန်း အောက်မေ့ပြီး ဝင်ရေးထားတာ ဖြစ်မှာပဲ”

ခင်မောင်လင်းမှာ ဇောချွေးများပင် ပြန်သွားသည်။

စူဇူကီးကမူ မည်သို့မျှ မထူးခြားလှဘဲ...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မာစတာ၊ ဒီလောက် မှားတာယွင်းတာလေးတွေဟာ
စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ ပင်လယ်ခရီးသွားတဲ့အခါမှာ အခုလို အခန်းနီးချင်း
အဖော်ကောင်းကောင်းရဖို့ အင်မတန်မှ ခဲယဉ်းပါတယ်၊ မာစတာ အများကြီး
ကံကောင်းတယ်၊ သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ၊ အဲဒီအကြောင်း ကပ္ပတိန် ဝါတာနာ
ဘောဆန်သိရင် အများကြီး ဝမ်းသာမယ်”

ခင်မောင်လင်းမှာမူ စိတ်ရှုပ်သွားဟန်နှင့်...

“ခင်ဗျားကြီး ကပ္ပတိန် ဝမ်းသာတာ ဝမ်းနည်းတာ အသာထားပါဦး၊
ကျုပ်ဖြင့် ဒီအခန်းကို ဘယ်လို ဆက်နေရမှန်းတောင် မသိရတဲ့အထဲ”

“ကိစ္စမရှိဘူး မာစတာ၊ မနက်ကျရင် ကျွန်တော် ပန်းစည်းတစ်ခု ရှာပြီး

မာစတာနာမည်နဲ့ သွားပို့ပေးမယ်၊ ဒါ အလွန်ကောင်းတဲ့နည်းပဲ၊ နောက်တော့ မာစတာတို့ ခင်ခင်မင်မင် ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်၊ အဟီး...”

ခင်မောင်လင်းမှာ စိတ်တိုသွားလျက်...

“အဲဒါမျိုး ဖြစ်လာမှာကို ကြောက်လို့ ခက်နေတာပေါ့ဗျ၊ ကျုပ်က စေ့စပ်ထားပြီးတဲ့လူ၊ မကြာခင် လက်ထပ်ရတော့မယ့် ကျုပ်ရည်းစားလည်း ဒီသင်္ဘောနဲ့ ပါလာတယ် နားလည်လား၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ အကျပ် ရိုက်နေတာ”

စူရူကီး၏ မျက်နှာကြီးမှာ တစ်ချက်တည်း ဝိုင်ကျသွားတော့သည်။

ခင်မောင်လင်းအားလည်း တူသားတစ်ယောက်ကို ကြည့်ဘိသကဲ့သို့ ကြင်နာသော မျက်လုံးများနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဒုက္ခပေါ့ မာစတာ၊ ဒီလို မိန်းမမျိုးနဲ့ မာစတာနဲ့ အခန်းချင်း ကပ်ပြီး ခရီးသွားဖို့ဟာ အခက်ဆုံးပဲ မာစတာ”

“အခက်ဆုံးပေါ့ဗျ”

“ဘာခက်နေကြတာလဲဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆို ဝင်ရောက်လာသူကား တင်လှဖြစ်သည်။

ခင်မောင်လင်းက တင်လှကို မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် “ဟေး... တင်လှ...”

တင်လှမှာ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားပြီး...

“မင်းနဲ့ငါ နှစ်ပေနဲ့ ခြောက်လက်မလောက်ပဲ ကွာပါတယ်ကွာ၊ ဒီအခန်း လေးက ကျဉ်းကျဉ်းလေးရယ်၊ တိုးတိုးခေါ်မှပေါ့ကွ၊ ဒါထက် ခင်မောင်လင်း... မြူးနဲ့ ငါနဲ့လေ အခုပဲ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်မှာ စကားလက်ဆုံကျခဲ့တယ်ကွ၊ မြူးက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးသာဆိုတယ်၊ သိပ်အသိပညာကြွယ်တာပဲ မောင်၊ ငါနဲ့ ကျန်းမာရေးအကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးကြတယ်၊ သူပြောတာ နားထောင်ပြီး ငါ့ကိုယ်ငါ ချက်ချင်း ဟာကြူလီ ဖြစ်သွားတော့မလား အောက်မေ့ရတယ်ကွ၊ တကယ်ပဲ”

“ဟေ့ကောင်... မင်း ဟာကြူလီ အသာထားဦး”

“တကယ်ပြောတာ ခင်မောင်လင်း၊ နောက်ပြီး ငါ အဘိုးကြီး ဦးဘသော် နဲ့လည်း စကားလက်ဆုံကျခဲ့သေးတယ် မောင်၊ အဘိုးကြီးက ပိုက်ဆံချမ်းသာပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသလောက် ဦးနှောက်သိပ်ရှိတဲ့ လူကြီး မဟုတ်ဘူးကွ၊ ပုစွန်ထုပ်ကြီး ဟီး... ဟီး...”

“ဟေ့ တင်လှ၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ အခန်းချင်း ပြောင်းမှ ဖြစ်မယ်”

“မင်းကလည်း အူမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ငါ ခုနကတင် အခန်းချင်း ပြောင်းပြီးကြပြီပဲ ဥစ္စာ”

“အေး... အဲဒီပြောင်းပြီးတာကို အခုထပ်ပြောင်းရမှ ဖြစ်မယ်”

တင်လှမှာ နဖူးကြောများ တွန့်သွားလျက်...

“ဘာလဲ... မင်းဆိုလိုတာက ငါ့ပစ္စည်းတွေကို ဒီအထက်ထပ် အေကို ပြန်သယ်လာပြီး မင်းဟာတွေကို အောက်ဆုံးထပ် စီကို ပြန်သယ်သွားဖို့လား ခင်မောင်လင်း”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို ပထမ ငါ့အခန်းထဲ ပြန်သယ်သွားပြီး မင်းပစ္စည်းတွေကို မူလ မင့်အခန်းထဲ ပြန်သယ်လာဖို့ပဲ၊ ကဲ... ရှင်းပြီလား”

“ဟင်... ဒါဖြင့် ငါက ဒီမော်လီဝင်းနဲ့ အခန်းချင်း ပြန်ကပ်ပြီး နေရမယ်ပေါ့လေ”

“အေး...”

တင်လှက မချီပြုံးလေး ပြုံးလိုက်ပြီး သူ့ခေါင်းကို ဘယ်ညာ ယမ်းလိုက် ကာ...

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ခင်မောင်လင်း၊ လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အေး... ငါ့အစ်ကို ဘလှရှိန်းတစ်ကောင် ပင်လယ်ထဲ ခုန်ချသွားပြီဆိုတဲ့သတင်း ငါကြား ရရင်တော့ ဒီကိစ္စ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ်၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်းကွာ၊ အခုတောင် ဒီကောင်ကြီး မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ အံကြီး တကြိတ်ကြိတ် လုပ်ပြီး တစ်မနက်လုံး ငါ့နောက် တကောက်ကောက် ချက်ကင်လိုက်လုပ်နေလို့ ခြေလှမ်း မမှားအောင် အတော်ကြိုးစားနေတယ်...”

မင်း စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့ကွာ၊ ဒီအခန်းက အပေါ်ဆုံး အထပ်ဖြစ်လို့ ပိုပြီးကောင်းသေးတယ်၊ ကြည့်စမ်း ကော်ဇောတွေကလည်း စမတ်ပဲ၊ အမယ် ပန်းချီကားက နှစ်ခုတောင် ရှိတယ်၊ ဟိုအခန်းမှာဆို တစ်ခုတည်းရယ်၊ ပြီးတော့ ... ဟဲ... ဟဲ... ဒါက ဘယ်က ပေါက်ဖော်ကြီးတုံး”

ယခုမှ ရေချိုးခန်းထဲက ညင်သာစွာ ထွက်လာသော စူရူကီးကို တွေ့လိုက် သဖြင့် တင်လှက အံ့အားသင့်ကာ မေးလိုက်သည်။

စူရူကီးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ဦးခေါင်းကို ညွတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်နာမည် စူရူကီးဆန်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ သင်္ဘောစတီးဝပ် စူရူကီးပါ မာစတာ”

“နိပ်ဟေ့၊ ကြည့်စမ်း ခင်မောင်လင်း၊ မင်းမှာ မြန်မာစကား ကောင်း ကောင်းတတ်ပြီး လိမ္မာတဲ့ စတီးဝပ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လည်း ရထားသေး တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မာစတာ”

စူဇူကီးက ဒုတိယအကြိမ် ဦးညွတ်၍ ပြောလိုက်သည်။
တင်လှက ဆက်၍...

“နောက်ပြီး ဒီအခန်းမှာဆိုရင် သီးသန့် ရေချိုးခန်းတွေ ဘာတွေနဲ့”

“အေး မင်းပြောတဲ့ သီးသန့်ရေချိုးခန်းကြီးထဲကိုပဲ တစ်ဆိတ်လောက် ဝင်ကြည့်ပါဦး”

“ငါ ကြည့်ပြီးပါပြီကွ ဇိမ်ပဲ၊ ရေနွေးလည်း ရနိုင်တယ်”

“အခု ထပ်ကြည့်ပါဦး တင်လှ”

“ခင်မောင်လင်း... မင်းတစ်ယောက် ဒီနေ့ အတော်ထူးခြားနေတယ် ကွ၊ ကဲ...ကဲ...ငါ ထပ်ကြည့်မှ မင်း ကျေနပ်မယ်ဆိုရင်လည်း ကြည့်ရသေးတာ ပေါ့”

တင်လှက ပြောပြောဆိုဆို ရေချိုးခန်းတံခါးကို အနည်းငယ် ဆွဲဟ၍ သူ့ခေါင်းကို သွင်းလိုက်သည်တွင် တံခါးနှင့်ခေါင်း ညှပ်နေဘိသည့်အလား ငါးစက္ကန့်မျှ မတုန်မလှုပ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက် ရုတ်တရက် သရဲသဘက်ကို ရင်ဆိုင်ရဘိသကဲ့သို့ တံခါးကို ဂျိုင်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်လျက် အူယားဖားယား ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့ မျက်နှာကြီး ကား သေခါနီး သွေးဆုတ်နေသူကဲ့သို့ ဖြူဖွေးလျက် မျက်လုံးများလည်း ပြူး ကြောင်ကာ သတိလစ်လုမတတ် ဖြစ်နေ၏။

“ဟေ့... ဒါ မော်လီဝင်းလက်ချက်ပဲ ခင်မောင်လင်း”

“အစစ်ပေါ့”

“ဒီအခန်းမှာ မင်းရှိမှန်း သိရက်သားနဲ့ သူ ရေးထားတာလား၊ ဒီလို မိန်းမတွေရဲ့ စိတ်က ပြောရဆိုရ အခက်သားကွ”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ၊ သူနဲ့ငါ သိတောင် မသိသေးဘူး တင်လှ ရ၊ ဒါပေမယ့်... ငါ့စတီးဝပ်ကြီး စူဇူကီးဆန် ပြောပုံထောက်တော့ ဒီအခန်းထဲ မှာ သူ့အဆက်ကြီး ဘလှရှိုန်းကြီး နေတယ်အောက်မေ့ပြီး မော်လီဝင်း ရေးထား လိုက်တယ်လို့ ယူဆရတယ်”

“အား ဟုတ်ပြီဟေ့၊ ငါ အခုမှ သတိရတယ်၊ ခရီးသည် စာရင်းထဲမှာ ငါ့နာမည် မစွတာလှ၊ မြန်မာသံရုံး၊ တိုကျိုလို့ အတိုကောက် ပေးလိုက်မိတာကိုး၊ ဒါကြောင့် ငါ့အစ်ကို ဘလှရှိန်းလို့ ငါ့ကို အထင်မှားကုန်ကြတာပဲ၊ အမယ်လေးလေး... ငါ ဒီအခန်းက စောစောပြောင်းမိတာ ကုသိုလ်ကံ ကောင်းလို့ပဲဟေ့၊ မဟုတ်ရင် ငါ ဒီအခန်းနေတုန်း ဘလှရှိန်းကြီးက ရေချိုးခန်းထဲ ဒီလိုစာမျိုး တွေ့သွားရင်တော့လား၊ အဝီစိ အရောက်ပြေးလည်း ချမ်းသာရမယ် မထင်ဘူး သူငယ်ချင်း”

“ဒါပေမယ့်... မင်းနဲ့ငါ အခန်းချင်း ပြန်လဲမှ ဖြစ်မယ်ဟေ့”

“မဖြစ်နိုင်တာ... မပြောစမ်းပါနဲ့ ခင်မောင်လင်းရာ၊ ငါ့ကို ဒီအန္တရာယ် ဆိုးကြီးထဲ မတွန်းပို့ပါနဲ့”

“ဟ... ငါ့အနေနဲ့လည်း မင်းပြန်ကြည့်ပါဦး၊ ငါဟာ သိတာနဲ့ စေ့စပ် ပြီးသားလူကွ၊ ဒီစာတွေ သိတာတွေ့သွားရင် ဘာဖြစ်ကုန်ကြမလဲ၊ မင်းစဉ်းစား မိရဲ့လား တင်လှ”

တင်လှမှာ တစ်ချက်ငိုငံသွားသည်။

သို့သော် ဝမ်းသာအားရ လက်ဖျစ်တစ်ချက် တီးလိုက်ပြီး...

“ဟေး... ခင်မောင်လင်း၊ သိတာ မင်းအခန်းထဲကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အခုအလည်မလာနိုင်သေးဘူးကွ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းပဲ ငါ့ကို ပြောထား သေးတယ် မဟုတ်လား၊ သိတာမင်းကို စိတ်ဆိုးနေလို့ဆို”

ခင်မောင်လင်းက လေးလေးပင်ပင် ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်ပြီး...

“အခြေအနေဟာ မင်းထင်သလို တစ်သမတ်တည်း ဖြစ်မနေဘူး တင်လှ၊ အခု သိတာနဲ့ ငါ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်မှု ရှိသွားပြီ၊ တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဟာ ဟောဒီ အဏ္ဏဝါရေပြင်ကြီးလို့ပဲ ထိုးခွဲလို့ မရအောင် ဖြစ်နေပြီလေ”

တင်လှက အံ့ဩသွားဟန်နှင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ချိုလိုက်ပြီး...

“ဟေ မင်းတို့ချင်း ဒီလိုပြန်ပြီး သင့်မြတ်ကုန်ကြတာ သိတာကို ငါ ပြောလိုက်လို့ ဖြစ်ရမယ်ကွ”

“မင်းနဲ့သိတာ ဘယ်တုန်းက တွေ့ကြပြီး ဘာတွေ ပြောလိုက်လို့လဲ”

“သိပ်မကြာသေးဘူးလေ၊ ငါ သင်္ဘောပေါ်မှာ မြူးကို လိုက်ရှာရင်းနဲ့ ကစားခန်းထဲမှာ ပင်ပေါင်ရိုက်နေတဲ့ သိတာတို့အဖွဲ့က ငတိမလေးတွေကို

ငါကြည့်နေတုန်း သီတာနဲ့ တိုးမိတယ်၊ ကောင်မလေးကကွာ ရည်းစားနဲ့ စိတ်ဆိုးနေတယ်သာ ဆိုတယ်၊ ကြော့လို့မော့လို့ ရွှင်လို့ကွ၊ ဒါနဲ့ ငါလည်း အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့ သူ့ကို ခေါ်ပြီးပြောလိုက်တယ်၊ သီတာလို့ မင်းဟာ ခင်မောင်လင်းအပေါ် ဒီလို စိတ်ကောက်နေလို့ မသင့်ဘူးလို့၊ ခင်မောင်လင်းလို့ လူမျိုးတစ်ယောက် လက်လွတ်သွားရင် ဘယ်လောက် နှမြောဖို့ကောင်းသလဲ၊ မင်းကသာ သူ့ကို ဒီလို တင်းတင်းမာမာ လုပ်နေ၊ သူ့မှာဆိုရင် သူ့ကို သဘောကျတဲ့ မြာတွေ ဝိုင်းဝိုင်းကို လည်နေတယ် သိလားလို့၊ အခုတောင် ငါ သိရသလောက် ခင်မောင်လင်းမှာ ရည်းစား အရန်နှစ်ယောက်လောက်ကို အဆင်သင့် ရှိနေတာ၊ တစ်နေ့ သီတာ ကျန်ရစ်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့၊ မင်းအတွက် စိတ်နာနာနဲ့ တရစပ် ပြောချလိုက်တော့ ငတ်မလေး ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ တစ်ခါတည်း ငိုကျသွားတာပဲကွ”

ခင်မောင်လင်းမှာ ရုတ်တရက် ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်သွားလျက်-

“ဟေ... မင်း ဒီအတိုင်း ပြောလိုက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ပြောတော့ ဘာဖြစ်သေးသလဲ၊ သီတာလို့ ကောင်မလေးမျိုးက ဒီလိုပြောမှ ဖြစ်တာကွ၊ သူ့ကို ပတ်ချဲ့နပ်ချဲ့ လုပ်နေလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့မှ မင်းဆီကို စိတ်ပြန်လည်လာမှာ၊ ငါ့နှမအကြောင်း ငါ သိတယ်”

ခင်မောင်လင်းမှာ သူ့နဖူးကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်လျက် ခုတင်ပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်ကျသွားပြီး...

“ဒုက္ခပါပဲ တင်လှရာ... မင်းနဲ့သီတာနဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်မှာ တို့အချင်းချင်းက စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ရှင်းပြီးလို့ ပြန်ပြီး ဟန်ကျနေပြီကွ၊ မင်း အခုလို ပြောလိုက်တော့ သီတာ ငါ့ကို အထင်တွေ ထပ်ပြီး လွဲကုန်တော့မှာပဲ”

“မသိဘူးလေ၊ မင်းပဲ ငါ့ကို စောစောက ကူစမ်းပါဆိုလို့ ငါက ကိုယ့်နှမကိုယ် မျက်နှာအပူခံပြီး ပြောပေးရတာ၊ အထင်လွဲရော ဂရုစိုက်စရာလိုက်လို့ ယောက်ျားဈေး မဖျက်ချင်စမ်းပါနဲ့၊ ခင်မောင်လင်းရာ၊ ကဲ... သွားမယ်ဟေ့၊ ငါ အခုလာတာက မင်းကို ဒီအကြောင်း ပြောရအောင်ပဲ”

တင်လှက ပြောပြောဆို ထွက်သွားမည် ပြုသည်တွင် ခင်မောင်လင်းက သူ့ကို အလျင်အမြန် လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး...

“ဟိုး... ဆရာ... ဟိုး၊ ဒီလိုတော့... ခေါင်းမရှောင်သွားနဲ့၊ ရေချိုးခန်းကိစ္စကြီး ရှင်းသွားပါဦး”

နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ငိုကြည့်နေမိကြသည်တွင် အနီးမှ ရပ်နေသော စူဇူကီးဆန်က...

“ဒီလို လုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား မာစတာ၊ ဒီစာတန်းတွေကို ကျွန်တော် ဖျက်ပစ်လိုက်မယ်”

ခင်မောင်လင်းက...

“ရပါမလားဗျာ၊ ဒီဟာတွေက ကစစ်ပရိတ် အနမ်းခံတွေ၊ နံရံမှာ စွဲနေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ဒါမျိုးဟာ လူကိုယ်မှာတောင် ဆပ်ပြာနဲ့တော်တော် ပွတ်ထုတ်ယူရတာ”

တင်လှကလည်း သူ့အတွေ့အကြုံကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ရပါတယ် မာစတာ၊ သူ့အပေါ်က သင်္ဘောဆေး ထပ်သုတ်လိုက်မယ်၊ ကျွန်တော် အခုပဲ သွားယူလိုက်မယ်”

စူဇူကီးဆန်က ဦးခေါင်းကို ညွတ်လျက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်တွင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ သက်ပြင်း ပြိုင်တူချလျက် ခုတင်ပေါ်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ငင်းနောက် လှုပ်ရှားနေသောစိတ်များ ငြိမ်သက်သွားရန်အတွက် စီးကရက် ကိုယ်စီ ထုတ်ဖွာလိုက်ကြသည်။

“ဒီအဘိုးကြီး ကယ်ပေလို့ဟေ့”

“ဟုတ်တယ် တင်လှ၊ အခုမှ တကတည်း ငါ့ကျောပေါ် ဝန်ထုပ်ကြီး ကျသွားသလိုပဲ”

“ချွေးတောင် အတော်ပြန်သွားတယ်၊ ငါ မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမှ”

တင်လှက ရေချိုးခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ အတွင်းမှနေ၍ တရားရူးရူး တရဲရဲနှင့် မျက်နှာသစ်ရန် ပြင်ဆင်နေသော အသံများ ကြားရသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်လည်း သူနှင့် ခင်ခင်မြူးတို့ တွေ့ကြုံပုံအကြောင်း ရေချိုးခန်းတွင်းမှ နေပြီး ခင်မောင်လင်းသို့ လှမ်း၍လှမ်း၍ အော်ကျယ်အော်ကျယ် ပြောလိုက်သေး၏။

တင်လှ တစ်အောင်မျှ ငြိမ်သက်သွားပြီးသည့်နောက်တွင် ခင်မောင်လင်း မှာ တစ်ကိုယ်လုံး မျက်နှာကြက်နှင့် တက်ဆောင့်လှမတတ် ဖြစ်သွားသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ဖက်ခန်းမှ မော်လီဝင်းသည် သူ့အခန်းဝတွင် ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်မှာကဲ့သို့ ပေါ်ပေါက်၍ လာသည်ကို သူ မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့်ပင်တည်း။

* * *

မဂိုဆန်သော အချောအလှနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အမေရိကန် အမျိုးသမီးတို့၏ ခေတ်ဆန်မှုကိုလည်းကောင်း၊ (၂၀) ရာစုနှစ် မြန်မာအမျိုးသမီးတို့၏ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုကို လည်းကောင်း ပိုင်ဆိုင်လျက်ရှိသော မော်လီဝင်းသည် သူ့အား ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်နေသော ခင်မောင်လင်း ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် အနည်းငယ် အံ့ဩသွားပုံရသော် လည်း ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပင် အခန်းတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

အသက်သုံးဆယ်ကျော် ရှိပြီဖြစ်သော မော်လီဝင်းမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ပီသစွာ ဂရုတစိုက် ပြုပြင် ခြယ်သနိုင်မှုတို့ကြောင့် ရုပ်ရည် နုပျို၍နေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် မာနရောင် လျှမ်းလျက်ရှိသော်လည်း ဝိုင်းစက်လှပသော သူ့မျက်လုံးကလေးများမှာမူကား လူတစ်ဖက်သားအား ကြင်နာတတ်သော ကရုဏာထားတတ်သော အရိပ်အယောင်များ သန်းလျက်ရှိပုံရ၏။

“ဒီက ကိုဘာရှိန်းရဲ့ မိတ်ဆွေနဲ့တူတယ်၊ ကိုဘာလှရှိန်းတစ်ယောက် ဘယ် သွားသလဲရှင်”

ဒီတော့မှ ခင်မောင်လင်းမှာ သတိပြန်လည်လာလျက်...

“သူ ဒီမှာ မရှိပါဘူးခင်ဗျ”

“ဟင်... ဒါ ကိုဘာလှရှိန်းရဲ့ အိပ်ခန်း မဟုတ်ဘူးလား၊ ခရီးသည် စာရင်းထဲမှာတော့ သူ့အခန်းဆိုလားလို့”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ဒါ ကျွန်တော့်အခန်းပဲ”

“အို... ဟောတော့...”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့်... ဒါဖြင့်... ရှင်... ရှင်... ရေချိုးခန်းထဲ...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် တွေ့ပြီးပြီပဲ”

ဒီတော့မှ မော်လီဝင်းမှာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလျက် တခွစ်ခွစ် ရယ်မော လိုက်ပြီးနောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း အမူအရာဖြင့် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

“အဲ...ဒါမှ ဒုက္ခပါပဲရှင်၊ ကျွန်မက သူ့အခန်းမှတ်လို့ ရေးမိတာ၊ ကျွန်မကို တလွဲမထင်ပါနဲ့နော်၊ ကိုဘလှရှိန်းနဲ့ ကျွန်မက မကြာခင်...”

“လက်ထပ်ကြတော့မှာကိုးဗျ”

“အိုး... ရှင် ဒီအကြောင်းသိတယ်”

“သိတာပေါ့၊ ဘလှရှိန်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ကျောင်းနေဘက် သူငယ် ချင်းပါပဲ၊ ကျွန်တော့်နာမည် ခင်မောင်လင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အကြောင်း လည်း တင်လှက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြလို့ သိပြီးပါပြီ”

“ဪ... ဒါကြောင့် သင်္ဘောဆိပ်မှာ ရှင့်ကို မောင်တင်လှနဲ့ တွေ့မိ တာကိုး၊ အခုလို သိကျွမ်းရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်၊ ဒါဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲ ရေးထားမိတဲ့ ကိစ္စအတွက် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ကျွန်မက ကိုလှကို နောက်မလို ရေးထားမိတာ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါ... ဒါပေမယ့်...”

မတင်မကျဖြစ်နေသော ခင်မောင်လင်းကို မော်လီဝင်းက မျက်မှောင် ကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘာလဲ... ရှင်က တစ်ယောက်ယောက် အထင်လွဲသွားမှာ စိုးနေလို့ လားရှင်၊ လွဲသွားလည်း ရှင့်အဖို့ နစ်နာစရာအကြောင်း ရှိမယ် မထင်ပါဘူး”

မော်လီဝင်း၏ငေါ့လိုက်မှုကြောင့် ခင်မောင်လင်းမှာ ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်သွားလျက် “မ... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က သိတာတွေ့သွားမှာစိုးလို့”

“ဪ... ဒီသင်္ဘောနဲ့ ပါလာတဲ့ မြန်မာအမျိုးသမီး အားကစားအဖွဲ့က သိတာလေးကို ပြောနေတာကိုး၊ ကလေးမလေးက ချစ်စရာလေးနော်၊ ရှင် သိပ်ကံကောင်းတဲ့လူပဲ”

“ဟော... ကြည့်စမ်း မောင်တင်လှ၊ မင်း ဒီသင်္ဘောနဲ့ ပါလာရက်သားနဲ့ မမကို လာမတွေ့ဘူး၊ ဘာလဲ သင်္ဘောဆိပ်မှာတုန်းက မမက မင်းကို မခေါ် လို့လား၊ ကြည့်စမ်း မင်းကို ဒဏ်တပ်ရလိမ့်မယ်”

ခင်မောင်လင်းနှင့် စကားပြောနေသော မော်လီဝင်းမှာ ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော တင်လှကို မြင်လိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွား

လျက် တင်လှရှိရာသို့ လှမ်းသွားပြီး ပြောပြောဆိုဆို လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်တော့သည်။ တင်လှမှာမူ ငါးမျှားချိတ်မှာ ပါလာသော ငါးတစ်ကောင် လို ထွန်ထွန်လူး ရုန်းကန်လျက် မျက်စိမျက်နှာ အကြီးအကျယ် ပျက်သွားပြီး...

“အောင်မယ်လေး... လွတ်ပါဗျ”

မော်လီဝင်းကမူ တင်လှ၏ လက်မောင်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ဆုပ်ကိုင် ထားရာမှ လွတ်မပေးသေးဘဲ ကျောင်းသားလေးကို ချော့၍မေးနေသော ဆရာမကြီး၏ လေပေါက်မျိုးနှင့်...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်တင်လှရဲ့၊ မမကို စိတ်ဆိုးနေလို့လား”

တင်လှကမူ ရုန်းမြဲရုန်းလျက်...

“မဆိုးပါဘူးဗျ လွတ်ပါ၊ ဒီအတိုင်းဆို ခွကျကုန်လိမ့်မယ်”

“ဪ... ငါ့မောင်က တိုကျိုမှာတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စအတွက် မမကို ရှက်နေတယ် ထင်တယ်၊ မသိလို့ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စပဲကွယ်၊ မမ ခွင့်လွတ်ပါတယ်”

“လွတ်ပါဗျ၊ ကျွန်တော် သွားပါရစေတော့၊ ခင်ဗျားဟာကြီးသာ တွေ့သွားရင် ကျုပ်ကို ကုပ်ချိုးသတ်နေလိမ့်မယ်”

“အို... ဘာလို့ သတ်ရမလဲ၊ ကိုလှကို မမ ရှင်းပြမှာပေါ့၊ မရီးလောင်းနဲ့ မတ်လောင်းပဲ စကားမပြောရတော့ဘူးတဲ့လား မောင်တင်လှရယ်၊ တန်တော့ ဒီကောင်လေး ရှက်နေလို့ ထင်တယ်၊ အဟင်း... ဟင်း”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လွတ်ပါဗျ”

“ကဲ... မမ ခွင့်လွတ်ပါတယ်ဆို မယုံဘူးလား၊ ဒီအတွက် ဒီနေ့ ညစာကို မမကျွေးမယ်၊ မမနဲ့အတူ ညစာစားရမယ်၊ ဒါပဲ”

“အမယ်လေးလေး မဟုတ်ပါနဲ့ဗျ၊ အဲဒါမှ ပိုဒုက္ခပါပဲ”

တင်လှက အားစိုက်ကာ ရုန်းသဖြင့် မော်လီဝင်းမှာ တင်လှ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆွဲလျက် အခန်းအပြင်သို့ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် ပါသွားတော့သည်။ ခင်မောင်လင်းမှာမူကား သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဖြစ်ပုံကို သဘောကျကာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောရင်း ကျန်နေမိသည်။

သို့သော်...

တစ်အောင့်မျှကြာလျှင်ကား အခန်းအပြင်ဘက် တခုနဲ့တခုနှင့် ထွက်ပြေးသွားသော တင်လှ၏ ခြေသံများ ကြားရပြီးနောက် မော်လီဝင်းနှင့် တစ်စုံတစ်

ယောက် ခွန်းကြီးခွန်းငယ် အပြန်အလှန် စကားများနေကြသံကို အံ့သြစွာကြားရ တော့သည်။

၎င်းနောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မော်လီဝင်းသည် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လျက် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ခင်မောင်လင်း၏ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင် လာကာ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

“ရှင် ကြားတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာကို ကြားတာလဲဗျ”

“ကျွန်မနဲ့ ကိုလှ စကားများကြတာလေ”

“ဟင်... ခုနက ခင်ဗျားနဲ့ အပြင်မှာ စကားပြောနေကြတာ ဘလှရှိန်း လား”

“ဟုတ်တယ်၊ စကားပြောနေကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ စကားများနေကြတာ” ဒီတော့မှ ခင်မောင်လင်းမှာ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားပြီး တင်လှအတွက် အကြီးအကျယ် စိတ်ပူသွားမိတော့သည်။

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

“ဒုက္ခပေါ့ရှင်၊ တော်တော် သဘောထားသေးတဲ့လူ၊ ကျွန်မကို သူ့ညီနဲ့ စွပ်စွဲတယ်၊ မဟုတ်ကြောင်း ရှင်းပြတော့လည်း ဒီလိုနေတာထိုင်တာ သူ မကြိုက် ဘူးတဲ့၊ တော်တော် မယဉ်ကျေးတဲ့လူ၊ ကိုယ့်မတ်လောင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့မှ စကားမပြော ရတော့ဘူးတဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာ...ဟုတ်ကဲ့တဲ့လဲ ရှင်က”

မော်လီဝင်းက လှမ်းဟောက်လိုက်သဖြင့် ခင်မောင်လင်းမှာ ဇက်ပုသွား ပြီး...

“အယ်... အယ်... မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ဘလှရှိန်းဟာ စိတ်ကောင်းတော့ ရှိပါတယ်”

“ရှင်သူငယ်ချင်းဘက်က ရှေ့နေ မလိုက်ချင်ပါနဲ့၊ တော်တော် သဘော ထားသေးတဲ့လူ ရှင်ရဲ့၊ တိုကျိုမှာတုန်းကလည်း တစ်ခါ ဒီလိုပဲ၊ ကျွန်မ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတဲ့ စတူဒီယိုကို တစ်ခါလာလည်တုန်းမှာ ကျွန်မကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ခါ နီးမို့ မိတ်ကပ်ခြယ်ပေးတဲ့ ဂျပန်တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုထင်သွားလဲ မသိဘူး၊ ဆွဲထိုး မယ်လုပ်လို့ မနည်းရှင်းပြပြီး တောင်းပန်ယူရတယ်”

“ဟယ်... ဟယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်ကြီးဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ဒီလိုပဲ ဒေါသကြီးတယ်ဗျ၊ နောက်တော့လည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပါပဲ”

“တော်တော့ကို သဝန်ကြောင်တဲ့လူ၊ တစ်ခါကလည်း ဂျက်ကီကို သူ ပုတ်လွှတ်လို့လေ”

“ဘယ်က ဂျက်ကီလဲ ခင်ဗျ”

“ကျွန်မသားလေး ဂျက်ကီလေ၊ ဒီဂျပန်ရောက်မှ ဒေါ်လာ တစ်ရာ ငါးဆယ်နဲ့ ပေးဝယ်ထားရတာ”

“တော်... ခင်ဗျားမှာ ရှိတဲ့ မိကျောင်းကလေးကို ပြောတာလား၊ မနက် တုန်းကတောင် စူဇူကီးဆန်ကို ကိုက်လိုက်သေးတယ်ဆို”

“ဘယ်သူလဲ၊ စူဇူကီးဆန်ဆိုတာ”

“ကျွန်တော်တို့ စတီးဝပ် ဂျပန်အဘိုးကြီးလေ”

“အိုးဟိုးဟိုး ဟုတ်တာပေါ့ရှင်၊ ဂျက်ကီဟာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာ၊ သူ့ မျက်စိထဲ ကိုးရိုးကားရားတွေ့ရင် တစ်ခါတည်း ကိုက်ပစ်တာပဲ၊ အဟင့် ဟင့်... အဲဒီ ဂျက်ကီလေးကိုပေါ့၊ ကျွန်မက ကိုလှဆီ တစ်ခါယူသွားပြီး ဟောဒီမှာ ဂျက်ကီ မင်းဒါဒါကို နမ်းလိုက်စမ်းဆိုပြီး သူ့မျက်နှာနား ထိုးပေး တာ တစ်ခါတည်း ကိုလှက သေလုမျောပါး အော်ပြီး သူ့လက်ကြီးနဲ့ ပုတ်လွှတ် လို့ ဂျက်ကီ အတော်နာသွားပါရောလား၊ ဒီအတွက် ကျွန်မ သူ့ကို နှစ်ရက် တောင် အတွေ့မခံဘဲ နေခဲ့တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဘလှရှိန်းဟာ ခွေးလေးကြောင်လေးတွေကို သိပ်မုန်း တတ်တဲ့လူ၊ မိကျောင်းလေးဆို မပြောနဲ့တော့ပေါ့”

မော်လီဝင်းကမူ မကျေမနပ် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မသားကိုတော့ ကျွန်မ ချစ်သလို သူ ချစ်ရမှာပေါ့ရှင်၊ အိုလေ... ကျွန်မကိုက ကံဆိုးတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးကိုမှ ဒီလိုကလေးဆန်တဲ့ လူမျိုးကိုမှ ချစ်မိတာ”

ပြောရင်းဆိုရင်း မော်လီဝင်း၏ နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ တဆတ်ဆတ် တုန် လာသည်။ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေသော မျက်တောင်ကော့ကြီးများ အောက်မှ ကြည်လဲ့သော မျက်လုံးကြီးများပေါ်တွင်လည်း မျက်ရည်များ ဝေ့တက်လာပြီး နောက် ဘာမပြော ဘာမဆို စားပွဲပေါ်သို့ မှောက်ချလိုက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားအောင် တအင့်အင့်ဖြင့် ငိုရှိုက်လေတော့ရာ ခင်မောင်လင်းမှာ လန့်ဖျပ်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်မိတော့သည်။ ဤမျှ အချစ်ပူမိနေသော မိန်းမပျို